

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

»Μὰ καὶ τῶν κοριτσιῶν ἦταν
σωπάκι τὸν ἕνα λουλουδι. Καὶ
κι' αὐτὸ ἕνα λουλουδι.

Ο γάμος

Κατόπιν τῶν ἀτυχιῶν καὶ τῶν ρεζιλικιών», προσέτι πρὸς ἀποφυγὴν ἐκ πίστewος κι ἐλπίδος, ἐσκεφθῆν παρὰ τοὺς φελοφλογράς, Ἀθίδος — νὰ καταστῶ ὁ σύζυγος εὐθὺς, δοθεὶς εὐκαιρία — καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, ἐν αὐτῷ, γνωστῇ μου μεσιτρίας — ἀνευλαδοῦσης, ἐν αὐτῷ, καὶ σπέντας ἀρον-ἀρον, ἀμενερὸν τὴν στεφάναν ὁμοῦ καὶ τὸν κουμβάρον. ἤτοιμασα τὰ ἡμερῶν τὰ πάντα ἐτοιμάσας, οὐτὰ πρὸ δέκα χαριετισμῶν τὸν ὕψατον εἰς πᾶσας, οὐτὰ στείλας ἔγραψαν τοῦ γάμου τὰς λαμβάδας, εὐρέθην ἔχων γυράβην καὶ τέσσαρες... παπάδας, ἐν ἑνὶ δὲ τραπέζῳ καὶ κατὰ λόγον κύριον, ἔφραξι δὲ ἱσταμὴν ἐκθαμβος — ἔρρεν τὸ μυστήριον, Κι ἄντι τῶν ἱσταμῶν τινὰ — ἔρρεν εἰς ὕψος τυπικόν: κανονικῶς — τρώπον εἰς ὕψος τυπικόν: ἥκουσον αἴφνης τὴν σύζυγον τὸν ἥκουσον αἴφνης τὸν (Παρατατικόν: — Θέλεις, ὦ γυναι! Κε-καί, ὦ! βαβαί! ἱαταταί! ὦ! — (ραμὲς καὶ λόχη! — (Παρατατικόν: — ἔκεινθ εἶπεν σταθερῶς καὶ στεντορειῶς: («ὄχι!») — καὶ σὺν αὐτῷ προσέθεσεν, ἐν μέσῳ (τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅτν νὰ λάβω σύζυγον, παπᾶ μου! (τὸν κουμβάρον! — Θέλω νὰ ταλαίπωρος τὴν θεσιν μου (ἀλλάξας, καὶ τότε ὁ ταλαίπωρος τὴν εὐγένειαν συλλέβην (παρτάτας, καὶ πᾶσαν τὴν εὐγένειαν ἀνευ πολλῶν (ζορίων, καὶ πᾶσαν ψυχραίμως μάλιστα τὸ σκετι- (κὸν... κηρίον!... κουμβάρως ψυχραίμως μάλιστα τὸ σκετι- (κὸν... κηρίον!... κρητῶν ψυχραίμως μάλιστα τὸ σκετι- (κὸν... κηρίον!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

» Ήταν τόσο τρομερό
κι' άβάσταχτος ό πόνος του,
τόσο δυνατός ό νευρικός
κλονισμός του, όστε τα μι-
σσησθέντα μάτια του εί-
χαν βασιλεύει για πάντα!
Είχε χάσει την όρασί του
μέσα στή φρίκη της άνείπα-
ρης συμφοράς, πριν προλα-
βη ν' αντίκριση τό άπαίσιο
έκείνο θέαμα: τη Γκιζέλ
του παραμορφωμένη, άπο-
κρουστική!...

Ἡ καλὴ γιαιὰ εἶχε δάκρυα στὰ μάτια, καθὼς τὴν λείωνε αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τῆς Κι' ἐγὼ ἐκλαίγα μαζὶ τῆς σφιγμένους διπλά τῆς. Πρὶν νάχαμε παρακολουθῆσαι κι' οἱ δύο μὲ τὰ μάτια μαζὶ τὴν τραγικὴ ἐκείνη σκηνή.

—Τὸ δυστύχο!... Τὸ ἄμορο, τὸ Γκυγιώμ!... τραυλίζα, ἀνάμεσα στ' ἀνάφυλλτὰ μου.

...Ὁσὶστο σήμερα, ποιεῖχω γνωρίσει τόσο τὴ ζωὴ θλίβομαι βέβαια ὅταν θυμᾶμαι μὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Γκυγιώμ, μὰ συλλογίζομαι ἐπειτα πῶς εἶναι πολὺ εὐτύχισμένους ἐκεῖνος ποὺ χάνει τὸ φῶς του, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἡ σθονερὴ Μοῖρα παραμορφώνει τὸ δνεῖρο του! Τὸ πιδὸ ἀγαπημένου πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνωῖσας τόσες συγκλίσεις.

Σ. ΠΡΕΒΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
Παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

τῆς Βασιλείας.
 Ἡ Πάολα, ἐκτὸς ἀπ' τὰ παλιὰ Ἑλ-
 ληνικά τραγούδια τῆς καί τῆς οπερέ-
 τας μαζί με τὸν Ἐπιτροπᾶκη, θά τρα-
 γουδῇ γιὰ πρώτη φορὰ Ἀγγλίστι-
 τὰ Ἀμερικανικά τραγούδια «Χρυσὴ
 Σκουλαρίκια», «Τσιγγάνα» καὶ «Κο-
 πὺς στὰ μάτια σου», ἀπὸ τὴν οπε-
 ρέττα Ρομπέρτα, τὰ ὁποῖα λανθάνου-
 σι, πρῶτῃ ἡ Γκρέϊς Μούρ, τοῦ Βοῦκε τρα-
 γικό θάνατο σὲ τὴν ἀεσορικό το
 ξίδι τῆς στὴν Εὐρώπῃ, πρὶν λίγ-
 χρόνια.
 ΔΕΑΤΡΟΦΙΛΟ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ πρῶτο μας τὸ «τέτ-ᾶ-τέτ» ἡ πρώτη μας ἀγάπη! ἔχει «προλόγους», γράμματα καὶ νάζια καὶ τερτίπια. Φοράμε ὅτι ἔχουμε καλὸ μέσ' τὸ νουλάκι καὶ πᾶμε στὴ συνάντησι μὲ χίλια καρδιοχτύπια. Ἐκείνη τρέμει συγκορμη, κι' ἔκείνος ἔχει «στράκα» καὶ τοῦ «ντουέττου» τὸ δειλὸ, τὸ «τίκι-τίκι-τακ» ἀποτελεῖ τὸν «Ἔρωτα τὸ εἰδικὸ ρολοῖ, ποὺ χίλιες ὥρες τῆς Ζωῆς σὲ μιά στιγμὴ τὶς τρῶει... ἔινε κι' οἱ δυὸ παιδιὰ!

Ἐκεῖνος εἶνε φοιτητῆς κι' αὐτὴ μὲ μπλὲ ποδιά, εἶνε μικροῦλα, τρυφερὴ μ' εὐαίσθητη καρδιά, τὰ ζευγαρώνει εὐκόλα τὰ δνείρα τ' ἀνήλικα! Καὶ λὲν οἱ γέροι αὐστηρά:

— Γιά δὲς τὰ παληοθήλυκα.

Ἄ νὰ τὸ ποῦμε καθαρά. Δὲν εἶνε κατηγόρια. Σὲ τέτοια μιά περίπτωσι φαίνει ἀσφαλὼς τ' ἀγῶρια. Γιατί σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ τῆς νεότητος ἡλικία, ποῦχει καρδιά κουκλιοτική, ἡλιανέται πολὺ εὐκόλα μιά σκέφι γυναικεία, μιά σκέφι κοριταίστικη, κάποια κρυφὴ λαχτάρα, ποὺ παρσῦρει ἀνάλαφρα τὴν κάθε μιά πρωτάρα, σὲ «τέτ-ᾶ-τέτ» πολὺ συχνά ὅπου ἀπαραίτητως σοφὸν θὰ ἦτο νάτανε παρὼν καὶ κάποιος τρίτος!

Ζωητιά
"TET-A-TET"

Ἐκεῖνος ἐν τῷ μεταξύ, ποὺ ἔδρασε ἐνεργῶς καὶ κόβει πιά τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» καὶ γίνεται λαγός. Κι' ὅταν αὐτὴ τηλεφωνεῖ, κάνει ἀπλῶς τὴν πάπια!

Ἐκείνη ἀργὰ τὸ σκέπτεται καὶ ξενοχτὰ καὶ κλαίει. Καὶ σὲ μιά φιλὴ «ἐμπιστῆ» μὲ δάκρυα τὰ λέει. Αὐτὴ λυπάται... τυπικῶς, ἀλλ' ἀπὸ μέσα χαίρεται. — Πες φίλες, δὰ τίς ἐμπιστες, νομίζω πὼς τίς ξέρετε — Βεβαίως μιά ὑπόσχεσι τὸ θῶμα θὰ τῆς πάρῃ: «Νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὸ!» «Δὲν θὰ τὸ πῇ σὲ ἀλλήλ!» Κι' ὁ κόσμος τὸχει τύμπανο κι' αὐτὴ κρυφὸ καμάρι πὼς ἔμεινε... φιάλη!

Ἦ ὥρα συμβαίνει κάποτε κι' ὁ ἄντρας νὰ πονάῃ. Καὶ ἡ μικροῦλα ξαφνικά νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ. Μὰ εἶνε ἄντρας. Κι' αὐρίο, μιάν ἀλλή θ' ἀγαπή. Σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολὺ θὰ τοῦ περάσῃ ἡ λύπη. Καὶ θὰ μὴνὰ τῆς πρώτης του, χωρὶς πιά παρακάλια: «Ἐἶνε κι' ἄλλου πορτοκαλλίης ποὺ κάνουν πορτοκαλλία». Καὶ ἴσως καὶ στὰ τζάμια τῆς νὰ τῆς πετᾷ... στραγγαλία!

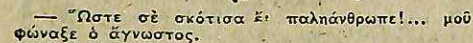
Ἦ πάρχουν κι' ἄλλα «τέτ-ᾶ-τέτ». Ποῦ εἶνε ἀκαθόριστα Μπορεῖ νὰ δῆς ἀντρόγυνα ποὺ φαίνονται ἀχώριστα καὶ νάχη αὐτὴ δυὸ ραντεβού κι' ἔκείνος ἄλλα τρία ἐνῶ μαζί συνδεοῦνται... μ' ἀφάνταστη λατρεία! Τὸ πρῶτο εἶνε «τέτ-ᾶ-τέτ»! Καὶ τ' ἄλλα εἶν' ἀστεία. Ὁπάρχουν χίλια ὑστερά κι' ἀγνὰ κι' ἀνομολόγητα, ἀμαρτωλὰ καὶ νόμιμα, κρυφὰ κι' ἀνευλόγητα, ἀλλὰ τὸ «πρῶτο» κύριον ἔχει τὴ γοητεία καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής... κι' ἡ πρώτη ἀπιστία!

Ἦ πάρχουνε τὰ δροσερά τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» στὰ μπάνια. Τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» τὰ πλούσια ὅπου κυλᾷ ἡ σαμπάνια. Τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» ποὺ ἐκκινοῦν μὲ φῖνα λιμουζίνα. Τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» μιά ζωὴ κρατοῦν καὶ ἄλλα ἕνα μῆνα. «Ἄλλα ποῦ μιά ζωὴ κρατοῦν καὶ τὰ φτωχικά, Καὶ εἶνε καὶ τὰ φτωχικά, μὰ τόσο συμπαθητικά, Τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ» ποὺ φεύγουν ἀπ' τὴν Ἀθήνα μιλιά καὶ ὥρες ὄνειροπολοῦν μπροστὰ σὲ μιά... βασιλίσσα!

Ἦ πάρχουν χίλια «τέτ-ᾶ-τέτ» χίλιων εἰδῶν ἀγάπες ποὺ λόγια λὲς ποὺ κι' ἄλλοτε πολλές φορές ξαναπες μὰ στῆς καρδιάς μας τὴ ζωὴ, νερὸ θὰ κάμῃ κρότο. «Υστερὰ θὰ τὸ ρίξουμε στὰ ραντεβού τὸ πρῶτο! — φτωχοί, μοιραῖοι, δυστυχεῖς καὶ δοῦλοι τοῦ πρῶτου! σκότο μὰς τὰ «τέτ-ᾶ-τέτ»... τὰ πάντα μυστικά ἄκομα κι' ἀπ' τὸν ἐλεγχὸ τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ μας...

Ἦ αὐτὸ μὰς μένει στὴ Ζωὴ, σὰν ἄλλοτε καὶ σήμερα μονάχα ὁ Ρωμαντισμός... κι' ἂς εἶνε λίγο χιμαίρα καὶ θάθελα μ' αὐτὸν κι' ἐγὼ νὰ κλείσωμε τὰ θέμα γιὰτι ἀπ' ἀλήθειες ἀσχημες... τὸ προτιμῶ τὸ ψέμμα!

Εὐμορφία
Μη. Τάδρα ὁ *Σοφοκλῆς*

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μία φορά πήγα με μία μικρή παρέα
έκδρομη στην Πελοπόννησο. Ήταν μαζί
μας κι' ένας παλιός καθηγητής της Φι-
λολογίας, πολυλογάς, θορυβάδης, αλλά
ευχάριστος. Στο "Άργος μάς φιλοξέ-
νησαν σε δυο φιλικά και άρχοντικά
σπίτια. Μας περιποήθηκαν όσο μπορού-
σαν οι άνθρωποι, και δεν παρέλειψαν να
μάς έτοιμάσουν ωραιότατα και άναπαυ-
τώτικα κρεβάτια για το νυκτερινό
ύπνο. Η περιποική τους ξεπέ-

«...Αλλά μόνο πιστάκι;» Άφηκαν δίπλα στα κρεβάτια μας κι' από ένα ζευγάρι όλοκαίνοτριες παντούφλες. Σκέφτηκα: οι άνθρωποι πώς σάν εκδρομείς πού ήμασταν δεν θά είχαμε φροντίσει να πάρουμε μαζί μας αυτά τα χρήσιμα βέβαια, αλλά όχι και απολύτως απαραίτητα ψιλοχρημάτα.

ρουμε ή
 θαια, αλλά όχι κα-
 τητα φιλολογημάτων.
 Τό πρωί έτοιμασθήκαμε γιά την άνα-
 γώρη. Θά φεύγαμε γιά την Τρίπολι.
 γώρη. Γύβειο. Μας σεργιόησαν γλυ-
 Σπάρτη. γάλα, κουλουράκια. Άλλά ή
 κό, καφέ, το σπιτικό πού μείναμε έ-
 νοικοκυρά το σπιτικό της φιλολογίας κι' έ-
 γώ, ό καθηγητής της φιλολογίας, δούσο-
 νας άλλος, μας φάνηκε κάτι πού δέν υπο-
 μη. Σάν νά συνέβαινε κάτι πού δέν υπο-
 ρούσε ή δέν ήθελε νά μας τό πη. Δέν
 βελήσαμε νά διαταράξουμε τίς σκέψεις

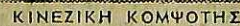
Ἀντίθετα πρὸς τὴν κυρία ποῦ μᾶς φιλοξένησε, ἐμεῖς ἤμασταν κεφατοὶ ὑστερα ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ὕπνο ποῦ κάναμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καθηγητὴ. Αὐτὸς εἶχε πάρει ὕψος ἀνήσυχου καὶ περιεργου ἀνθρώπου. Ὅλο κῦτταζε τὴ τσάντα του— μῆσα στὴν ὁποία πῆρχαν τὰ λίγα ἐμφόδια τῆς ἐκδρομῆς — καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἀπὸ τὸ βράδυ ὥς το πρωῒ εἶχε... φουσκῶσει σκανδαλωδῶς.

Και για να δῇ τί... τῆς συνέβη τὴν ἄνοιξε. Μὲ κατάπληξι εἶδε μέσα τίς ξένες μεταξωτὲς πυτζάμες, τίς παντοφλές καὶ τὴν πετσέτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μᾶς φίλοξένησε!

Κάποτε πάλι ή άφηρημάδα ενός ά-
γνωστου μου έγινε άφορμή νά οδηγηθώ
ώς τò αστυνομικό τμήμα.

— Νόμιζες πώς θα μου ξεφύγης, Ξημ... Μία του κλέφτη, δυο του κλέφτη... Τώρα δὲν μου γλυτώνεις κούριε... Κατσοντώνη.

Τὸ «Κύριε Κατσαντώνη» μὲ καθησὺ

Ἡ Κινέζικη συνουσία τῆς Νιᾶς ὀφείλει νὰ ἀποβῇ ὡς ἡ πρώτη φορά μετὰ τὴν ἐπίστασιν θανάτου τῆς Νιᾶς, ὅταν οὐ μόνον οἱ χρυσοῦχοι τῆς Νιᾶς ὀφείλουσι νὰ μεταβάλῃ τὸ ἐνοσθὲν καὶ τὸ ἄσπρον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναζητήσιν ἀποφασιστικὰ ἀπὸ φιλικῶν, χρυσοῦχων, ἀσπίνων καὶ πολυτῶν πετρελῶν δουλεμένα ὅλα μὲ ἀνάσπαστον λεπτότητα πού παρουσιάζει μὲ ἄρτιον τὴν κινεζοπούαν, προκλέσας τὸ γυνικὸν θαυμάσιον. Ἡ τῆς τούτης παραμένει ἀπόσιτη ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ παραφουσκωμένα Βαλάντια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ξέληγα στὸν ἐξα-
γριωμένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὅπως βλέπε-
τε κάνετε λάθος. Δὲν εἶμαι ὁ κ. Κα-
τσταντώνης, ὅπως καὶ σεῖς βέβαια δὲν
εἴσθε ὁ Ὅμηρ Βρυάνης.

— Σὰς ζητῶ χίλιες φορές συγγνώ-
μην, μοῦ εἶπε. Σὰς πῆρα γιὰ ἄλλον. Γιὰ
ἐναν παλινῶνθρωπο πού μοῦ ἔκανε μὴ
ἀπάτη καὶ μοῦ πῆρε ἔξ χιλιάδες δραχ-
μές. (Αὐτὰ συνέβαιναν τὴ μακαρία τὴ
ποχὴ πού οἱ ἔξ χιλιάδες δραχμές ἦταν
περιουσία). Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴ ἀληθεύ-
σεν τοῦ μοιάζετε κάν. Εἶμαι τρομερο-
ἀφηρημένος καὶ ἐπειδὴ δὲν κοιμήθηκα
ἀπὸ τὴ στενοχώρια μου, σὰς πῆρα γιὰ
αὐτὸν τὸν ἄτιμο, ἐπειδὴ τοῦ μοιάζετε
κατὰ τὸ... κοστοῦμι καὶ τὰ γυαλιά.
Νά, ἔτσι φοράει κι' αὐτὸς ἓνα γκρί κα-
στοῦμι με ῥίγες. Καὶ γυαλιά σὰν τὰ
δικὰ σας. Ἔχει καὶ τὸ ἀνάστημά σας.
Καὶ πάλι με συγχωρεῖτε...

Ὁ ἀγνωστός μου κάθησε δίπλα μου κι' ἐγὼ συνέχισα τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος μου. Ἀλλὰ καταλάβαινα τὸ ἐκνευρισμὸ του. Κάπου - κάπου τὸν ἔκουγα νὰ μονολογῇ:

Ξαφνικά μου έδωσε ένα όχι έλαφρύ χτύπημα στο χέρι κι' άρχισε νά μου εφηγηται την περιπέτειά του, που δμ' ένδιέφερε φυσικά, καθόλου. 'Αναγκάσθηκα όμως νά τόν άκούσω. Άλλά όσο μιλούσε, τόσο άναβε. Καί στο τέλος τ' έβαλε... μαζί μου:

χάσω στα καλά καθούμενα εξ χιλιάδ
δραχμές. Θά φτάσω μέχρι φονικό κ
νά τὸ ξέρετε καλά, κύριε... Κατσο
τώνη!

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ τραῦ ἀρχισαν νὰ
κυττάζου ὑποπτα. Μὲ πῆραν κι' αὐτὴ
γιὰ τὸν Κάτσαντῶνη. Καὶ παρὰ τὸ γ
γονόσ' ὅτι ἡ ὑπομονὴ μου δὲν ἔχει ὀρ
ἀναγκάσθηκα νὰ βάλω τὶς φωνές:

— Δὲν μὲ παρατάς μὲ τὸν Κατσαντ
τη σου καὶ μὲ τίς ἔξ χιλιάδες σου; "ὦ
ἀδερφέ, μᾶς σκότισες...

Ὁ ἄγνωστος μου δὲν μπόρεσε
συγκρατῆσαι τὴν κατάπληξί του γι-
τό... θρᾶσος μου.

—Ὡστε σὲ σκότισα ἔ; παλη
θρώπε!

Και μου ξδωσε μιὰ γροθιά στὰ πλ
ρά, πού τῃ θυμόμουν ἀρκετὸν καιρὸ.
ἐπιβάτες μᾶς ἔπιασαν καὶ μᾶς παρέ
σαν σ' ἕναν ἀστυφύλακα πού περι
στὸ τέρμα Ἰπποκράτους, ὅπου εἶχε
φτάσει ἐν τῷ μεταξῷ. Μᾶς ὠδήγησε
Ε' Ἀστυνομικὸ Τμήμα, ὅπου ὁ ἄγ
στος μού ζήτησε μὲ συντριβὴ συγγ
υην, ἀφοῦ ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικ
τά σχετικὰ μὲ τὴν ἀφῆρησά του.
θέλησα νὰ υποβάλω νῦν αὖτις «ἐπὶ ἀδ
ἐπιθέσει», γιὰ τὴ γροθιά.

— Σας ευχαριστώ, μου είπε με κίνηση την ώρα που έφευγε. Και με χωρείτε. Μ' αυτή την άφηρημάδα θα βρω καμιά φορά το μπλελά Χρίστο, κάπου... Κατσαντώνη!

Σήμερα ιδίως μετά τις δοκιμα-
τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς, οἱ ε-
ρμημένοι εἶνε πάρα πολλοί. Προσέ-
λουν τὴν ἀφρημάδα καὶ τοὺς ἀφι-
λοποῦντες. Ὁμῶς Βασιλεῖδες...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤ

Ἡ καρδιά τοῦ πατέρα

—Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν ἦταν ἕνας
ὁ πιό παρᾶξενος πελάτης μου. Ὅσαν
8 υ ὁ. Ἐνὰ ζευγάρι. Αὐτῇ, ἑανθῇ, ὁμορ-
φῇ, νέα, πάντα λουσάτῃ, ἢ ἐνὰ βλέμμα
παιδικό, μὲ κατὶ λακακία στὰ μάγουλα
ὅταν χαμογελούσε πού σὲ τρέλλαιναν, μὲ
δυὸ χεῖλ' ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔσταζαν γλυκὰ,
πορφύρ'α χαμόγελα...
Ἡ νέα αὐτῇ φαίνονταν γεννημένη γιὰ
τὴν ἀπόλαυσι. Διψοῦσε βαρεῖς γιὰ ἐρω-
τά, γιὰ γλέντι, γιὰ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς...
Αὐτὸς παλὶ, ἦταν σοβαρὸς, ντυμένος...
Ἐνὰ σκούρο πάντα κοστούμι ραμμένο στὸν
καλλίτερο ράφτ', πλουσιὸς καὶ κουβα-
ντᾶς... μὰ γέρος... Ὅα κόντευε, ἂν δὲν
τάχε πιάσει κιόλας, στὰ ἔξηνα. Ζευγάρι
ἀγαρίαστο, δὴ πῆτε. Κι' ὅμως πολὺ ἀ-
γαπημένο. Ὁ γέρος δὲν χαλούσε κατῆρι
τῆς μικρῆς. Ἐφτανε νὰ δῆς τίς φλογερές
ματιές πού τῆς ἔριχνε γιὰ νὰ καταλα-
βῇς πῶς καὶ πόσο τὴν λάτρευε... Τῆς
εἶχε κοῦρσα πού τὴν ὀδηγοῦσε μονάχῃ
τῆς, κάθε βράδυ τὴν ἔβλεπες καὶ ἢ ἄλλῃ
τουαλέττᾳ, παράγγελε στὴν ὀρχήστρα νὰ
παίξῃ ὅποιο κομμάτι ζητοῦσε αὐτῇ...
Ἐνὰ βράδυ, ὁ Γιώργος — ἕνας ἀπὸ
τρὺς πιὸ ταχτικίους μου πελάτες: πλου-
σιόπαιδο καὶ γλεντζές ἀπ' τοὺς λίγους
— πλησίασε τὸ ζευγάρι, χαϊρέτους καὶ
ζήτησε τὴ μικρὴ νὰ χορεύουν μαζί. Τὰ
μάτια τῆς ἄστραψαν ἀπὸ τὴν χαρὰ. Κι'
ἦταν ἔτοιμη νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ὁ συνδός
τῆς τὴν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι.
— Ἡ δεσποινὶς εἶνε δυστυχὴς λίγο ἀ-
διάθετ'... εἶπε μὲ ὕφος σκυθρωπὸ. Δὲν
μπορεῖ νὰ χορεύῃ.
Ὁ Γιώργος ὑποκλίσθηκε, ἔκανε μεταβο-
λὴ, κι' ἄρθε καὶ ἔκαθησε στὸ τραπέζι μου.
Ἐβλεπὰ ἀπὸ θυμὸ.

Όταν, ἀργότερα, πλησίασε ὁ Γιώργος κώθηκε ἀμέσως, πρὶν προφτάσῃ ὁ κ. ναυαγίστρησης ἀνὰ φέρην ἀντίρροποι. Κι' οἱ δυὸ νεοὶ εἶχε χλωμιάσει τὸν τρῶμα. Ὁ κ. ναυαρχὸς λογαριασμό, κι' ὅταν ἡ Λόλα γύρισε τὸ τραπέζι τὴν πήρε καὶ φύγανε. . .

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὥστόσο δὲν φάνηκε τὸ Λευγαρί. Οὐτὲ τὴν παράλλῃ. Χάθηκε κι' ὁ Γιώργος. . .

“Υστερ” ἀπὸ πεντέξῃ μέρες, ἕνα βράδυ, ἦρθε μόνος του ὁ κ. ναυαρχος. Κάθησε ἐκεῖ ἀνατραπελάκι, παραγγέλλει ἕνα ποτό, ἐμμεῖνε κανένα τέταρτο κυττάζοντας μὲ νευρικότητα ὁλόγυρα τοῦ σὰν κάποιον νὰ περιμένε, κι' ὕστερα ἐφυγε. . .

— Δὲν ξέρεις, λοιπὸν, τί θησαυρὸς εἶνε ἡ Λόλα! μου εἶπε ὁ Γιώργος ὅταν ἦλθε, ὅταν κάθησε νὰ πάρῃ τὸ οὐζάκι του. . .

— Ὄστε, . . . τοῦ τὴν πήρες, ἀθεόφοβε! . . .

— Μὰ γιατί! Δὲν σοῦχα πῆ μιά βδομάδα; “Ὁ σήμερα τελειώνει ἡ βδομάδα!” Ὁ-λεῖ πείσμα μονάχα. . . Δὲν φανταζομένου σου μιλούσα ὅμως ἔτσι, τοῦ εἶπα. . .

— Πῶς θὰ τὴν παθαιναί! Γιάτ' ἔδω φανταζομένου σου Σωκράτη μου. . . Τὴν ἔπαθα. . .

— Λόλα μὲ τὰ σωστά μου, ναι. . . Καὶ δὲν ἀποκρίνεται νὰ τὴν πάρω, ναι. . . Καὶ δὲν κείνη τὴ στιγμή φάνηκε κι' ὁ ναυαρχος. Τρῶμα νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. ὁ ναυαρχὸς ἦλθε ὅταν τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ὁ ναυαρχὸς, ἔκρυπτε αὐτοῦ του. . . ἦταν ἰσχυρὸς, ἐκρυπτομένης. . .

— Ὅα ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω. . . εἶπε ὁ Γιώργος. . .

Τὸ μὲν ἦταν γεμῶν πελατεία. Τοὺς πῆρα στὸ γραφεῖο μου. “Ἐκεῖ θὰ εἶχαμε πρῶτα. . .

Γιατ' εἶμαι κι' ἐγὼ μέμα. Μὲ κράτησε ὁ Γιώργος. “Ἦμουν ἀλλοτρεῶς τὸ-

[illegible]

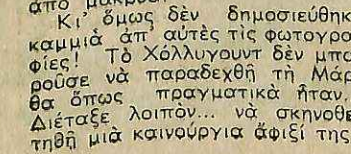
13

— Καταστροφή τῶν θυμῶν
— Μεταρρυθμισί τοῦ ἡμερολογίου
— κάθε βδομάδα θά ἔχη δέκα μέρες
καὶ κάθε μέρα μόνο μιὰ ὥρα. Νὰ
καταργηθοῦν ὁ Δεκέμβριος, ὁ Ἰα-
νουάριος καὶ ὁ Φεβρουάριος. "Οχι
πιὰ χειμῶνας.

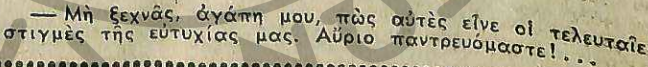
ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

.....

Ἡ Γκρήρ Γκάρσον παντρε-
θηκε στὴ Σάντα Φέ τοῦ Νέ-
Μεξικού τὸ συνταγματάρ-
Φόγκελσον, ποὺ εἶνε ἓνας ἀ-
πὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἀμερικ-
νοὺς ἰδιοκτῆτες πετρελαιοπ-
γῶν.

— Μην ξεχνάς, αγάπη μου, τις στιγμές της ευτυχίας μας

μα του γιου σου τόχω παρει
πολύ ζεστά. Πρέπει να υπο-
στηρίξουμε την έπαρχία μας.
Τι μαθαίνεις από κάτω;
—Οι δικοί μου μου γρά-
νουν πως υπάρχει ρεύμα! Μια
φορά, δώδεκα ψηφους που έχω,
είνε δικοί σου, το ξέρεις!
—Το ξέρω! Λοιπόν, λίγη ύ-
πομονή! Και μη σε νοιάζει!

—Ο καυμένος ο γέρος μου
δεν έκανε μεγάλη υπομονή. Μ'
άφησε χρόνους. Στα τελευταία
δέκα λεπτά της ζωής του, με
κάλεσε κοντά του και ψιθύρισε:
—Κωστάκη, σωθήκαν τα
ψωμιά μου. Φεύγω όμως ευχα-
ριστημένος και ήσυχος. Το
μέλλον σου είναι σε καλά χέ-
ρις. Σε λίγες μέρες έχουμε
εκλογές. Κι' ο βουλευτής μας
θα κρατήσει το λόγο του. Να
του πής τους χαιρετισμούς
μου και να μην ξεχνάς ποτέ
πως σ' αυτόν θα χρωστάς τη
θεί σου. Αντίο, παιδί μου...
Κι' έκλεισε τα μάτια του,
ένω βουρκώναν τα δικά μου...

—Εγιναν οι εκλογές και το
κόμμα του Σφυροφύσα έδωσε
μπόλικους βουλευτές. Όχι
τόσο πολλούς για να σχημα-
τίσει κυβέρνηση μονάχο του,
αλλά ήταν στην παράταξη που
θάπαιρνε την εξουσία με συνα-
σπισμό. Ο βουλευτής μας
πάλεψε πολύ με τον αντίπαλό
του και πήρε την έκλογη με
δώδεκα ψηφους — ακριβώς
δηλαδή με τους δικούς μας.
Έπληξα να τον συναντήσω. Ή-
ταν γελαστός κι' ευχαριστημέ-
νος...

—Γιατί πένθος; με ρώτησε.
—Πέθανε ο γέρος! Απάντη-
σα θλιδερά.
—Τι λες μωρέ παιδί μου!
Έκανε ο Σφυροφύσας και τον
έπνιξε η συγκίνηση. Και γιατί
δεν με ειδοποιούσες νάρθω στην
κηδεία του;

—Ε, γιατί να μπαίνετε σε
κόπο;
—Κόπο, είπες; Καθήκον
μου ήταν! Να στείλω κι' ένα
στέφανο! Άλλη φορά να μην
αμελήσης!

Μα δεν έχω άλλον πα-
τέρα!
—Τέλος πάντων. Κρίμα που
χάθηκε ένας τόσο καλός πατρι-
ώτης. Πολύ λυπηθήκα. Και μου
τ' είπες και απότομα!...
—Πεθαίνοντας μου είπε τα
καλύτερα λόγια για σάς. Έ-
σεις, λέει, είσαστε ο προστά-
της μου.

Ο Σφυροφύσας ξερόβηξε.
—Ναι, είπε. Έχουμε κι' ε-
κείνο το διορισμό...
—Μάλιστα. Τώρα θάρρουμε
στα πράματα.
—Για δώσε μου τα στοιχεία
σου

—Σας τάχω δώσει.
—Δώσε μου τα πάλι, γιατί
πού να φάχνω να τα βρω!
Τού τάδωσα: Κώστας Άμ-
πελόπουλος, τελειοφοιτος γυ-
μνασίου.
—Και τί είπαμε ότι ξέρεις;
—Ορθογραφία και καλλι-
γραφία.
—Μάλιστα. Ορθογράφος
και καλλιγράφος. Έν τάξει.
»Μάλις διαβάσης ότι σχημα-
τίζεται η νέα κυβέρνηση, νάρ-
θες άμέσως.
—Ευχαριστώ πολύ. Τα σέβη
μου

—Στο καλό παιδί μου. Και
χαιρετίσματα στον πατέρα
σου.
—Α, ο πατέρας μου... είπα
κι' έδειξα το πένθος.
—Α!... ναι! Με συγχω-
ρείς. Αλλά... δες! Ο καυμένος
ο κύρ... Άλέκος.

—Κοσμάς...
—Α! ναι, Κοσμάς! Το
φουκαρά τον Κοσμά... Θεός
σχαρές τον!
Συγκινήθηκα πολύ με τη
συγκίνηση του Σφυροφύσα.
Και παρακολουθούσα συστημα-
τικά τον τύπο για να κατατο-
πισθώ στο μαγειρέμα της νέας
κυβερνήσεως. Και μόλις δια-
βάσα πως τελειώσαν τα παζά-
ρια και σχηματίσθηκε, τὰκ-
τάκ, στην πόρτα του βουλευ-
τού.

—Τα σέβη μου!
—Καλώς τον! Τι έγινες τό-
σες μέρες, βρε παιδί μου!
—Περίμενα να σχηματισθώ!
—Μα εγώ σου είπα νάρθης
όταν σχηματίζεται!...

—Και πού να ξέρω εγώ πότε
σε σχηματίζεται; Έπειτα τα
στοιχεία μου τα έχετε.
—Ναι, αλλά πρέπει να μου
το υπενθυμίσεις. Άνθρωπος
είμαι κι' εγώ και εθ' πολιτευό-
μενος.

—Με συγχωρείτε...
—Για δός μου τα πάλι. Εί-
παμε...

—Κώστας Άμπελόπουλος,

Στο έπιτελείο της συντάξεως του «Θησαυρού» συγκα-
ταλέγεται και πάλιν ο έκλεκτος συνεργάτης μας και
συμπαθής ευθυμογράφος κ. Μίμης Ψαθάς, δη-
μιουργός της αλησμόνητης Μαντάμ Σουσοφς.

Ο κ. Ψαθάς θα κάμει την εμφάνισή του από το έρχο-
μενο τεύχος, παρουσιάζοντας στους αναγνώστας μας μια
έξωφρενική οικογένεια κι' εξιστορώντας κάθε βδομάδα
την ανεκδιήγητη δράσι της, με το γενικό τίτλο:

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

καλλιγράφος και ορθογράφος
—τελειοφοιτος γυμνασίου.
—Μάλιστα. Για πέρασε αύ-
ριο...

—Λοιπόν να περάσει μια μέ-
ρα να μη του γίνω ταγάρι του
ανθρώπου. Μια μέρα όσο να
πής, δεν είναι μεγάλο διάστημα
για να ένεργήση. Έπληξα μεθ-
αύριο.

—Τα σέβη μου.
—Πού ήσουνα χτες; Δεν
σου είπα προχτές να περάσης
αύριο, δηλαδή χτες;

—Ναι, αλλά είπα να σας
αφήσω μια μέρα...
—Πολύ άσχημα έκανες. Έ-
χτες ήταν μοναδική ευκαιρία,
γιατί έφαγα με τον Υπουργό.
Θα σ' έπαίρνα από το χέρι και
σήμερα θα ήσουνα διωρισμέ-
νος!

—Και τώρα τί γίνεται;
—Τώρα, θα περάσης αύ-
ριο!
—Μήπως θέλετε τα στοι-
χεία μου;

—Όχι. Τάχω.
—Έκανα όπως μου είπε. Πέ-
ρασα αύριο και μάλιστα πρώι-
μωί. Τον πέτυχα στη σκάλα,
που κατέβαινε.

—Τα σέβη μου!
—Κάτι νωρίς ήρθες!
—Έχτες μου είπατε να πε-
ράσω αύριο!

—Ναι, αλλά άφσέ μου και
μια μέρα να ένεργήσω! Το αύ-
ριο είναι μια κουβέντα!

—Τώρα, πότε να ξαναπερά-
σω;

—Αύριο!
Την επομένη πήγα κατά το
μεσημέρι. Αυτή τη φορά όμως
στην πόρτα ήταν ένας νεαρός
—γραμματικός του όπως έν-
νόησα.
—Τι θέτε; με ρώτησε.
—Τον κύριο βουλευτή.

—Το όνομά σας.
—Κώστας Άμπελόπουλος
πέστε του, ο καλλιγράφος και
ορθογράφος.
Σε λίγο ο νεαρός βγήκε και
μου είπε:
—Ο κύριος Σφυροφύσας έ-
χει ύπ' όψι του το ζήτημά σας.
Να περάσετε αύριο.
Ξαναπέρασα πάλι αύριο και
βρήκα ανοιχτή την πόρτα του
γραφείου του. Μπήκα.

—Τα σέβη μου.
—Καλώς τον! Δυστυχώς
τίποτα ακόμα! Υπάρχει. Βλέ-
πεις, μια δυσκολία.

—Ποιά δυσκολία, κύριε βου-
λευτά; Τώρα είμαστε στην κυ-
βέρνησι!

—Ακριβώς αυτό το γεγονός
είνε που μας φέρνει τη δυσκο-
λία. Το ζήτημα είναι πολύ λε-
πτό. Καθώς ξέρεις, το κόμμα
μας είναι έναντιον των ρουσφε-
τιών. Άν, λοιπόν, αρχίσουμε
τους διορισμούς, μας περιμένει
με το ντουφεκι ή αντιπολιτευ-
σις για να μας κοπανήση στη
Βουλή. Άν ήταν οι αντίθετοι
μας στην κυβέρνηση, το πράγ-
μα θα τὸ κανόνιζα άμέσως.

★

Στο μεταξύ είχα ξεπουλήσει
κάτι χτηματάκια στην έπαρχία
και ζούσα πολύ περιορισμένα.
Δεν κύτταζα για άλλη δουλειά.
Ο μακαρίτης ο γέρος μου τό-
χε αφήσει σαν ιερή διαθήκη:
μια δημόσια θέση.

Πέρασαν δυό χρόνια έτσι.
Και μια μέρα διαλύεται ή Βου-
λή, πριν της ώρας της. Θα εί-
χαμε καινούργιες εκλογές.

—Τώρα θα περιμένουμε!
μου είπε ο Σφυροφύσας. Άρ-
χίζει προεκλογικός αγών. Για
πέρασε αύριο.

—Τί να κάνω;
—Θα σου υπαγορεύσω μερι-
κά γράμματα για τους συγγε-
νείς σου, στην έπαρχία. Πρέ-
πει να με βοηθήσης, για να
σού τελειώσω το ζήτημα.

Τι υποδοχή την άλλη μέρα.
Με κράτησε και στο τραπέζι.
Έγραψα τα γράμματα —
σταυρό στο Σφυροφύσα, εινε
εύχη του μακαρίτη του πατέ-
ρα. Και απ' αυτόν θάχουμε
ότι θέλουμε.

Εγιναν εκλογές, ο Σφυρο-
φύσας ξαναβήκε. Το κόμμα
πάλι στην κυβέρνηση.
Και ξαναρχισε το «πέρασε
αύριο».

★
Όχτώ μήνες πέρασαν έτσι
άκόμα, με το αύριο. Κι' ένα
πρωί, ανοίγω την εφημερίδα
και τί να ιδώ; Ο Σφυροφύ-
σας απέβιωσε αιφνιδίως. Λυ-
πήθηκα κατάκαρδα, δάκρυσα.

Ο προστάτης μου, ο καλός
αυτός άνθρωπος που είχε πά-
ρει ζεστά το ζήτημά μου, δεν
υπήρχε πιά στη ζωή. Είχα υ-
ποκρέωσι να πάω να του πώ
το τελευταίο αντίο, να ενώσω
τα δάκρυά μου με τα άλλα, να
εκφράσω τη θλίψι μου.

Αγόρασα ένα δολόκληρο
σταυρό, φόρεσα μαύρη γρα-
βάτα και πήγα για το σπίτι.
Κάθισα πέντε ώρες. Σε μια
στιγμή ρώτησα:

—Τί ώρα είναι ή κηδεία;
—Η κηδεία θα γίνει αύ-
ριο! μου απάντησαν.
—Έπρεπε να το είχα κατα-
λάβει! Τον αποχαιρέτησα αύ-
ριο. Βέβαια θα συνάντησα το
μακαρίτη τον πατέρα μου, έ-
κεί που πήγε. Άλλά τί θα του
είπε για μένα, δεν ξέρω. Μια
φορά το είχε πάρει ζεστά το
ζήτημα. Μόνο που το πήρε μα-
ζί του.

—Τι θέτε; με ρώτησε.
—Τον κύριο βουλευτή.

—Αύριο!
Την επομένη πήγα κατά το
μεσημέρι. Αυτή τη φορά όμως
στην πόρτα ήταν ένας νεαρός
—γραμματικός του όπως έν-
νόησα.
—Τι θέτε; με ρώτησε.
—Τον κύριο βουλευτή.

—Για πέρασε αύριο.

Πέρασα.
—Υπάρχει μια θέση στο
υπουργείο Εθνικής Οικονομίας.
Άλλά χρειάζεται να ξέρης μια
ξένη γλώσσα. Ξέρεις καμιά;
—Όχι. Ξέρω μόνο ορθογρα-
φία και καλλιγραφία. Σας τό-
χω πη!

—Α! Μάλιστα. Λοιπόν,
ούτε εκεί γίνεται. Σήμερα θα
πάω τσάι με τον υπουργό των
Οικονομικών. Πέρασε αύριο.

—Έπέρασα καμπόσα αύριο
και μου έλεγαν πάντα να ξα-
ναπεράσω αύριο. Όμως δεν
άπογοητεύομαι. Ο βουλευτής
μας, πάντα στενοκαρηνένος,
πάντα ευγενικός, πάντα πρό-
θυμος, με ντυπούσε στην πλά-
τη και μουδινε κουράγιο. Θα
τελειώσω το ζήτημά μου, τόχει
πάρει πολύ ζεστά. Άλλά παν-
τα κάτι τυχαίνει. Νά, παρα-
δείγματος χάριν, τώρα έγινε
μεγάλη αναστάτωση στη Βου-
λή. Κάποιο σκάνδαλο ανακαλύ-
ψε ή αντιπολίτευσις και γάλατε
ο κόσμος. Δεν ήταν ευκαιρία
για διορισμούς. Για πέρασε
αύριο. Θέλει υπομονή το πρά-
μα.

★
Ξαναρχισε ή ίδια δουλειά.
Στο μεταξύ είχα ξεπουλήσει
κάτι χτηματάκια στην έπαρχία
και ζούσα πολύ περιορισμένα.
Δεν κύτταζα για άλλη δουλειά.
Ο μακαρίτης ο γέρος μου τό-
χε αφήσει σαν ιερή διαθήκη:
μια δημόσια θέση.

Πέρασαν δυό χρόνια έτσι.
Και μια μέρα διαλύεται ή Βου-
λή, πριν της ώρας της. Θα εί-
χαμε καινούργιες εκλογές.

—Τώρα θα περιμένουμε!
μου είπε ο Σφυροφύσας. Άρ-
χίζει προεκλογικός αγών. Για
πέρασε αύριο.

—Τί να κάνω;
—Θα σου υπαγορεύσω μερι-
κά γράμματα για τους συγγε-
νείς σου, στην έπαρχία. Πρέ-
πει να με βοηθήσης, για να
σού τελειώσω το ζήτημα.

Τι υποδοχή την άλλη μέρα.
Με κράτησε και στο τραπέζι.
Έγραψα τα γράμματα —
σταυρό στο Σφυροφύσα, εινε
εύχη του μακαρίτη του πατέ-
ρα. Και απ' αυτόν θάχουμε
ότι θέλουμε.

Εγιναν εκλογές, ο Σφυρο-
φύσας ξαναβήκε. Το κόμμα
πάλι στην κυβέρνηση.
Και ξαναρχισε το «πέρασε
αύριο».

★
Όχτώ μήνες πέρασαν έτσι
άκόμα, με το αύριο. Κι' ένα
πρωί, ανοίγω την εφημερίδα
και τί να ιδώ; Ο Σφυροφύ-
σας απέβιωσε αιφνιδίως. Λυ-
πήθηκα κατάκαρδα, δάκρυσα.

Ο προστάτης μου, ο καλός
αυτός άνθρωπος που είχε πά-
ρει ζεστά το ζήτημά μου, δεν
υπήρχε πιά στη ζωή. Είχα υ-
ποκρέωσι να πάω να του πώ
το τελευταίο αντίο, να ενώσω
τα δάκρυά μου με τα άλλα, να
εκφράσω τη θλίψι μου.

Αγόρασα ένα δολόκληρο
σταυρό, φόρεσα μαύρη γρα-
βάτα και πήγα για το σπίτι.
Κάθισα πέντε ώρες. Σε μια
στιγμή ρώτησα:

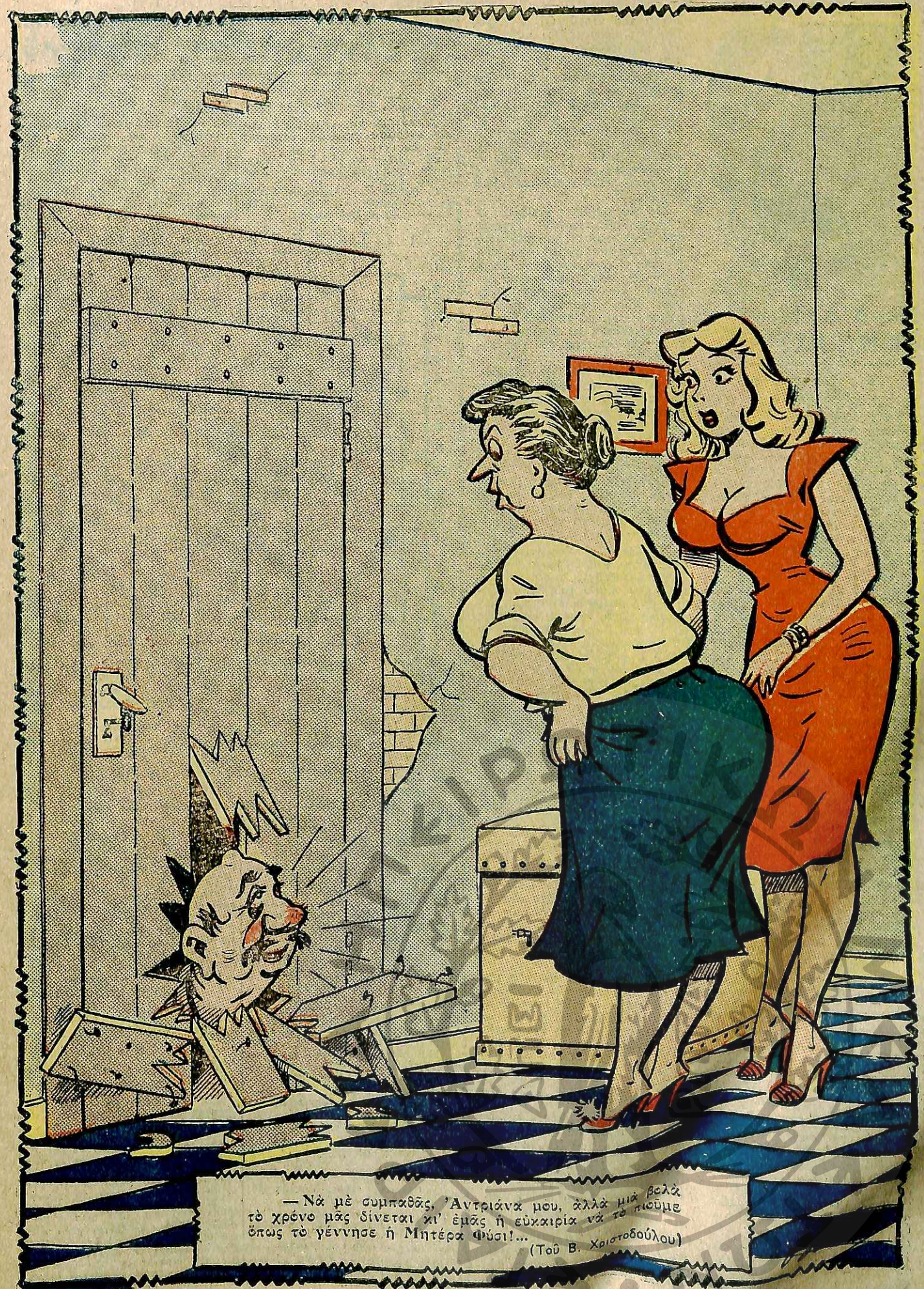
—Τί ώρα είναι ή κηδεία;
—Η κηδεία θα γίνει αύ-
ριο! μου απάντησαν.
—Έπρεπε να το είχα κατα-
λάβει! Τον αποχαιρέτησα αύ-
ριο. Βέβαια θα συνάντησα το
μακαρίτη τον πατέρα μου, έ-
κεί που πήγε. Άλλά τί θα του
είπε για μένα, δεν ξέρω. Μια
φορά το είχε πάρει ζεστά το
ζήτημα. Μόνο που το πήρε μα-
ζί του.

—Τι θέτε; με ρώτησε.
—Τον κύριο βουλευτή.

—Αύριο!
Την επομένη πήγα κατά το
μεσημέρι. Αυτή τη φορά όμως
στην πόρτα ήταν ένας νεαρός
—γραμματικός του όπως έν-
νόησα.
—Τι θέτε; με ρώτησε.
—Τον κύριο βουλευτή.

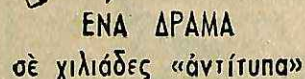
—Για πέρασε αύριο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—Νά με συμπαθές, Αντριάννα μου, αλλά μια βελά
το χρόνο μάς δίνεται κι' έμεις ή ευκαιρία να το πούμε
όπως το γέννησε ή Μητέρα Φύσι!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

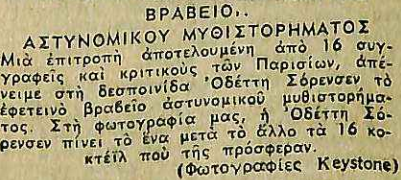
21

ΕΡΕΥΝΑ
 νοιώθει πως είχε ξεχάσει
 να σπίτι που μόλις τώ

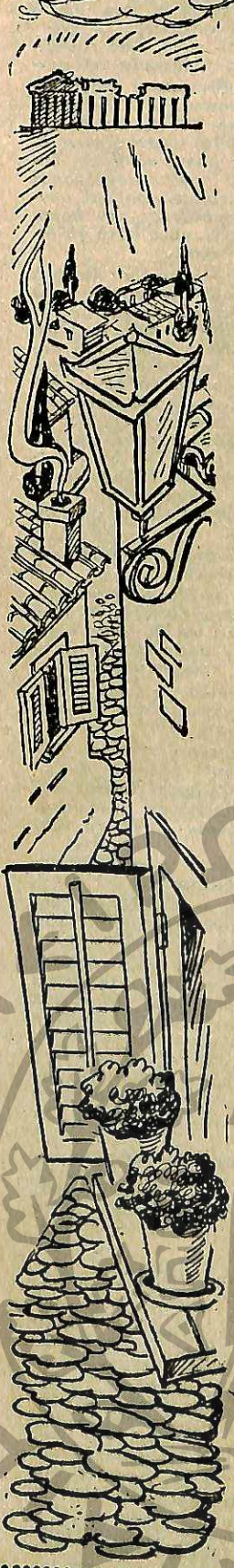
22

γάλη κούτα με κοινά τσιγάρα, δέκα πέντε κιλά καφέ και 133 δολάρια, που αποτελούσαν όλες τις οικονομίες του.

ПАН. ПАП.

0128102

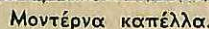
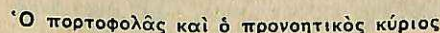

—Ο διάβολος να μὲ πάρῃ, ἔλεγε ἕνας στρατιώτης, πού θούλενε ἄλλοτε στὸ λιμάνι τῶν Πειραιῶς, δὲ μ' ἄρσειε καθόλου αὐτὸς ὁ ἄντρας... Φαντάσου τί κεράτο θὰ ἦταν, ἂν ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε γυναικί!...

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, ἡ ἱστορία τοῦ συνηγεματάρχη μαθεύτηκε στους κύκλους τῶν ἀξιωματικῶν, πού ἀποφασίσαν νὰ λύσουν ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριό του. Ἔτσι διατάχθηκαν ὅλες οἱ φρουρὲς μὲλις κἀνὴ τῇ ἐμφάνισί του, νὰ τὸν ἀπασχολήσουν ὅσο μποροῦν περισσότερο καὶ συγχρόνως νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀρμόδια ἀρχὴ πού εἶχε μόνον αὐτὴ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

— Μιὰ στιγμή, κύριε, ἔχω σειρά!...

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Δημοτικές θα γίνουν, συντόμως, εκλογές,
καθώς υποστηρίζουν αρμόδιες πηγές
κι' αρχίζουν τα τρεξίματα,
οί λόγοι κι' οί σκοτούρες,
τά «μπράβο» τὰ ταξίματα,
οί μπράβοι κι' οί μαγκούρες!

Θὰ δώσουν καὶ θὰ πάρουνε τὰ θούρια στοὺς δρόμους,
θὰ φεράνται καὶ θ' ἀγωνταὶ οἱ «μέλλοντες» στοὺς
δρόμους.
Πλακάτ, ἀφίσσεις καὶ καὶ πᾶν παντοῦ θ' ἀναρτηθῶνε,
φωτογραφίες μπόλικες θὰ τοιχοκολληθῶνε
«προφίλ» κι' ἀνὰς θὰ βλέπομε τοὺς φιλοδόξους
(ἀντρες)
καὶ θὰ προβάλλουν «ἐμπριμέ» τῶν Ἀθηνῶν οἱ
(μυντρες).

Δεκάδες υποψήφιοι, τῶν φύλων ἀμφοτέρων
παντοῦ θὰ περιφέρονται, μετὰ τῶν «ἡμετέρων»
καὶ μὲ θεατρinisτικο χαμόγελο στὰ χεῖλια
στὸν κόσμον θὰ ὑπόσωνται λαγούς μὲ πετραχήλια

Ἀλλά, νομίζω, τὸ κοινόν, τὸ πάντοτε νοήμον,
ποῦ γνωρίσει καὶ χόρτασε τοὺς ἄρχοντες τῶν Δήμων
υποδοχὴ ἀλλοιωτικῇ θὰ τοὺς ἐπιφύλαξη,
τὰ παλαιὰ συνήματα, μὲ νέα θὰ τ' ἀλλάξη
καὶ τὰ τραγοῦδια, πρὸ παντός, τὰ προεκλογικὰ,
θὰ εἶναι μὲ τοὺς λόγους τῶν κι' ἐκεῖνα σχετικὰ.

“Οταν θα λένε οἱ ῥήτορες, τοῦτέστιν, πράσιν’ ἄλογα, με τραυνοδᾶκια θ’ ἀπάντα ἐπικάρια κ’ ἀνάλογα καὶ συνεπᾶς στὴν κίνησι τὴν προεκλογικὴ τῶν θ’ ἀκούσομεν τ’ ἀκούομαι, κατὰ τὸ μάλλον κ’ ἥττον: Ὁ ὑποψήφιος: «—Λαέ! Ἡμεῖς μόνον ἡμεῖς, σοῦ δίδουμι ἀπὸ σήμερα τὸ λόγο τῆς τιμῆς, ὅτι θ’ ἀλλάξῃ ἡ πόλι σου, σὰ χέρια μας, τὴν ὥψι κι ἐνὸς τριῶν μηνῶν ἢ πέντε, τ’ ὀλιγώτερον, ὁ ἄνθρωπος θὰ προκόψῃ...». Καὶ θ’ ἀπάντα τραυνοδᾶκια, ἀμέσως τὸ κοινόν: «—Ἄμ’ πᾶσδα, ἀμ’ τ’ εἶδα τὴν πᾶσκα σ’ τὴν εἶδα!»

Ὁ ὑποψήφιος: «—Ἐμεῖς, κυρίες μου καὶ κύριοι, θὰ δείξουμε πῶς εἴμαστε φιλότιμοι, δραστήριοι καὶ ἂν μᾶς ὑποστηρίξετε καὶ μᾶς σταυρώσῃτε ὅλοι (σας)

ἐπίγειο Παράδεισο θὰ κάνωμε τὴν πόλιν σας.
'Εμεῖς θ' ἀσφαλοστρώσουμε τοὺς ρημαγμένους
(δρόμους)

θα φτιάσουμε τὰ ρεῖθρα σας, χιλιάδες ὑπονόμους
Ποτάμι δὲν θὰ βλέπετε νὰ μοιάζουν τὰ Χαυτεῖα
καὶ σὲ μὴ διστά

καὶ σε μιὰ διέτις,
ἢ μάλλον σὲ λιγώτερο, σ' ἐλάχιστο καιρὸ».
Καὶ θὰ φωνάξῃ παρ'ευθὺς ὁ κόσμος ἐν χορῶι

«—Βάρκα θέλω ν' αρματώσω
μὲ σαράντα δυὸ κουπιά,
γιὰ νὰ πάω ἀπ' τοῦ Μπερνίτσα
καὶ νὰ γυρῶ ἀπ' τοῦ Μπερνίτσα!»

«—Μὲ ζήλο θὰ δουλέψουμε καὶ μὲ φιλοτιμία,
θ' αὐξήσουμε τὰ πάρκα σας καὶ τὰ βρεφοκομεία,
θ' αὐξήσουμε τὰ γεωργεῖα συντόμως τὴν Ἀθήνα
καὶ ρόδα θὰ μυριέστε, γαρύφαλλα καὶ κρίνα.
Καταβρεκτῆρων φαλάγγες ἀσπίδοι θὰ τρέχουν
κι' αὐτὰ τὰ στενοδόκκα γραμμὴ θὰ καταβρέχουν.
Δὲν θ' ἀσπράζουν τὸ κοινὸν ἢ σκόνῃ τὸ χάμα...
Καὶ θ' ἀπαιτῶνται πρὶν κινῆ ἢ κρῖος μ' ἕνα στομάχι»

«—Συννέφιασε, συννέφιασε,
ὁ οὐρανὸς συννέφιασε
κι' εἰν' ἡ ἀτμόςφαιρα θολή.
Ἀπὸ τῆ σκόνης τὴν πολλή!»

«— Τὴν ὕδρευσι τῆς πόλεως ἑμεῖς θὰ καταφέρουμε καὶ τῆς Ὑλίκης τὰ νερά σπὴν πύρτα σας θὰ φέρουμε. Ἀπὸ τῆ δῖφα, κύριοι, κανεὶς δὲν θὰ γκαρίσῃ καὶ θάξῃ, προσεχέστατα, τετράγωνο καὶ βρύση. Γιὰ φόρους δὲν θ' ἀφήνουμε νὰ δινέτε δεκάρα καὶ μὲ δικά μας ἔξοδα καὶ χρήματά μας ἴδια, ντουζίνες θ' ἀποκτήσουμε ἀπορριμμάτων κάρρα, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πουθενὰ τὸ ματί σας σκουπίδια». Κι ἰσχυροῦνται τὸν σκουπιδιῶν τὸ ἴδιο παραμῦθι, θὰ τραγουδοῦν τὰ πλήρη:

«— Ἄν χαμῶλῶσουν τὰ βουνὰ καὶ ἰσοπεδωθοῦνε
κι αὐτὰ τὰ σκουπιδοβόνα
μπορεῖ ν' ἀφανισθοῦνε!»

«—Ἐμεῖς ποῦ θὰ μᾶς στήσετε, δικαίως ἀνδριάντα
γιὰ τὴν ψυχολογία σας θὰ κάνουμε τὰ πάντα.
Πισίνες με κολώνιες καὶ «ἑσάνς» θ' ἀπολαμβάνετε
καὶ σὰν τὴν Ρίτα καὶ τὸν Χὰν τὰ μπάνια σας θ'
ὑπηρεσίες ἄψογες καὶ πρόθυμες θὰ εἶναι. (κάνετε)

«Υπηρεσίες άφωγες και πρόθυμες θα βρίσκετε, (κανέτε)
το χρήμα και το χρόνο σας δεν θα καταναλισκε-
ται προ παντός θα δώσουμε μεγάλη σημασία
στον φωτισμό του απλότε και στη φατοχυσία.
Θα βάλουμε πολύφωτο στους δρόμους και γιρλάντε
μαζί μας θ' απολαύσετε το φως το αληθινό
και θα όμοιογήσετε και θα μας λέτε πάντες...»
Και θ' άπαντα τραγουδιστά και πάλι το κοινόν:
«—Μαύρη είν' ή νύχτα στα βουνά,
τα κέντρα έρημώνουν
και στά ταμεία τα κενά
άργόμεθοι όργώνουν!...».

«—'Εμὰς εἰν ἐκλέετε, — τονίζω τὸ «εἰν», —
θὰ δίνουμ', ἐπιδόματα στὶς ἄπορες τὶς μάννες,
καὶ θάχετ' ὅλοι γενικῶς κηδεῖες δωρεάν,
διότι θὰ σὰς θάβωμε «Δημοτικαῖς δαπάναις»!

» Για σάς, ἂν μᾶς ψηφίσετε, τοὺς κόπους θ' ἀψηφί-
 ἀπ' ὅλα θὰ φροντίσουμε νὰ σᾶς ἀνακουφίσουν (σου)

παντού σε κάθε βήμα σας μπροστά σας θα τὰ ἔχει
καὶ σὴν ἐσχάτη ἀνάγκη σας ματαίως δὲν θὰ τρέξε
θὰ μᾶς ἀνακρίνετε, καθέναν εὐεργέτη
αὐτὸ τὸ νέο ἔργο μας καὶ το πολυσχιδές
καὶ θὰ μᾶς λέτε ἀσφαλῶς, μετὰ ἀπὸ πολυσχιδές
Κι οἱ ψηφοφόροι ὅτι ἀπαντοῦν ὅπου λίγα ἔπαι

«—'Από την πόρτα σου περνῶ,
βῆχω καὶ ξεροβήχῳ
καί, ξέρεις μόνος σου κι' ἐσύ
...τὸν παρακάτω στίχον!»

★
"Ἐσὶ θὰ τερματίζεται, νομίζω, ἡ πανήγυρις,
θὰ φύγουνοι οἱ ῥήτορες, μὲ μούτρα ἔξη πῆχες,
πολιτισμένα κι' ἵππυχα θ' ὀπηρεται ἡ οὐλήγυρις,
καὶ θὰ κραυγάζῃ ὁ λαός: «—Τρίχες καὶ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΝΕΛΑ: Κομφή, πικάντικη και σκερτσόζα μιναριστούρα του «Έρωτος». Είνε 20 χρονών και μοιάζει 16. ΠΕΠΗΣ: Κομφός δανδικός, τύπος του «μπανιόν», της εκδρομής και του παπουτσιού με κρεπ. Μουστακάκι και κύφος. Κοινός «Εξυπνιστής». ΛΛΑΟΣ: Αγωνίζεται να φανή το ίδιο με τον Πέππ. Ρωμαντικός κι «άβελιος...» (Παρενθεσίς: «Άκρα αντίθετα!»).

ΠΕΠΗΣ (Ρουφώντας... «άντρικά» τὸ «τσέστερφιλντ» καὶ πετώντας τὸν καπνὸν τὸν ταβάνι τοῦ ἑξαροπλωστείου με ὕψος ἀνθρώπου ποὺ κατακίησε τὴ ζωὴ σὰν ἐν κολῇ μικρούλαι): ... «Ἔτσι εἶναι ποὺ σοῦ λέω, βλάκα μου. (Πνευματώδως). Τὸ πᾶν ἡ προίσι!... Ἡ Λέα, εἶναι ἕνα νόστιμο κοριτσόπουλο γιὰ νὰ περάσουμε μαζι, τουτὴν ὥρα κι' οὐδὲ. Τίποτε λιγώτερο, τίποτε περισσότερο. Ἐγὼ δὲ περάσω λίγο τὸν καιρὸ μου μαζὶ της καὶ θὰ σοῦ τὴν ἀφήσω νὰ... τὴν παρηγορήσῃ!... (Πίνει οὖζο με πλατάγισμα τῆς γλώσσας πολὺ... «άντρικά»!) Ἔτσι εἶναι! ΛΩΛΟΣ: Ναί... ἀλλ' αὐτὸ με κάνει κι ἀγανακτῶ! Ἡ κοπέλα νομίζει πὺς τὴν ἀγαπάς. Κάνει ὄνειρα! Πιστεύει σ' ἐσένα! Θάρρῳ πὺς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὴν κοροϊδεύς ἔτσι! Δηλαδή... δὲν εἶναι τίμιον!

ΠΕΠΗΣ (Μοντέρνα ειρωνική γκριμάτσα
με σήκωμα φρυδιών κι' αλλαγή ποδιού ά-
πάνω στ' άλλο):... Τί θέλεις δηλαδή νά
πης; Για στάσου νά τά κάνουμε λιανά,

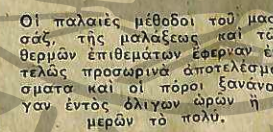
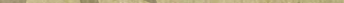

—'Εδῶ συνδυάζομε τὴ δουλειὰ μὲ τὴ χαρά!...

... 5000 ...

Τί παραπονιέσαι λοιπόν;

φέρειν
εἶνε τὸ ἀκόλουθο:

Οι παλαιές μέθοδοι του μα-
σάζ, της μαλαξέως και τα
θερμών επιθεμάτων έφεραν έ-
τελώς προσωρινά αποτελέσμη-
σματα και οι πόροι ξανάνα-
γαν εντός όλιγων ωρών ή
μερών τό πολύ.

ούτε υπερβολικά μαλακό
μώτερο είναι να έχεις δυο βου-
κιά και να τα μεταχειρίζε-
σαι ναλλάξ. Έτσι, θάσαι πάντα
γνωτό το ένα απ' αυτά κι
να να το χρησιμοποιήσεις

Ο Ιουδαίος ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν η "Ηθ" συνέχεται απ' τη λιποθυμία της, την κυκλώνουν κάποιοι άντρες με στολή που την κλείνουν μέσα σ' ένα καλλί μ' άλλες μαζί γυναίκες. Εκεί γνωρίζεται με τη γρηά Μπονσάνς, που είναι μαγίσσα.

Οι δυο γυναίκες πιάσαν στενές σχέσεις μαζί, συνεννοήθηκαν και τέλος καταφέρνουν να το σκάσουν απ' τη φυλακή. Έπειτα από αρκετές μέρες πορείας, φτάνουν σ' ένα χωριό, μακριά απ' το Παρίσι, έξω από ένα πανδοχείο. Εκεί φτάνει ο Ναβάν, ο Έβραιος με την κόρη του τη Δεβόρα κρατώντας ένα άλογο. Και οι δυο ζητούν δωμάτια και φαγητό απ' τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου.

— Βγάλε πρώτα το χαλινάρι, του είπε, κι' έπειτα το ξεσελλάω- νεις.

— Να κατεβάσω πρώτα το δι- σάκκι, πρότεινε το παιδί.

— Ο Ισραηλίτης κιτρίνισε. — Μην τ' αγγίζεις! Ψιθύρισε. — Γιατί; άπορρησε το παιδί. — Τιποτα... δεν είναι βία, θέλω να πώ...

δικαιολογήθηκε ο γέρος.

Και θέλησε να τραβήξει μόνος του το δισάκκι. Άλλα το παιδί, σαν πιο δυνατό που ήταν, το τράβηξε προς το μέρος του. πού ήταν, το τράβηξε προς το μέρος του. πού ήταν, το τράβηξε προς το μέρος του.

— Τί βαρύ που είναι! είπε με θαυμα- σμό. Σά νάνε γεμάτο χρυσάφι...

— Άστειρεύσαι, παιδί μου; είπε τα- ραγμένος ο Ισραηλίτης.

— Άν έχη χρήματα μέσα, θάνε πολλά, επέμεινε το παιδί.

— Χρήματα, επάνελαβε ο γέρος, προσ- παθώντας να γελάση. Μακάρι να είχε μέσα!

— Τότε τί έχει λοιπόν; και τσίγκο.

— Μερικά κομμάτια μολύβι και τσίγκο.

— Άλήθεια; είπε ειρωνικά το παιδί του σταύλου.

— Να μη με λέν 'Εζεκιήλ Ναβάν αν σου λέω ψέματα, διάστηκε να τον διαβεβαι- ώση ο Ισραηλίτης.

— Όποτε είσαι Έβραϊός; ρώτησε το παιδί.

— Λατρεύω το Θεό των πατέρων μου, απάντησε ο Ναβάν ταπεινά, και προσπα- θώ να μην κάνω κακό σε κανένα. Δος μου παιδί μου, αυτό το δισάκκι.

Το παιδί πέταξε απότομα το δισάκκι που κρατούσε. Έκείνο πέφτοντας στά πό- δια του γέρου, άφισε ένα κρότο μεταλλικό.

Ο Ναβάν ωχρίασε, αλλά το παιδί προσ- ποιήθηκε πώς δεν πρόσεξε τον κρότο έ- κείνο.

— Τί θέλετε να δώσω στο έλογό σας; ρώτησε.

— Πολύ κριθάρι και λίγο άχυρο. Κι' αν το περιποιήθης καλά, θα σου δώσω ένα φιλοδώρημα αύριο, το πρώτο.

— Θα μείνετε άπόψε εδώ;

— Μείνετε ήσυχος. Δεν θα λείψω τίπο- τα από το έλογό σας.

Ο Ναβάν πήρε το δισάκκι στα χέρια του και μπήκε στο πανδοχείο. Η γρηά Μπονσάνς κι' η "Ηθ" καθόνταν άκόμη έξω στην αυλή.

Άφεντικό και ύπρητης

Το δωμάτιο, πού ο ξενοδόχος είχε δώ- σει στη Δεβόρα, και πού έπικρινόταν με μ' ένα άλλο μικρότερο, ήταν μεγάλο και πολύ παλιό. Το πάτωμα ήταν σάπιο, κι' έτριζε κάτω από τα πόδια τους. Το κρεβ- βάτι ήταν κι' αυτό παλιό, με μία βρώ- μική άχυροστρωμένη και με ξεσχισμένες κουρτίνες.

Η Δεβόρα είχε βγάλει το καπέλλο της και καθόταν πάνω σ' ένα σκαμνί, κοντά στο παράθυρο, περιμένοντας τον πατέρα της.

Ο Ναβάν μπήκε μέσα, σφίγγοντας στην άγκαλιά του το δισάκκι.

Πίσω του, μπήκε κι' ο ξενοδόχος, πού μόλις αντίκρυσε τη Δεβόρα, έμεινε θαμ- πωμένος από την όμορφή της και τα μά- τια του άστραψαν. Άλλ' ούτε ο Ισραη- λίτης ούτε η κόρη του το πρόσεξαν.

— Πότε θέλετε να φάτε; ρώτησε ο ξε- νοδόχος.

— Όποτε είναι έτοιμο το φαγητό, ά- πάντησε ο Ναβάν.

— Θα φάτε εδώ ή κάτω;

— Εδώ, απάντησε ζωηρά ο Έβραϊός.

Δεν θέλω να κατέβη κάτω ή κόρη μου.

Και ρίχνοντας μία άκόμη ματιά θαυμα- σμού στη Δεβόρα, ο ξενοδόχος βγήκε από το δωμάτιο, κι' έκλεισε την πόρτα.

Ο Ναβάν πήγε τότε κι' άκούμπησε το δισάκκι πάνω στο στρώμα πού κρεββα- τίου. Έπειτα φίλησε την κόρη του στο μέτωπο και τής ψιθύρισε:

— Φοβήθηκα πολύ πρό όλίγου.

— Από ποιόν; ρώτησε η Δεβόρα.

— Από το παιδί του σταύλου, πού ή- θελε να με βοηθήση να ξεσελλάσω το ά- λογο. Πήγε να πιάση το δισάκκι...

— Λοιπόν;

— Είδε πώς ήταν πολύ βαρύ και κατά- λαβε πώς έχει πολλά νομίσματα μέσα.

Για σκέψου: Είκοσι χιλιάδες φράγκα σε χρυσάφι κι' άσημι, χωριστά τα κομμάτια- τα!... Τί θακεία κι' αυτή ή δική μου να ταξειδεύω με τόσα χρήματα άπάνω μου!

— Και τί το είπατε;

— Πώς μέσα στο δισάκκι έχω μολύβι και τσίγκο.

— Και το πίστεψε;

— Μιά χαρά.

— Τότε λοιπόν δεν πρέπει να φοβόσα- στε πιά, παρατήρησε η Δεβόρα.

— Σωστά. Άλλα, καθώς έοριχνε το δι- σάκκι κάτω, τ' άκουσε πού έβγαλε ένα με- ταλλικό κρότο κι' είναι άδύνατον να γε- λάστηκε.

— Ναί, αυτό είναι άσχημο, παραδέχτηκε η Έβραιοπούλα. Πόσες μέρες θέλουμε ά-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

κόμα, πατέρα, ως πού να φτάσουμε στο Παρίσι;

— Πέντε, κόρη μου.

— Δεν βλέπω την ώρα να φτάσουμε.

Έκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα στο δω- μάτιο μία ύπρητρια του πανδοχείου, έ- στρωσε το τραπέζι, κι' άναψε ένα κερί.

Όταν τελείωσε και βγήκε έξω, ο Να- θάν επιθεώρησε την πόρτα. Η κλειδαριά της δεν ήταν στερεή, άλλ' είχε ένα σύρτη. Το άλλο το δωμάτιο, έκτος από την πόρ- τα, πού έπικρινόταν με το πρώτο, δεν είχε άλλη.

— Εσύ θα μείνης εδώ, είπε ο Έβραϊός στην κόρη του. Έτσι τουλάχιστον θα εί- ναι άδύνατον να μη κανείς στο δωμάτιό σου, αν δεν περάση πρώτα από το δικό μου. Σε περίπτωση κινδύνου, έχω τους δυο πιστούς μου συντρόφους, πού δεν μ' άφί- νουν ποτέ...

Κι' ο Ναβάν έβγαλε από τη ζώνη του δυο γεμάτα πιστόλια.

Σε λίγο, τους έφεραν να φάνε. Άλλα το κρέας ήταν κακοψημένο, το κοτόπουλο το ίδιο, τα αυγά μπαγιατίτικα, και το κρασί ξυπό.

— Οι παλιοκλέφτες! ψιθύρισε ο Να- θάν. Άν τσίψουν έτσι και το άλογο, αύ- ριο δεν θα μωρη να πάρη τα πόδια του. Και να ίδης πού θα μ' άζητήσουν ένα σω- ρο λεφτά. Οι καταραμένοι!...

Άφου άπόφαγαν, η Δεβόρα πήγε στο διπλανό δωμάτιο γιά να κοιμηθί. Ο Να- θάν έκλεισε από μέσα την πόρτα του δω- ματίου, έβγαλε πάνω στο τραπέζι τα πι- στόλια του, γιά να τα έχη προχείρα, έσδυ- σε το κερί και έσπλώθηκε στο κρεβάτι.

Όσο περνούσε ή ώρα, το κρύο γινό- ταν πιο τσουχτερό, και γι' αυτό ή γρηά Μπονσάνς κι' η "Ηθ" άναγκάστηκαν να σηκωθούν από τόν πέτρινο πάγκο, όπου καθόνταν και μπήκαν στο πανδοχείο.

Στο δωμάτιο με τα άχυρα, όπου έα- πλωσαν να κοιμηθούν, έκανε διαδολεμένο κρύο, γιάτι τα παράθυρα δεν είχαν τζά- μια.

Η "Ηθ" ζύπνησε από το δυνατό κρύο, πού ένοιωθε, και σηκώθηκε γιά να έζευο- διάση. Από τις χαραμάδες του ξυλίνου χωρίσματος, είδε μία δυνατή φωτιά να καίη στο τζάκι της αίθουσας, και δυο άν- τρες καθισμένους πλάι.

Ήσαν ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου κι' ο ύπρητης του, πού έπιναν κρασί και συζητούσαν με χαμηλή φωνή.

Άλλά, μέσα στη βαθεία νυχτερινή σιω- πή, τα λόγια τους έφταναν καθαρά ως την "Ηθ".

— Εγώ νομίζω, έλεγε ο ξενοδόχος, πώς αυτός ο παλιοτσιφούτης είναι πάμφτωχος. Άν είχε λεφτά, δεν θα ταξίδευε έτσι με την κόρη του. Το έλογό του δεν άξίζει φράγκο...

— Μα καλά, δεν είδατε το δισάκκι; ρώ- τησε το παιδί του σταύλου.

— Το είδα.

— Το πιάσατε στα χέρια σας;

— Όχι.

— Λοιπόν είναι τόσο βαρύ, ώστε σοι κόβονται τα χέρια, άμα πäs να το ση- κώσης.

— Και τί έχει μέσα;

— Όταν τον ρώτησα, μου είπε πώς έχω μολύβια και τσίγκους.

— Έτσι θάναί.

— Εγώ βάζω στοίχημα το κεφάλι μου, είπε ο μικρός του σταύλου, πώς λείει ψέμ- ατα. Γιατί μόλις με είδε πού έπιασα το δισάκκι του, τρομοκρατήθηκε, κι' έπειτα πάλι, όταν του τώδωσα, κύλησε κάτω κι' άκούστηκε ένας μεταλλικός ήχος...

Έγλημητικά σχέδια

Μία βαθεία σιωπή απλώθηκε γιά λίγο μέσα στο δωμάτιο του πανδοχείου.

Έπειτα ο ξενοδόχος ρώτησε:

— Όποτε έτσι, λοιπόν; Είσαι βέβαιος πώς το δισάκκι έχει μέσα νομίσματα;

— Από τόν ήχο πού άκουσα, κώδω το κεφάλι μου πώς είναι γεμάτο με χρυσά νομίσματα.

— Άν είχα εγώ τόσα χρήματα, θάμουν πλούσιος, ψιθύρισε με ύφος όνειροπόλο ο ξενοδόχος.

— Άν ε'ίχα με, θέλετε να πήτε τόν διώρθωσε ο ύπρητης.

— Γιατί το λες αυτό;

— Γιατί αν σας έπεφτε κανένα τέτοιο

κελεπούρι, δεν φανταζομαι νάσαστε τόσο σκληρόκαρδος ώστε να μην μου δώσετε κι' έμένα μερδικό.

— Ίσως... Άλλα τέτοιο κελεπούρι, ό- πως λες και σύ, δεν θα μäs πείση ποτέ...

— Κανετε λάθος. Έχετε ένα γέρο - Έ- βραίο άπόψε εδώ... Και θα τόν κληρονο- μήσετε, πριν περάση πολλή ώρα, γιάτι είναι άρρωστος.

— Και τί έχει; ρώτησε περίεργος ο ξε- νοδόχος.

Ο ύπρητης κύτταξε γύρω του, γιά να βεβαιωθί πώς δεν τους άκουγε κανείς, κι' έπειτα έσκυψε στο αυτί του ξενοδόχου και του είπε:

— Τί έχει; Μιά μαχαιριά, πού θα το δώσουμε!

— Το σκέφτηκε καλά αυτό πού μου προτείνεις; ρώτησε ο ξενοδόχος ταραγμέ- νος.

— Άν το σκέφτηκε; Και σεις άκόμα το σκέφτεστε, άφεντικό. Βαρεθήκατε τη φτώ- χεια... Κι' είναι το μόνο μέσο γιά να πλουτίσετε. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Ο Έβραϊός είναι γέρος κι' άδύνατος και δεν θ' άμυνθί καθόλου...

— Η κόρη του όμως;

— Και δεν την σκοτώνουμε κι' αυτή;

— Μα είναι τόσο όμορφη... ψιθύρισε ο ξενοδόχος.

— Βλέπω ότι σας άρεσε, άφεντικό... Άλλα έννοια σας, την κανονίζω εγώ αυ- τή.

— Ένα πράγμα όμως δεν σκέφτηκες: Πώς θα έξαφανίσουμε τα πτώματα; Και πώς θα έξηγήσουμε τόν πλούτο μας;

— Άμα τελειώσουμε τη δουλειά μας, βάζουμε φωτιά σ' αυτό το παλιόσπιτο, κι' έπειτα φεύγουμε, παίρνοντας μαζί μας το δισάκκι με τα νομίσματα.

— Η ιδέα σου δεν είναι άσχημη.

— Φεύγουμε γιά το Παρίσι, όπου κα- νένας δεν μας ξέρει. Τί λές, άφεντικό; Άποφασίζετε να κάνουμε τη δουλειά;

— Ναί, ψιθύρισε ο ξενοδόχος.

Ο ύπρητης σηκώθηκε άμέσως και πή- ρε από ένα συρτάρι δύο μαχαίρια, από κείνα πού είχαν γιά να κόβουν τα κρέατα.

— Δεν κόβουν καλά, ψιθύρισε.

Και, πέρνοντας ένα άκόνι, άρχισε να τ' άκονίζει με μεγάλη ψυχραιμία.

Μόλις η "Ηθ" άκουσε τα φοβερά εκείνα λόγια, πού άλλάξαν οι δυο κακούργοι, έ- σκυψε και ζύπνησε τη γρηά Μπονσάνς, σκεπάζοντάς της το στόμα με το χέρι της γιά να μη φωνάξη και την άκούσουν. Έ- πειτα την πήρε κοντά της και τής είπε:

— Άκούς; Τί θα κάνουμε τώρα;

— Να φύγουμε, απάντησε η «μάγισ- σα».

— Και ν' άφίσουμε αυτούς τους δυστυ- χισμένους να τους σκοτώσουν;

— Πώς να τους έμπούσουμε;

— Να ειδοποιήσουμε τόν Έβραίο και την κόρη του.

— Θα κινδυνεύουμε όμως έτσι κι' έ- μεις.

— Αδιάφορο.

— Κι' έπειτα πώς να τους ειδοποιή- σουμε; Έρείς πού μένουν;

— Ναί. Προτού πέσουμε, είδα φως στα παράθυρά τους. Ξέρω πού είναι τα δωμά- τιά τους. Θα κυττάξω μόνο να ιδώ αν θα μωρέσω να φτάσω ως εκεί, χωρίς να με αντίληφθούν οι κακούργοι.

Πήρε μία σκάλα, πού βρισκόταν σε μία γωνιά, την στήριξε στον τοίχο, κάτω από το παράθυρο κι' άρχισε ν' ανεβαίνει με προσοχή, γιάτι ή σκάλα ήταν σάπια και πού πρώτα δυο σκαλοπάτια έσπασαν άμέ- σως μόλις πάτησε άπάνω. Τέλος, κατάρ- θωσε να φτάση επάνω και χτύπησε έλα- φρά το παράθυρο του δωματίου όπου κοι- μούταν ο Έζεκιήλ Ναβάν.

Η σωτηρία

Τέλος, φάνηκε μία σκιά να πλησιάζ στο παράθυρο και μία φωνή πού έτρεμ ρώτησε:

— Τί θέλετε;

— Άνοιχτε, είπε η "Ηθ", και μην κέ- νετε θόρυβο.

Ο Έβραϊός μισάνοιξε το παράθυρο κα- ζονάρησε:

— Ποιος είσαστε;

— Μία γυναίκα πού έρχεται να σας σύ- τη, απάντησε η "Ηθ".

— Να με σώσετε!

Στο έρχόμενο τεύχος

Το νέο καταπληκτικού ένδιαφέ- ροντος μυθιστόρημα του λαοφι- λούς Γάλλου συγγραφέως:

A. NTE BEGY

ΤΑ ΞΕΙΑΔΙ στὰ ἔγκατα ΤΗΣ ΓΗΣ

Ένας σοφός και άτρόμητος έ- πιστήμων καταλήγει, έπειτα από σχετικές μελέτες, στο συμπέρα- σμα ότι το κέντρον της γης δεν είναι μία τρομακτική θάλασσα φω- τιάς, όπως κοινώς πιστεύεται. Ά- ποφασίζει λοιπόν να κατέβη μα- ζύ μ' ένα σύντροφό του και να έ- ξερευνησουν τα έγκατα της γης.

Φτάνοντας στις τρομερές αυτές ά- δύσους συναντούν φρικαλέα τέ- ρατα κι' έναν προοδευμένο κόσμο παραδόξων περρωτών ανθρώπων.

Είνε το άπέραντο βασίλειο των σπλάχνων της γης. Οι περρωτοί άνθρωποι ύπακούουν σε μία βασι- λισσα πού διευκολύνει τους τολμη- ρούς έξερευνητάς.

Άκολουθούν δραματικές περιπέ- τειες, μέσα σ' ένα έφιαλτικό πε- ριβάλλον, μάχες έναντίον των τε- ρατών μιας άπέραντης υπόγειας θάλασσας, συγκλονιστικά έπεισό- δια τρόμου και φρίκης.

Πρόκειται γιά ένα μυθιστόρημα πρωτότυπο, μοναδικό στο είδος του, πού θα προκαλέση μεγάλο ένδιαφέρον.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Μάλιστα, Σας και την κόρη σας.

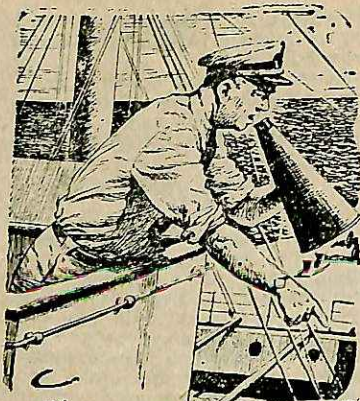
— Και ποίος κίνδυνος μäs άπειλεί;

— Κίνδυνος θανάτου... Οι δυο άτιμοι,

πού είναι κάτω καταλάσαν ότι έχετε χρήμα- τα μαζί σας, και θάρρουν να σας δολοφo- νήσουν.

Άκούγοντας τα φοβερά αυτά λόγια, ο Ναβάν, άνοιξε έντελώς το παράθυρο και είπε:

— Έμπάτε μέσα.

Ο ναύαρχος του Χόλλυγουντ

Ο άνθρωπος που μακιγιάρει και μεταμφιέζει τα πλοία

Ο Μπέντον Ρόμπερτς είναι ο άνθρωπος που έχει συνηθίσει να ακούει τις πιο παράξενες παραγγελίες και να μην λήν ποτέ όχι.

«Στείλτε μας δυο δωδεκάδες πιλότους» ή «Δυο πλοία-σπίτια των Αντιλλών» ή «Μια Ισπανική φρεγάτα του 15ου αιώνα» ή ακόμη: «Ένα υπερπτερόπτερο νεωτόνο τύπου».

Ο Μπέντον Ρόμπερτς δίνει αμέσως τις διαταγές του και, έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες, τα πλοία που του ζητήσαν... καταπλέουν στο στούντιο πάνω σε καμινία. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν πρόκειται για μεγάλα πλοία, η παράδοση γίνεται στη θάλασσα.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να φαντασθώ ότι ο Ρόμπερτς έχει συνηθίσει να διατάζει πλοία όλων των εποχών και όλων των τύπων και ότι δεν έχει παρά να τα βγάλει από εκεί και να τα στείλει. Κάθε άλλο. «Αλλ' έχει όλα όσα χρειάζονται για να φτιάξει κάθε είδους πλοίο και ξέρει επίσης πώς πρέπει να το φτιάξει».

Γιατί ο Ρόμπερτς, που έχει αποκτήσει «ναύαρχος του Χόλλυγουντ», είναι αμερικανός, με όλα τα ζητήματα της ναυπηγικής, μ' όλο που δεν ανήκει στην κατηγορία των έξ επαγγέλματος ναυτικών.

Τα πλοία του είναι δυο ειδών: ψεύτικα και αληθινά. Τα πρώτα προορίζονται για το στούντιο. Τα δεύτερα μπορούν να αντιμετωπίσουν τη θάλασσα.

Τόση είναι η φήμη του Ρόμπερτς, ώστε η αμερικανική Κυβέρνηση, κατέφυγε σ' αυτόν κατά τον πόλεμο για να προμηθευθεί μερικές βάρκες απ' αυτές που χρησιμοποιούν οι ιθαγενείς των Φιλιππίνων.

Οι ιθαγενείς δεν είχε βάρκες αυτού του τύπου, αλλ' ήξερε πολύ καλά το τι του ζητούσαν και κατόρθωσε να κατασκευάσει δυο δωδεκάδες μέσα σε μια βδομάδα.

Ο Ρόμπερτς άρχισε τη σταδιοδρομία του ως «ναυτικός εμπειρογνώμων» της Μέτρο - Γκόλντμιν - Μάγερ. Όταν, δηλαδή, το γύρισμα μιας ταινίας απαιτούσε ένα γιγάντιο, μερικές βάρκες, ένα ατμόπλοιο, κτλ., ο «ναύαρχος» προσπαθούσε να βοηθήσει τους διευθυντές να έχουν παρμόμοια σκάφη και διαπραγματευόταν μαζί τους την ενοίκιασή τους για ένα μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα.

Η εργασία αυτή τον έκανε να καταλάβει πώς το μακιγιάρ και η μεταμφίεση των πλοίων δεν ήταν το ίδιο εύκολο όπως και των ανθρώπων. Κι' όπως ήταν μηχανικός, θώπων.

δρῆκε τη λύσι στο πρόβλημα που τον απασχολούσε. Δεν χρειαζόταν να έχει εκατοντάδες και χιλιάδες πλοίων, αλλά τους πιο χαρακτηριστικούς τύπους ανάμεσα σ' αυτά. Με την αφαίρεση μερικών πραγμάτων ή την προσθήκη μερικών άλλων, ένα πολυτελές γιγάντιο μπορούσε να μεταμφιεσθῇ σε καρδουναρικό κι' αυτό πάλι σ' ένα επιβλητικό θωρηκτό.

Στα ζητήματα αυτά, ο Ρόμπερτς δείχτηκε ανυπερβλήτος. Στα πλοία που διαθέτει σήμερα, όλα, εκτός από τη βάση τους, είναι κινητά. Μπαίνουν και βγαίνουν, δηλαδή, με τη μεγαλύτερη ευκολία. «Έτσι, το ίδιο πλοίο-τύπος μπορεί να πάρη ανάρητες μεταμφιέσεις, που το εμφανίζουν κάθε φορά με διαφορετική μορφή».

Τα πρώτα του ήθημα, ο «ναύαρχος» του Χόλλυγουντ τα έκανε με τρία παλιά σκάφη, που έπρόκειτο να διαλυθούν και που τα αγοράσε σε εξαιρετικές τιμές. Αυτά τα τρία πλοία εμφανίστηκαν με 192 διαφορετικές μορφές σε υπερτρικόσιες ταινίες.

Σήμερα ο Ρόμπερτς διαθέτει 60 ατμόπλοια και έναν αξιόλογο στόλο από ιστιοφόρα και βάρκες. Μια ιδιαίτερη κατηγορία αποτελούν τα καλούμενα «ιστορικά» πλοία. Καθώς απ' αυτά αντιπροσωπεύει μια ώριμη εποχή. «Άλλη κατηγορία αποτελούν τα «ξωτικά» πλοία, που προορίζονται για ταινίες που ζευγαίνονται σε ξωτικές χώρες».

Τα περισσότερα απ' αυτά τα πλοία είναι κατάλληλα μόνον για πολύ μικρά ταξίδια. Μερικά, όμως, μπορεί να ταξιδεύσουν άφοβα στην ανοιχτή θάλασσα.

Κατά το γύρισμα της «Κυρίας Μίνιβερ», η Μέτρο - Γκόλντμιν - Μάγερ τηλεφώνησε στις 4 το απόγευμα στον Ρόμπερτς ότι χρειαζόταν 50 πλοία ώριμνου τύπου, που έπρεπε να βρίσκονται το άλλο πρωί στις 6 στη λίμνη των μεγάλων Στούντιος του Κούλντερ Σίτυ.

«Όλοι προσέδωσαν ότι ο Ρόμπερτς θα βρισκόταν σε απόλυτη αδυναμία να εκτελέσει αυτή την παραγγελία. Αλλά συνέβη το αντίθετο. Το άλλο πρωί, στις έξη, τα 50 πλοία βρίσκονταν στο Κούλντερ Σίτυ. Ο Ρόμπερτς, για να φανή συνεπής στην παραγγελία, είχε μεταμφιέσει μερικά ιστιοφόρα σε σύγχρονα ατμόπλοια, ντυνόντας όλη την εξωτερική επιφάνειά τους με λεπτά φύλλα λαμνρίνας και προσθέτοντας στο κατάστρωμά τους γέφυρες, φουγάρα, κλπ.»

Ο Ρόμπερτς εμφανίζεται σε πολλές ταινίες ως πλοίαρχος ή μέλος του πληρώματος των πλοίων του. «Όχι από αγάπη για το επάγγελμα του ήθοιού. Αλλά γιατί πολλά από τα πλοία του ανήκουν στον τύπο των «μη μου άπτον». Είναι, δηλαδή, τόσον υπερεκτετασμένα που κανείς άλλος εκτός από το «ναύαρχο» δεν μπορεί να τα χειρισθῇ».

Περσμένα μεγαλεία

Ο γηραιός λόρδος Πέτιν Λώρενς ζήτησε πριν από μερικές μέρες το λόγο, για να πῇ στους συναδέλφους του της Άνω Βουλῆς τα ἑξῆς:

«Άκουσα πολλές φορές να λέγεται με τη μορφή ἄστεϊον ότι οι λόρδοι συνήθιζαν να γυρίζουν νωρίς στο σπίτι τους για να βοηθούν τις γυναίκες τους όταν πλένουν τα πιάτα. Αποφασίζω, λοιπόν, να κάνω μια σχετική έρευνα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτό το ἄστυ είναι κατά μέγα μέρος σῶστό. Οι γυναίκες μας ἔχουν ἀνάγκη από τη βοήθειά μας και ἀποτελεί καθῆκον μας να μὴ τὸν ἀρνηθούμε».

Οι εύτυχισμένοι ιθαγενείς της Αυστραλίας

Πρωτόγονη ζωή, ἀλλὰ χωρίς πολέμους

Έχουν κάνει κρότο στην Αυστραλία τα ζωγραφικά έργα ενός ιθαγενούς της φυλής 'Αρούντα, που κατοικεί στο κέντρο της αυστραλιανῆς ἡπείρου. Οι κριτικοί τα ἐπαινέσαν μ' ἐνθουσιασμό κι' οι φιλότεχνοι τ' ἀγόρασαν σὲ ἀκριβὲς τιμές, όταν διοργανώθηκε μιὰ ἐκθεσί τους στὴ Μελβούρνη.

Οι τοπικές ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν τὶς στήλες τους στὶς σχετικές κριτικές.

Ἡ καλλιτεχνική αὐτὴ ἐπιτυχία φαίνεται ἀκόμη πιὸ ἀπίστευτη, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι οἱ ιθαγενεὶς τῆς Αὐστραλίας βρίσκονται σὲ πρωτόγονοι μᾶλλον κατὰστασι. Ἐχουν μὲτωπο στενὸ καὶ γυρτὸ πρὸς τὰ πίσω, πικνὰ καὶ πεταχτὰ φρύδια, μάτια χλωμένα στὶς κόγχες τους, μὴτη πλακουτσή, πλατὺ στομάχι μὲ παχειὰ ζεῖλη καὶ πηγούνι τραδηγμένο πρὸς τὰ μέσα. Δὲν διαφέρουν δηλαδὴ πολὺ στὰ χαρακτηριστικά ἀπὸ τὶς ἀνθρώπους.

Ἐχουν χρώμα μελαψό, πιστεύεται δὲ ὅτι προήλθαν ἀπ' τὰς Ἰνδίας κι' ὅτι ἦσαν ἀλλοτὲ λευκοί, ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ σκούρυνε τὸ δέρμα τους, ἀπὸ διαφορὲς ἐπιμιξίες.

Δὲν ὑπάρχουν μεταξύ τους κοινωνικὲς διακρίσεις, οὔτε οικονομικὲς διαφορὲς, οὔτε ἀρχηγοὶ ἢ «βασιλεῖς». Ἡ ἐξουσία βρίσκεται στὰ χερσὶ τῶν γέροντων «μορφωμένων», πού μεταδίδουν τὶς γνώσεις τους στοὺς διαδόχους τους μὲ μιὰ σειρά τελετῶν μυσταγωγίας, ὅπου δοκιμάζεται τὸ θάρρος τους κι' ἡ φυσικὴ ἀντοχή τους.

Οἱ διαφορὲς μεταξύ τῶν φυλῶν κανονίζονται μὲ «μάχες», σύμφωνα μὲ κανόνες πού τοὺς καθορίζουν σὲ μιὰ κοινὴ σύσκεψι οἱ προεστοὶ τῶν δυὸ ἀντιπάλων. Δὲν γίνονται ὅμως ποτὲ ἐξοντωτικοὶ πόλεμοι τῶν διαφορῶν φυλῶν.

Οἱ «γιατροὶ» δίνουν στοὺς ἀρρώστους φάρμακα ἀλλόκοτα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἀποτελεσματικά. Μ' ἓνα εἶδος πελωρίου σκουληκιού π.χ. γιὰ τρεῦνουν τοὺς ρευματισμούς καὶ μὲ τὸ ρετσίνι ἐνὸς δέντρου, βρασμένο μὲ νερό, τοὺς πόνους τοῦ στομάχου. Μὲ τὸ ἴδιο ρετσίνι κλείνουν τὶς πληγές, σταματοῦν τὴν αἰμορραγία κι' ἐμποδίζουν τὴν μολύνσι. Γιὰ τὴν ἐλονόση, δίνουν ἓνα ἀφέψημα ἀπ' τὴν φλούδα διαφόρων δέντρων. Εἶνε δὲ οἱ πρώτοι πού ἀνακάλυψαν τὶς θεραπευτικὲς ιδιότητες τοῦ λαδιοῦ τοῦ εὐκαλύπτου (τὸ δέντρο αὐτὸ ἔχει πατρίδα τὴν Αὐστραλία, ἀπ' ὅπου διαδόθηκε στὸν ὅλοκοσμο).

Κάθε φυλὴ ἔχει τὴ δική της γλῶσσα. Ὑπάρχουν λοιπὸν περὶ τὶς 220 γλῶσσες σ' ὁλόκληρη τὴν ἡπείρου. Κάθε ιθαγενὴς μιλάει, ἐκτὸς ἀπ' τὴν μητρικὴν του γλῶσσα, καὶ μιὰ - δυὸ ἄλλες. Μερικοὶ μάλιστα ἔχουν ἐννέα ἢ δέκα. Κι' ὅσοι βρίσκονται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς λευκοὺς, μιλοῦν ἐπίσης καλὰ ἀγγλικά.

Οἱ ιθαγενεὶς αὐτοὶ ἔχουν ἐξαιρετικὲς ψυχικὲς ἱκανότητες τηλεπαθείας, διοράσεως, κλπ. Σὲ πολλές περιπτώσεις, ἐνῶ βρίσκονται ἐπὶ μῆνες μακριὰ ἀπ' τὴν φυλὴν τους, ἀναγγέλλουν ἐξάφνα τὸ θάνατο ἐνὸς συγγενοῦς τους ἢ τὴν γέννησι ἐνὸς παιδιοῦ, χωρὶς νὰ τοὺς ἔχη εἰδοποιήσει κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.

Ἐχουν διαίρεσι τὸ χρόνο σὲ ἡμέρες καὶ σὲ σεληνιακοὺς μῆνες. Ἐχουν παρατηρήσει τὶς ἀλλαγὲς τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰδικῶς τὶς κινήσεις τοῦ Σταυροῦ τοῦ Νότου. Ἀπ' τὶς παρατηρήσεις τους ἐβγαλὸν μόνον τοὺς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται κι' ὅτι εἶνε στρογγυλὴ.

Οἱ φιλήσυχοι κι' εὐτυχισμένοι αὐτοὶ λαός, πού χάνεται σιγὰ - σιγὰ (ἔχουν ἀπομείνει τώρα μόνον 60.000 ιθαγενεὶς σ' ὁλόκληρὴν τὴν Αὐστραλία) ἔχει μιὰ πλούσια μυθολογία ἀπὸ θρύλους γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου, γιὰ τὰ βουνά, τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὶς πεδιάδες, τὸν οὐρανὸν, καὶ γιὰ τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων προγόνων του.

Ἀλάνθαστη μέθοδος

Ἀποχωρώντας ἀπὸ τὴν θέσι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μετεωρολογικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Βενιαμὴν Πάρρυ ἐδήλωσε στοὺς Νεοϋρκέζους δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς:

«Τὸ κοινὸν ἐθεωροῦσε ἀλάνθαστες τὶς προβλέψεις μου χάρις στὴ σοφὴ πρόνοιᾳ πού εἶχα νὰ προμηθευτῶ δυὸ ὅμοιες ὀμπρέλλες. Τὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴν εἶχα στὸ σπίτι μου καὶ τὴν ἄλλη στὸ γραφεῖο μου. Ὅταν, λοιπὸν, τύχαινε νὰ βρέξῃ ἐξαφνικὰ τὸ μεσημέρι, ἐγὼ γύριζα στὸ σπίτι μου κρατώντας τὴν ὀμπρέλλα μου στὸ χέρι καὶ κείνου πού μ' ἔδωλεπαν φαντάζονταν ὅτι εἶχα προβλέψει ἀπὸ τὸ πρῶτὴν βροχὴ κι' εἶχα πάρει μαζί τὴν ὀμπρέλλα μου... Ἡ μέθοδος μου, ὅπως καταλαβαίνετε, ἦταν ἀλάνθαστη...»

Οι 12 γυναίκες που ἀγαπήσαν τὸν Χίτλερ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ
«σκανδαλωδῶς ὡραία»

ΟΙ 12 ὅσοι γνώρισαν τὸν Ζίγκφριντ φὸν Λάιππους συμφωνοῦν ὅτι ἦταν «σκανδαλωδῶς ὡραία». Εἶχε ὑπέροχα φαεινὰ μάτια, ἓνα πρόσωπο «ὀβάλ» ἀψογῆς τελειότητας καὶ σῶμα ἀρχαίας θεᾶς.

Ο Χίτλερ τὴν γνώρισε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1939 — ἡ Ζίγκφριντ ἦταν τότε μόλις εἴκοσι χρονών — κι' εἶνε πιθανὸν ὅτι αἰσθάνθηκε ἓνα παράφορο αἶσθημα γι' αὐτὴν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀλλ' οἱ ἀσχολίες του — ἦταν οἱ παραμονὲς τοῦ πολέμου — δὲν τὸ ἄφησαν καιρὸ γιὰ νὰ ριχτῇ σὲ μιὰ καινούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια. Τὴν ἀνέβαλε, λοιπὸν, προσωρινά. Ἀλλὰ, στὸ μεταξύ, ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἰδιαίτερης ἀστυνομίας του νὰ παρακολουθεῖ τὴν Ζίγκφριντ καὶ νὰ τὸν κρατᾷ ἐνήμερο γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὶς πιθανὲς μετακινήσεις της.

Ἦταν πολλὲς οἱ γυναῖκες πού ἀγάπησαν τὸν Χίτλερ. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀγάπησε παρά μόνον δύο: τὴ Ζίγκφριντ φὸν Λάιππους καὶ τὴν Εἰσα Μπράουν. Καμμιά ἀπὸ τὶς ἄλλες — καὶ συνδέθηκε μὲ τόσες πολλὲς — δὲν μίλησε στὴν καρδιά του.

Ἡ Ζίγκφριντ ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἓνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ πολωνικῆς καταγωγῆς, πού ὑπηρετοῦσε στὸ γερμανικὸ στρατό, τὸν 'Ερικ Σποκόζνυ. Ο γάμος τους ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1939. Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου τὸν ματαίωσε ἢ χρησιμοποίησε ὡς πρόσχημα γιὰ τὴν ματαίωσί του. Γιὰ τὴν νέα εἶχε πληροφωρηθῇ στὸ μεταξύ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χίτλερ. Κι' εἶχε αἰσθανθῇ κι' αὐτὴ ἓνα παράφορο αἶσθημα: γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού κυβερνοῦσε τὶς τύχες τῆς Γερμανίας.

Ο 'Ερικ Σποκόζνυ ὑπηρετοῦσε σὲ μιὰ ἐμπιστευτικὴ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀλλὰ, μόλις κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, τὸν ἐστειλάν, ἔπειτα ἀπὸ προσωπικὴ διαταγὴ τοῦ Χίτλερ, στὸ δυτικὸ μέτωπο, στὴν περιοχή τοῦ Σααρμπρούκ.

Ἐτσι, ὁ Χίτλερ εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ θριαμβευτικὲς νίκες στὸ πολωνικὸ μέτωπο εἶχαν καμὲι τὴν καρδιά τοῦ Φύρερ νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμό κι' αἰσιοδοξία... Τὰ γεγονότα εἶχαν ξεπεράσει τὶς προσοπτικές του. Μποροῦσε κι' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαδῇ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ στὶς ὑποθέσεις

τῆς καρδιάς του. Μιὰ μέρα, ἓνα ὁλόκληρο αὐτοκίνητο, μὲ κατεβασμένες τὶς κουρτίνες, μετέφερε τὸν Ζίγκφριντ φὸν Λάιππους ἀπὸ τὸ σπίτι της στὰ γραφεῖα τῆς Καγκελλαρίας, πού χρησιμοῦσαν καὶ ὡς κατοικία τοῦ Χίτλερ.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συγκρατοῦσαν ἀπὸ καιρὸ τὸ πάθος τους. Καὶ ρίχτηκαν τώρα σ' αὐτὸ μὲ ἀσυνήθιστη ὀρμῇ...

Ο Χίτλερ ἐγκατέστησε ἀργότερα τὴ φίλη του σ' ἓνα πολυτελὲστα διαμέρισμα, στὸν ἀριθμὸ 56 τῆς Τσουντζίεν-στράσσε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες. Κι' ἔβαλε κοντὰ της γιὰ καμαριέρα... ἓνα λοχία τῶν 'Ες-Ἐς!

Μ' ὅλες, ὅμως, τὶς προφυλάξεις πού πήρε, τὸ καινούργιο εἰδύλλιο τοῦ δὲν ἔμεινε κρυφὸ. Ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸ στὸ Βερολίνο. Ο κομῆς Τσιάνο, πού ἐπισκέφθηκε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα, τὸ πληροφορήθηκε. Καὶ στὴν ἐκθεσί, πού ἔστειλε στὸ Μουσολίνι, τοῦ ἔγραφε:

«Ο Χίτλερ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν φροιλᾶν Ζίγκφριντ φὸν Λάιππους. Ποτὲ ἄλλοτε ὡς τώρα δὲν ἔδειξε τόσο μεγάλη ἀφοσίωσι σὲ μιὰ γυναῖκα».

Κι' ἡ Ζίγκφριντ λάτρει ἐπίσης τὸν Χίτλερ. Αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει, ὡστόσο, νὰ ἔχῃ μιὰ στιγμὴ ἄδυναμίας.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ νέα ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ μνηστῆρα της. Ο ὑπολοχαγὸς 'Ερικ Σποκόζνυ εἶχε πάρει μιὰ ὀλιγοήμερὴ ἀδεια, πού θὰ τὴν περνούσε στὴ μικρὴ πόλι Κουρστάιν, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Σααρμπρούκ. Παρακαλοῦσε, λοιπὸν, τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ πᾶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἰδί.

Καὶ πρόσθεσε πὼς ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γι' αὐτό. Γιὰτὶ μερικὲς περιέργες φήμες εἶχαν ὀτᾶσει π' αὐτὴν τοῦ... Δὲν τὶς πίστευε, ἔγραφε. «Ἡ βελε, ὡστόσο, ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη της πὼς δὲν ἦταν σωστὲς...»

Ἡ Ζίγκφριντ βρῆκε μιὰ πρόφασιν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Βερολίνο κι' ἔτρεξε στὸ Κουρστάιν. Ἐκεῖ, ἔμεινε τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες κοντὰ στὸν ὑπολοχαγὸ Σποκόζνυ. Ἵσως γιὰτὶ κάποια ἴχνη ἀγάπης εἶχαν ἀπομείνει ἀκόμη μέσα στὴν καρδιά της... Ἵσως γιὰτὶ ἤθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ διαψεύσῃ τὶς φήμες

πὺς ἦταν ἀδύνατος. Ὅμως, ὅταν ἔγινε ἀξιωματικὸς τοῦ Σααρμπρούκ, ὁ-πὺ τὸν μετέφεραν βιαστικά, οἱ γιατροὶ κατὰφεραν νὰ βγάλουν τὴ σφαῖρα ἀπὸ τὴν πληγὴν του, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸν σώσουν. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἦταν ἀπὸ γερμανικὸ ὄπλο. Τὸ πρῶμα φάνηκε σ' ὅλους πολὺ παράξενο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῶν 'Ες-Ἐς.

Ο ἀξιωματικὸς κι' οἱ στρατιῶτες τῶν 'Ες-Ἐς ἔφυγαν σὲ λίγὸ ἀπὸ τὸ Σααρμπρούκ. Δὲν εἶχαν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο ἐκεῖ. Ο ρόλος τους — ρόλος δολοφόνων — εἶχε τελειώσει. Ο Χίτλερ εἶχε πάρει τὴν ἐκδίκησί του.

Ἡ Ζίγκφριντ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Ἀλλες σκέψεις ἀπασχολοῦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ μυαλό της. Θὰ γινόταν ἡ μήτρα.

Ο Χίτλερ ἔπλεε σὲ πελαγὴν εὐτυχίας. Θὰ γινόταν πατέρας... Ἐνα Βράδυ, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ του στὸ Χίτλερ καὶ στὸν Γκαϊμπλες.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἡ Ζίγκφριντ ἔφυγε γιὰ τὸ Γκάρμς - Πατερκίρχεν. Ἐκεῖ ἔφερε στὸν κόσμὸ ἓνα κοριτσάκι...

Ἐνα τηλεγράφημα ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολίνο. Ἡ εὐτυχισμένη ἡμέρα ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της τὴν ἀδεια νὰ δῶσ' αὐτὸ κοριτσάκι τους τὸ ὄνομα Χίτλερ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Φύρερ ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες καὶ ἦταν καταφατικὴ. Ἀλλ' οὔτε ἡ Ζίγκφριντ οὔτε ἡ μικρὴ Χίτλερ βρίσκονταν στὴ ζωὴ. Ἐνῶς ἐπιλοχίος πυρετός πού συνοδεύθηκε καὶ ἀπὸ σημαντικὰ φαινόμενα, ἔστειλε τὴν ἡμέρα στὸν τάφο τοῦ περασσοῦ ὁκτώ ὥρες ἀπὸ τὸν τοκετό. Ἡ μικρὴ Χίτλερ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐφημέρια εἰδύλλια.

Μιὰ σφαῖρα χτύπησε κατὰστάθη τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ...

πού εἶχαν φτάσει σ' αὐτὴν τοῦ... Ἡ καρδιά της γυναίκας εἶνε τόσο περιέργη!

Ἡ Ζίγκφριντ γύρισε κατόπιν στὸ Βερολίνο, βέβαιη πὼς κανεὶς δὲν εἶχε μάθει τὸ μυστικὸ της. Ἀλλὰ πόσο μεγάλο ἦταν τὸ λάθος της! Ο Χίτλερ ἤξερε τὰ πάντα. Καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδίκης εἶχε φουντώσει μέσα στὴν ψυχὴ του.

Χριστούγεννα τοῦ 1939. Οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τῆς Γερμανίας ἀνῆγγελλον πὼς ὁ Χίτλερ θὰ πῆγαινε στὸ δυτικὸ μέτωπο «γιὰ νὰ περάσῃ τὰ Χριστούγεννα μαζί μὲ τοὺς στρατιώτες τους».

Στὸ Παρίσι ἀνησυχῶσαν. Κι' ὅχι λιγώτερο στὸ Λονδίνο. Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις ἦταν σὲ πόσοι μὲν ἔχει ἀποφασιστικὴ δράσεως στὸ δυτικὸ μέτωπο, ὅπου ὡς τότε γινόταν μόνον ἀγὼν περιπόλων;

Ἄν οἱ Σύμμαχοι εἶχαν ὀργανωμένο καλύτερα τὸ δίκτυο τῶν κατασκοπῶν τους στὴ Γερμανία, θὰ γελούσαν ἀντὶ ν' ἀνησυχῶν. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Χίτλερ στὸ δυτικὸ μέτωπο εἶχε ὑπαγορευθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν ὑπολοχαγὸ Σποκόζνυ καί... νὰ μεριμνήσῃ γιὰ τὴν τύχη του, ὅπως αὐτὸς ἤξερε νὰ μεριμνᾷ.

Ο Χίτλερ γνώρισε πράγματι τὸν Σποκόζνυ καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χερί καὶ νὰ τὸν συγχαρῇ γιὰ τὴν δράσι του.

Μετά τὴν ἀναχώρησι τοῦ δικτάτορος, μερικοὶ στρατιῶτες τῶν 'Ες-Ἐς, μ' ἓναν ἀξίωματικὸ, πού τὸν εἶχαν συνοδεύσει στὸ ταξίδι του, ἔμειναν στὸ Σααρμπρούκ.

11 Ἰανουαρίου. Ο ὑπολοχαγὸς Σποκόζνυ βρισκόταν μὲ μιὰ μικρὴ περιπόλο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τέντς. Ἀπόλυτὴ ἡρμία ἐπικρατοῦσε παντοῦ. Ἀλλὰ, ξαφνικά, μιὰ σφαῖρα ἔφυγε πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ χτύπησε κατὰστάθη τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ...

Στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σααρμπρούκ, ὅπου τὸν μετέφεραν βιαστικά, οἱ γιατροὶ κατὰφεραν νὰ βγάλουν τὴ σφαῖρα ἀπὸ τὴν πληγὴν του, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸν σώσουν. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἦταν ἀπὸ γερμανικὸ ὄπλο. Τὸ πρῶμα φάνηκε σ' ὅλους πολὺ παράξενο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῶν 'Ες-Ἐς.

Ο ἀξιωματικὸς κι' οἱ στρατιῶτες τῶν 'Ες-Ἐς ἔφυγαν σὲ λίγὸ ἀπὸ τὸ Σααρμπρούκ. Δὲν εἶχαν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο ἐκεῖ. Ο ρόλος τους — ρόλος δολοφόνων — εἶχε τελειώσει. Ο Χίτλερ εἶχε πάρει τὴν ἐκδίκησί του.

Ἡ Ζίγκφριντ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Ἀλλες σκέψεις ἀπασχολοῦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ μυαλό της. Θὰ γινόταν ἡ μήτρα.

Ο Χίτλερ ἔπλεε σὲ πελαγὴν εὐτυχίας. Θὰ γινόταν πατέρας... Ἐνα Βράδυ, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ του στὸ Χίτλερ καὶ στὸν Γκαϊμπλες.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικ

Το τυχοδιώκτη με τη φλογερή κι' ανήσυχη ψυχή του Μάρκο Πόλο δεν έλειψαν από καμιά εποχή. Τέτοιος ήταν ο Μπερτράν ντι Μπάρκα. Άπογο-νος των παλιών Πορτογάλων θαλασσο-πορών, έκαμε στα τέλη του 19ου αιώ-νος ένα περιπετειώδες ταξίδι στη Βιρ-μηνία κι' από κει πήγε στις 'Ινδίες, ό-που φιλοξενήθηκε στα ανάκτορα διαφό-ρων ηγεμόνων.

Ένας από κείνους που τον φιλοξέ-νησαν ήταν κι' ο Μαχαραγιάς της Κέτ-

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ αγαπούν

Ειδύλλια ξένων στις 'Ινδίες

Ο 'Ινδός μαχαραγιάς την θεωρούσε σαν το στολίδι του χαρεμιού του κι' ένιωθε με-γάλη ευχαρίστηση κι' αληθι-νή περηφάνεια, διαβάζοντας πάνω στο πρόσωπο του φίλο-ξενουμένου του το θαυμασμό για τη μικρή χορεύτρια.

Άλλ' ο Πορτογάλος εὐπα-τρίδης δεν σταμάτησε μόνο στο θαυμασμό, όπως ή συνέ-σις του επέβαλε να κάνει. Αισθάνθηκε ένα παράφορο αίσθημα για τη μικρή Γκάια κι' μηχανεύτηκε χίλια δού-

τα, που φημιζόταν για τα μεγάλα πλούτη του και την πολυτελή ζωή του. Ο Πορτογάλος εὐπατρίδης έμεινε στο ανάκτορό του περισσότερο από έξη μή-νες και, στο διαστήμα αυτό, είχε την καλή έμπνευση ν' αγαπήσει και να συν-δεθεί με μια από τις μπαγιατιέρες που βρίσκονταν στο παλάτι του μαχαραγιά.

Την έλεγαν Γκάια και δεν ήταν με-γαλύτερη από δεκαπέντε χρόνων. Τα μάτια της είχαν το χρώμα του λωτού και το λυγρό κι' αρμονικό κορμί της γυάλιζε σαν το κεχριμπάρι.

Ο Μπερτράν ντι Μπάρκα την είχε δι- ένα βράδυ, που ο μαχαραγιάς την κά-λεσε να χορέψει μπροστά του έναν πα-λιό ιερατικό χορό των 'Ινδιών. Η Γκάια έλαμπε από ομορφιά. Κι' οι κινήσεις της είχαν μίαν απaráμιλλη χάρι και γοητεία.

Ο Μπερτράν ντι Μπάρκα είχε δι- την Γκάια ένα βράδυ, ενώ χορεύε-ναν παλιό ιερατικό χορό.

Μέσα για να μπορέσει να την πλησιάσει. Το κατάφερε, τέλος, με τη συνενοχή κάποιου από τους δούλους των ανακτο-ρων. Και δοκίμασε τη μεγάλη ικανοποί-ησι να μάθει από τα χείλη της ίδιας της Γκάια πως κι' αυτή τον αγαπούσε. Το ειδύλλιο αυτό ήταν αληθινή τρέλ-λα. Γιατί οι δυο έρωτευμένοι κινδύνευαν σε κάθε στιγμή ν' αντικριθούν την εκ-δίκησι του σκληρού μαχαραγιά. Άλλ' ό-μως καταπνίγει πάντα τη φωνή της λογικής.

Ο Μπερτράν ντι Μπάρκα ήταν ξε-τρελαμένος με τη μικρή χορεύτρια κι' έφτιαξε μέσα στο μυαλό του ένα παρά-τολμο σχέδιο. Θα την άφηγε και θα προσπαθούσαν να φτάσουν στη Βεγγά-λη. Θα ήταν εύκολο κατόπιν να πάνε από κει στην Καλκούτα, όπου θα επιδιό-ζονταν στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για την Ευρώπη.

Ο Πορτογάλος εὐπατρίδης είχε φρον-τίσει για όλα. Το κυριώτερο ήταν να μπο-ρέσει να φύγει η μικρή Γκάια με το πέ-σιμο της νυχτας από το ανάκτορο και να μην καταλάβει κανείς τη φυγή της πριν από το άλλο πρωί. Έτσι, οι δυο έρωτευμένοι, θα είχαν τον καιρό ν' απο-μακρυνθούν αρκετά. Θα μεταμφιέζονταν κατόπιν και θα συνέχιζαν χωρίς κίνδυνο το ταξίδι τους.

Την ώρισιμένη ημέρα, ο Μπερτράν ντι Μπάρκα, έφυγε από το ανάκτορο, αφού αποχαιρέτησε το μαχαραγιά. Μία τιμη-τική συνοδεία τον προέπειψε ως τη γει-τονική πόλη. Ο Πορτογάλος εὐπατρί-δης θα περίμενε εκεί τον έρχομό της ά-γαπημένης του και ύστερα θαφευγαν μα-ζί για τη Βεγγάλη.

Οι άνθρωποι του μαχαραγιά, προ-τού ξεκινήσει για την Κέττα, του άφη-σαν ένα μεγάλο κιβώτιο, λεγοντας του πως περιείχε τα δώρα του κυρίου τους.

Ο Μπερτράν ντι Μπάρκα, σαν τίμιος άνθρωπος που ήταν, έκανε τη σκέψη πως δεν του επιτρεπόταν να δεχθεί τα δώρα του μαχαραγιά κι' αποφάσισε να ξανα-στείλει το κιβώτιο στην Κέττα. Η φυ-σική όμως περιέργεια τον έκαμε να το ανοίξει για να ιδεί τί είχε.

Άλλ' όταν άνασκήωσε το σκέπασμά

του, μια φωνή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη του. Μέσα στο κιβώτιο βρισκόταν η μικρή Γκάια κι' ένα μαχαίρι κορφωμένο στην καρδιά. Τα πόδια της ήταν σπα-σμένα στα γόνατα και γυρισμένα προς τα πάνω, για να πιάνουν λιγότερο χώρο.

Ήταν φανερό πως ο μαχαραγιάς είχε μάθει τα πάντα. Και το φρικαλέο δώρο που έκανε στον Μπερτράν ήταν σαν έμ-παιγμος στο σχέδιο που είχαν οι δυο έρωτευμένοι να φύγουν μαζί.

Στ' αλήθεια, ο Μπερτράν ντι Μπάρ-κα μπορούσε τώρα να πάρη μαζί του τη μικρή Γκάια. Άλλ' αέριο που θα έπαιρ-νε θα ήταν το παραμορφωμένο κι' άψυχο πτώμα της.

Ο Πορτογάλος εὐπατρίδης σκέφτηκε στην αρχή να το κάμει. Άλλ' που θα το πήγαινε; Και πως θα το προφύλαγε ά-πό τη σήψι; Κι' έπειτα, το «δώρο» του μαχαραγιά δεν ήταν τάχα μία προειδο-ποίηση και για τον ίδιο;

Το μόνο που δεν φαντάστηκε ο Μπερ-τράν ντι Μπάρκα ήταν ότι θα τον ενο-χοποιούσαν για το θάνατο της Γκάια.

Κι' όμως αυτό έγινε. Πως θα μπορού-σε τώρα ν' αποδείξει ότι το κιβώτιο με τα δώρα του το είχαν αφήσει φυγοντας οι άνθρωποι του μαχαραγιά κι' ότι δεν βρισκόταν ανάμεσα στις άποσκευές του; Και γιατί τάχα δεν θα μπορούσε να εί-χε σκοτώσει αυτός τη μικρή Γκάια, έ-πειδη δεν ήθελε να τον ακολουθήση.

Αυτό ακριβώς υποστήριζαν οι ανθρω-ποι του μαχαραγιά, που ήταν κι' οι μό-νοι μάρτυρες. Ο Μπερτράν δεν είχε κα-νένα μάρτυρα για να τον υπερασπισθή. Η καταδίκη του ήταν δέδαιη κι' οι Άγ-γλοι δεν μπορούσαν να κάμουν τίποτε για να τον σώσουν.

Το μόνο που έκαναν ήταν ότι τον βοήθησαν να δραπετεύ-ση, μερικές μέρες πριν από τη δίκη του και να φτάσει μεταμφιεσμένος ως την Καλκούτα.

Πλαίι στην προκυμια ήταν άραγμένο ένα πλοίο, που θαφευγε σε λίγο για την Άγγλια. Οι σωτήρες του Μπάρκα τα είχαν κα-νονίσει όλα και του υπέ-δειξαν ν' ανεβή στο πλοίο χωρίς να χάνη καιρό. Μό-νο όταν θα βρισκόταν με-σα σ' αυτό θα μπορούσε να είναι ασφαλίσμενος.

Ο Πορτογάλος έβαλε το πόδι του στη μικρή κρεμαστή σκάλα που α-νέγυυσε στο πλοίο κι' ά-νέθηκε τρία ή τέσσερα σκαλοπάτια. Άλλ' άξα-φνικά, το σώμα του τα-λαντεύτηκε. Έγειρε προς τα πίσω και ξανάπεσε στην προκυμια. Εκείνοι που έτρεξαν κοντά του εί-δαν ένα μικρό βέλος, μή-κος οκτώ ή δέκα εκατο-στών, που ήταν χωμένο στην πλάτη του.

Οι Άγγλοι που είχαν παρακολουθήσει τη σκηνή

Το σώμα του Πορτογάλου τα-λαντεύτηκε κι' έγειρε προς τα πίσω. Ένα μικρό βέλος είχε χωθεί στην πλάτη του.

βιάστηκαν να μεταφέρουν τον τραυματία σ' ένα γειτονικό νοσοκομείο. Το τραύμα του ήταν άσχημο. Κι' ελάχιστο αίμα είχε τρέξει απ' αυτό. Ο Μπερτράν ντι Μπάρκα πέθανε, ωστόσο, μέσα στη νύ-χτα. Έπειτα από φρικτούς πόνους. Για-τί το βέλος που είχε χωθεί στην πλάτη του ήταν δηλητηριώδες!

Ποιος είχε ρίξει αυτό το βέλος; Και από πού; Οι έρευνες των Άγγλων δεν ώδήγησαν σε κανένα αποτέλεσμα. Κι' άλλωστε, τί σημασία είχε αν ανακαλυ-πτόταν ο αὐτουργός του εγκλήματος; Εκείνος που τον είχε σπρώξει σ' αυτό θα έμενε ασύλληπτος και ατιμώρητος. Γιατί δεν ήταν άλλος από το μαχαραγιά της Κέττα. Η εκδίκησις του 'Ινδού η-γεμόνος είχε συμπληρωθεί.

Έπειτα από είκοσι χρόνια

Ο Γάλλος συγγραφέας Τισσεραν γρά-φει ότι κανείς ξένος δεν μπορεί να καυ-χήθῃ ότι συνδέθηκε ατιμωρητέ με γυναι-κές που βρίσκονταν στα χαρέμια μα-χαραγιάδων ή υπηρετούσαν σε ναούς.

Σε μερικές περιπτώσεις ή εκδίκησις των 'Ινδών ηγεμόνων πήρε μία περιερ-γη μορφή. Και τέτοια ήταν ή περιπτω-σις του υποκόμητος Φρένσμπουρν, που πλήρωσε για ένα νεανικό αμάρτημα του πατέρα του.

Ο πατέρας του Φρένσμπουρν είχε συν-δεθεί με μια από τις γυναικές του μα-χαραγιά της Πούτνα. Άλλ' άρ-σι-α-σε να φύγῃ από τις 'Ινδίες και έτσι γλύ-τωσε από την εκδίκησις του 'Ινδού ηγε-μόνος.

Είκοσι περίπου χρόνια όργωτερα, πή-γε στις 'Ινδίες ο γυιός του, που υπηρ-ετούσε με το βαθμό του λοχαγού σ' ένα σύνταγμα λοχωφόρων.

Ο γυιός Φρένσμπουρν άγνοούσε το πα-λιό ειδύλλιο του πατέρα του. Άλλ' ή-πρηξε κάποιος που δεν είχε ξεχάσει τί-ποτε και που περίμενε από χρόνια να δῇ την κατάλληλη ευκαιρία για να εκ-δικηθή: ο μαχαραγιάς της Πούτνα. Τα χρόνια που είχαν περάσει τον είχαν γε-ράσει, αλλά δεν είχαν σβύσει τον παθο- της εκδίκησας από την ψυχή του.

Μία μέρα, ο νεαρός Φρένσμπουρν έξα-φανίστηκε και τα ίχνη του χάθηκαν. Κα-νείς δεν ήξερε τί είχε άπογίνει. Η αλη-θεια μαθεύτηκε πολλά χρόνια αργότερα, όταν ο μαχαραγιάς της Πούτνα είχε πε-θάνει πιά. Ένας από τους ανθρώπους του εξομολογήθηκε, λίγο προτού πεθάνῃ, ότι είχε απαγάγει μαζί με μερικούς άλ-λους τον Άγγλο αξιωματικό και ότι τον είχαν μεταφέρει σ' ένα πικνό δάσος, και τον έδεσαν στον κορμό ενός δέν-τρου, όπου τον κατεσπάρξαν τα θηρία.

Στην εκδίκησι ενός ισχυρού μαχαρα-γιά αποδόθηκε επίσης ο μυστηριώδης φόνος ενός ανώτερου διοικητικού υπαλ-λήλου, που βρέθηκε νεκρός στο δωμάτιό του, στο Λονδίνο, τρία χρόνια μετά την έπιστροφή του από τις 'Ινδίες.

Όπως ο πατέρας Φρένσμπουρν, έτσι κι' ο ανώτερος δικαστικός υπάλληλος, ό-ταν βρισκόταν στις 'Ινδίες έρωτεύθηκε τρελλά μια απ' τις γυναικές κάποιου μα-χαραγιά. Εκείνη, μία 'Ινδη Άρτεμις, συγκινήθηκε απ' τον έρωτά του και τον άγάπησε με την ίδια φλόγα. Το παθη-τικό ειδύλλιο του κράτησε αρκετόν και-ρό, χωρίς ο μαχαραγιάς ν' αντιληφθῇ τί-ποτα, χωρίς στα προφυλακτικά μέτρα που είχαν πάρει. Ο Άγγλος υπάλλη-λος έφυγε μετά ένα χρόνο για το Λον-δίνο. Τότε άποκαλύψε την προδοσία στο μαχαραγιά μια απ' τις θαλαμηπόλες της άπιστης εύνοουμένης του.

Ο μαχαραγιάς έφύραξε απ' τη λύσσα του. Έρριξε την άπιστη στις τίγρεις του θηριοτροφείου του και κατόπιν άνάθεσε — όπως φαίνεται — σ' έναν έμπιστο- του να πάη στο Λονδίνο και να δολοφo-νήσῃ τον Άγγλο.

Άλλ' για τα εγκλήματα αυτά των 'Ινδών ηγεμόνων δεν υπήρχαν αποδείξεις. Κι' όπως είναι εύνοητο, έμειναν ατιμώ-ρητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η σπάταλη ζωή των 'Ινδών ηγεμόνων.

Μην περιμένετε πολλά Απ' το γάμο

Πώς θα κερδίσετε την ευτυχία

«Μην περιμένετε πάρα πολλά απ' το γάμο, γιατί η υπερβολή αυτή θα σας φέρει μόνον απογοητεύσεις» συνιστά στις κοπέλες ένας διακεκριμένος Αμερικανός κοινωνιολόγος.

Είναι γεγονός ότι οι νέες γυναίκες έχουν σχηματίσει συχνά μια λανθασμένη και υπερ-ρωμαντική αντίληψη για το γάμο, επηρεασμένες τα διηγήματα, τα μυθιστορήματα, τα φιλμ — αλλά κι απ' την περίοδο των αρραβώνων, που ο μέλλων σύζυγος τους ξοδεύει για χάρι τους όλον τον καιρό του και τα χρήματά του. Έχουν άλλωστε προετοιμασθή γι' αυτή την παρανοήσι απ' τα παιδικά τους χρόνια, που ακούγαν στο τέλος των παραμυθιών τη στερεότυπη φράση: «Παντρεύτηκαν κι' έζησαν καλά κι' ευτυχισμένα».

Έτσι, περιμένουν την ευτυχία σαν ένα φυσικό τους δικαίωμα, χωρίς να ξέρουν σε τί συνίσταται αυτή η ευτυχία.

Στ' υ πραγματικότητα όμως, η ευτυχία — ιδίως στο γάμο — δεν είναι ένα φυσικό δικαίωμά μας, αλλά κάτι που πρέπει να κτιπιάσουμε για να το αποκτήσουμε.

Υπάρχουν τέσσερα ισχυρά συναισθήματα στη ζωή μας: η αγάπη, το μίσος, ο φόβος, το θάρρος. Ο φόβος λοιπόν αρχίζει με το πρώτο, χρειάζεται όμως το τελευταίο για να επιτύχει. Μόνο με το θάρρος και τη διορατικότητα μπορεί να επιτύχει κάθε κοπέλα, να βρει μια ευτυχισμένη σύζυγο. Να με-

ρικές συμβουλές που θα τη βοηθήσουν σ' αυτό:

1. Μην περιμένετε ότι ο γάμος θ' αλλάξει τον άντρα σας. Δεν αποτελεί μαγική θεραπεία για τις ανεπιθύμητες ιδιότητες ή συνήθειες. Δεχθείτε το συντροφικό σας «όπως είναι», χωρίς να επιδιώκετε πολύ να τον αλλάξετε. Προσπαθήστε να καταλάβετε και να δικαιολογήσετε διάφορες συνήθειές του, που σας φαίνονται ίσως ενοχλητικές.

2. Σας εκνευρίζει π. χ. το ότι, γυρίζοντας τ' απόγεμα απ' τη δουλειά του, έννοει να φορέσει τις παλιές παντούφλες του και να ξεκουραστή, ενώ εσείς θα προτιμούσατε να στολιστείτε και να βγείτε έξω μαζί του; Σκεφθείτε όμως ότι έμεινε όλη την ημέρα ντυμένος ενοχλητικά και δίχως άνεση, στο γραφείο ή στο κατάστημα του, ενώ εσείς φορούσατε την άνετη ρούπα και τα πασουμάκια σας...

3. Σκεφθείτε επίσης πόση αναισθησία νοιώθετε και σεις, όταν γυρίζετε απ' έξω και πετάτε τη ζώνη σας, τα παπούτσια σας, κάθε τι που σας ενοχλεί και σας ενοχλούσε... Και τότε θα βρείτε ότι έχει δίκιο.

4. Μην περιμένετε να κάνει ο άντρας σας οικονομικά θαύματα. Έπειτα απ' τις υπερβολικές δαπάνες του στην περίοδο των αρραβώνων και στο μήνα του μέλιτος, πρέπει να συμβαδίσει πια τα οικονομικά του — που έχουν υποστεί τέτοια σοβαρά αφαίμαξη — και να τα διαχειριστεί με το μισθό του. Είναι δε τόσο δύσκολο κι' ακριβό σήμερα η ζωή!...

Αντί λοιπόν ν' αψίστε επιτηδες να περάσει μια ε-

πέτειος, για ν' αρχίσετε κατόπιν τα κλάματα και τα παράπονα έπειδή ο άντρας σας δεν θυμήθηκε να σας κάνει ένα δώρο, πολύ προτιμώτερο είναι να του το υπενθυμίσετε με τρόπο απ' την προηγούμενη μέρα. Τού λέτε π. χ. «Αλήθεια, αύριο κλείνουμε 10 χρόνια απ' την ημέρα που γνωριστήκαμε. Τι γρήγορα πού περνάει ο καιρός!...». Εκείνος τότε θα καταλάβει... Κι' έτσι θα μπορέσετε κατόπιν να λέτε με περηφάνεια στις φιλενάδες και στις γειτόνισσες σας: «Ο άντρας μου δεν ξεχνάει ποτέ μια γιορτή ή μια επέτειο!».

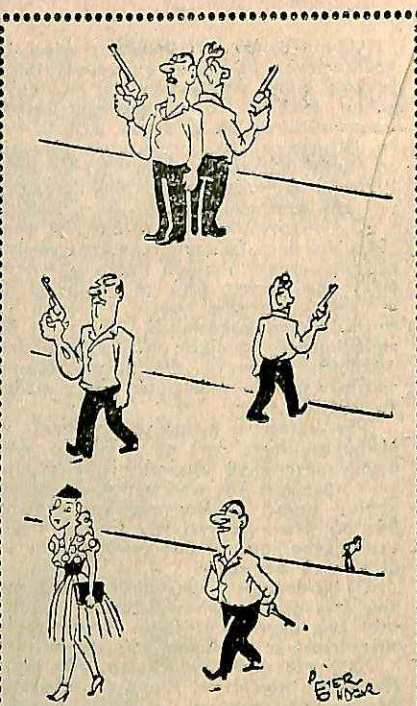
3. Μην έχετε την άδισιν να τον απορροφήσετε ολοκληρωτικά. Ο άντρας σας είναι κι' αυτός ένας άνθρωπος με τις συμπάθειες και τις αντιπάθειές του, με τις προτιμήσεις του στους φίλους, στα δίδλια, στα φιλμ, στο ντύσιμο... Πώς θέλετε να τον κάμνετε να παραδεχθεί αποκλειστικά τις δικές σας απόψεις;

Μπορεί, βέβαια, να διέθετε για σας όλο τον ελεύθερο καιρό του, όταν ήσαστε έρωτευμένοι ή αρραβωνιασμένοι. Αφού όμως παντρεύτηκατε, είναι φυσικό να βέλη νάχη μερικές ώρες δικές του και να τις περνάει με τους φίλους του, μακριά από τις σκοτούρες της δουλειάς του. Αν βεληψετε να τον στερήσετε απ' αυτή την ευχαρίστηση, κινδυνεύετε ν' ανακαλύψετε μια μέρα ότι χάσατε την αγάπη του.

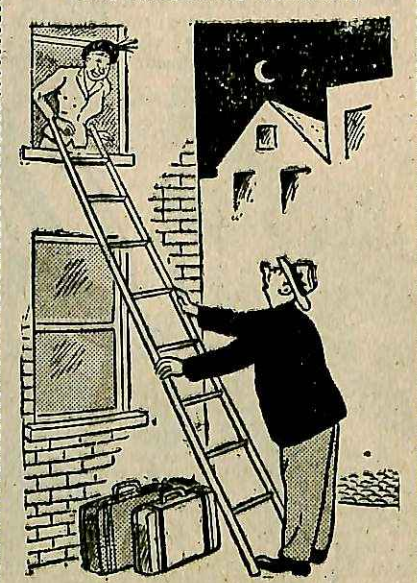
Εξ άλλου, πολλές γυναίκες, γίνονται εμπόδιο στην πρόοδο του άνδρός τους στη δουλειά του, με το να τον θέλουν διαρκώς και αποκλειστικά δικό τους.

4. Μην περιμένετε να κάνει ο άντρας σας οικονομικά θαύματα. Έπειτα απ' τις υπερβολικές δαπάνες του στην περίοδο των αρραβώνων και στο μήνα του μέλιτος, πρέπει να συμβαδίσει πια τα οικονομικά του — που έχουν υποστεί τέτοια σοβαρά αφαίμαξη — και να τα διαχειριστεί με το μισθό του. Είναι δε τόσο δύσκολο κι' ακριβό σήμερα η ζωή!...

Αντί λοιπόν ν' αψίστε επιτηδες να περάσει μια ε-

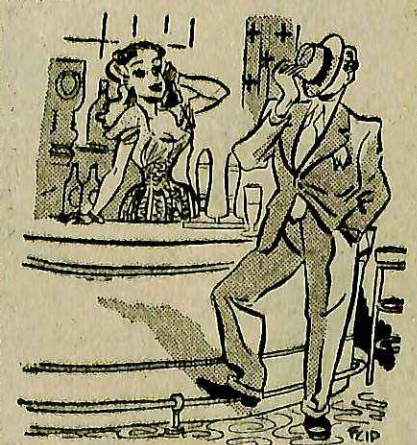

Ένας αδιόρθωτος κορτάκιος

ΑΠΑΓΩΓΑΙ!

— Μια στιγμή, χρυσέ μου, να ετοιμαστή και η μαμά... Θα έρθει μαζί μας!...

— Όχι, κυρία μου... Δεν βλέπω προυνά στο μάτι το πρόσωπό του συζύγου σας!...

Όταν το ντουφεκίδι ...Π.ΓΑΝΕ ΓΟΝΑ!

Η παλαιά μνία της όπλοφορίας και των πυροβολισμών

Με την επανάστασι της 3 Σεπτεμβρίου 1843, κάθε νόμος και κάθε αστυνομική απαγόρευσι της όπλοφορίας των πολιτών απόνησαν μονομιάς. Έτσι ελεύθεροι πια οι πολίτες μπόρεσαν ν' αρπάξουν τα όπλα και να γυρίζουν ελεύθεροι κι' ανένδοχτοι. Κατά την αντίληψι του λαού του καιρού εκείνου, Σύνταγμα ήθελε να πη το να έκανε καθέννας ό,τι του κατέβαινε. Μα και για το παλιό λάικο τραγούδι το Σύνταγμα ήταν κακή λογική ανακατωσούρα:

Νά γίνη κι' ένα Σύνταγμα, κι' ένα κακό σεφέρι...

Το ψήφισμα της εθνοσυνελεύσεως του 1844 περί άριστειών του Άγώνος του Εικοσιένα έδινε την άδεια στους άριστειούχους να βαστούν τα όπλα τους. Δόθηκαν, όμως, τόσες μυριάδες άριστειών, που όλοι οι Έλληνες έγιναν «άγωνισται άριστειούχοι», και κατά συνέπεια όπλοφοροί ασύδοτοι.

Για να καταλάβη κανείς καλλίτερα το ηρωικό αεράκι που φύσηξε στα μυαλά του λαού ή Σεπτεμβριανή επανάστασι, δεν έχει παρά να διαβάση λίγες γραμμές από μίαν προκήρυξη του στρατιωτικού διοικητή των Αθηνών Δ. Καλλέργη, που ήταν από τους πρωτοστάτες της συνταγματικής νίκης. Η προκήρυξη βγήκε τον Οκτώβριο του 1844 και έλεγε:

«Συμπολίται! φήμη διεδόθη ότι διατάχθη ο άφοπλισμός των πολιτών. Βεβαίως πολύ όλιγοι έπιτήσαν το τοιούτον... Οι έχοντες στείνασαν το τοιούτον... Οι άριστειοί του Άγώνος έχουσι και το δικαίωμα της όπλοφορίας και οι έχοντες αυτό δύνανται να ζητήσωσι την άδειαν της όπλοφορίας, συμμορφούμενοι με τα περί όπλοφορίας κεκανονισμένα, κλπ.»

Στα 1844 - 45 είχε φτάσει ο πολιτικός ανταγωνισμός, στην Αθήνα, σε τέτοια έξαψι, που ή επιθυμία των πυροβολισμών είχε καταντήσει συνηθισμένο πράγμα. Οι έφημερίδες της εποχής γράφανε:

«Η βάρβαρος συνήθεια των πυροβολισμών ήρχισεν να επικρατή... με κανιβαλικήν τήν όντι μανίαν εις πάσαν εορτήν. Προχθές, εορτήν του Άγ. Δημητρίου εις έν φιλικόν γεύμα μεταξύ πολιτών, δοθέν εις τον κήπον του Χασεκί (Βοτανικός) έρρίφθησαν άμέτρητοι πυροβολισμοί... Συλλογίζονται οι πυροβολούντες ότι εις την πόλιν εύρίσκονται γυναίκες έγκυοι, άνθρωποι πάσχοντες ασθενειαν των νευρών;... Η αναισθησία των ανθρώπων προέβη έως και εις τήν άρριπτασίαν έντός της πόλεως πιστόλια και τουφέκια γεμισμένα με βόλια. Δύο έκ τούτου συνέβησαν φόνοι, μία δυστυχής γυνή έγκυος απέβηκε, ενώ άλλη έκωφόθη».

Μία άλλη έφημερίδα του 1846 γράφει: «Έκ των ριθέντων πυροβολισμών, κατά την τέλειν γάμου εις την έκκλησίαν της Βλασσαρούς, δύο γυναίκες και τρία κοράσια έλιποθύμηναν. Έξ έπακολουθήσαντος δέ μηναν, άνευτράτησαν τα μεγάλα γούναυ κροστήγια με άποτέλεσμα νά γίνωσι τινές πυρίφλεγες θύοι... ές και πολλοί πεπληγώμενοι!».

Ας δούμε τώρα τί γινόνταν και εις επαρχίες. Να τί συνέβαινε στην Πάτρα κατά το 1850:

«Αί Πάτραι κατά τας ημέρας αύτας όμοιάζον στρατόπεδον. Εις μίαν μόνην ημέραν απέτρησαν έως 200 πυροσφοροτήματα και πλέον των 100 εις μίαν μόνην νύκτα. Κατά τας εορτάς του Άγ. Άν-

ρέου, του Άγ. Διονυσίου, του Άγ. Γερασίμου, του Άγ. Νικολάου, του Άγ. Σπυριδώνος οι πυροβολισμοί, ημέρας τε και νυκτός, ρίπτονται άδιάκοποι. Ας μη νομίση ο άναγνώστης ότι αι πυροσφορήσεις αύται γίνονται χάριν παιδιάς από μενράκια... Αύτα είνε πράγματα κανονισμένα (μεταχειρίζεται ο συντάκτης τή λέξι που θυμίζει και το κανόνι λίγο). Είνε... τηλεβόλα των 20 λιτρών (!) διευθυνόμενα από άνδρας εις τα σημαντικώτερα μέρη της πόλεως... (θέλει να πη, ίσως, τα περίφημα μάσκουλα και τα χαλκούνια γνωστά ως σήμερα, μάλιστα, στην Καλαμάτα, όπου οι καλλίτερες ομάδες χαλκούνοπολεμίων, παίρνανε και βραβεία — μέχρι πριν τον πόλεμο — βγάσανε φωτογραφία, κλπ.).

Και συνεχίζει ή έφημερίδα των Πατρών:

«Κατά συνέπειαν διά πολλάς ημέρας είχε συστήθη μία κανονοσποχία από 4 τηλεβόλα, άτινα από πρώτας και δι' όλης της νυκτός δεν έκαμαν παρά να διαχθούν το πυρ των... ή δε αστυνομική και δημοκρατική αρχή έλάμβανον μέρος ένεργητικόν...»

Ας θαναυρίσουμε στην Αθήνα και στις έφημερίδες του 1845:

«Έξ άδεσπότου σφαίρας έφονεύθη έν μέση αγορά ο υπηρέτης του κ. Κασταντζόγλου (του γνωστοτάτου αρχιτέκτονος εκείνης της εποχής). Ο άτυοργός του φόνου ούτε άνεκαλύφθη ούτε άνεζητήθη».

Εφονεύθη εις άλλος μόνος του, διαρραγέντος του όπλου του και διασκορπισσαντος των έγκέφαλων του.

Θεραπεινίς τις του καταστήματος της Φιλεκπαιδευτικής Έταιρείας, προσβούσα νά κλείση παράθυρον, έπυροβολήθη και ή βολή διελθούσα από του ένός μαστού έξήλθε διά του έτέρου...

Ο μικρότερος υίός του ύποστρ. Τζαβέλα παίζων έξωθεν του ναού της Άγ. Ειρήνης, έκην (και αύτός) κατά το στήθος...

Ο Φαρμακίδης είσερχόμενος εις ίατρού οικίαν παρ' όλιγον νά γίνη θύμα βολής διελθούσης άνωθεν των τριχών της κεφαλής του».

Περίεργον δεν είνε πως με το ντουφεκίδι χάσανε κάμποσοι άδικοι τή ζωή, τα χέρια, τα μάτια τους. Είνε και κάτι άλλα περιεργώτατα έπακόλουθα του γενικού κακού, που σημειώθηκαν. Σε μία έφημερίδα αναφέρεται ότι μέσα στην έκκλησία των Άγ. Αναργύρων, όπου γινόνταν γάμος, κάποιος — την ώρα του γιορταστικού ντουφεκισμού που ριχνόνταν έξω — έκοψε με ψαλίδι έξη νταφουστάνια!

Γι' αυτό το ψαλίδισμα των φουστανιών μία άλλη έφημερίδα γράφει ότι δεν ήταν έξη ντα, αλλά έκοσι και πως αυτό δεν το έκανε άντρας, αλλά κάποια γυναίκα κακή. Κι' άκόμη πως μπορεί νά γίνηκε το ψαλίδισμα των φουστανιών από πρόληψι, για νά κάνει παιδί ή ψαλιδίστρα!... Άλλο πάλι και τούτο!

Κι' όμως κάποτε — Δεκέμβριος του 1844 — ή κυβέρνησι αναγκάστηκε, να πάρη άρισμένα νομοθετικά μέτρα, άπαγορεύοντας την όπλοφορία.

Μα τί νομίζετε πως έγινε τότε; Σηκώθηκαν όλοι και Βουλή και Γερουσία και λαός κι' έφημερίδες κατά του νομοσχεδίου...

Εξεγέρθηκαν κατά της «άδικίας»!

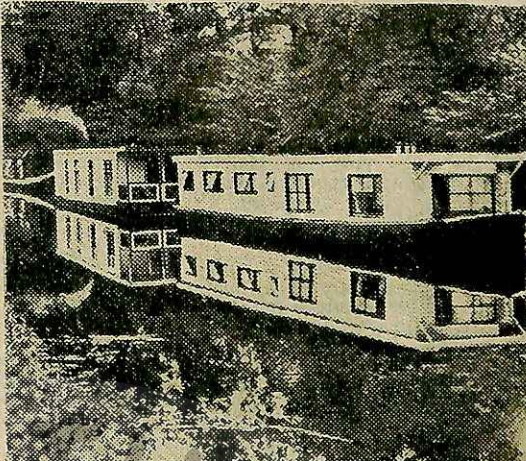
ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Το ιστορικό σημείωμα περί της Κόρης των Αθηνών που δημοσιεύθηκε στο 563 τεύχος ανέγραφε ότι ή άφαιρα άγαπημένη του Βύρωνα Θρησκεία Μακρή απέθανε στο Λονδίνο. Προκειται περί παραβολής. Η Κόρη των Αθηνών απέθανε στην Αθήνα. Σε ιδιωτική μάλιστα συλλογή φυλάγεται και το νεκρώσιμιο που τοιχοκολλήθηκε στους δρόμους της Αθήνας την ημέρα της κηδείας της.

ΟΛΑ ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Μιλήσαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας για την 16ετιδα Σιρλέυ Μαίη Φρόνς που ήθε απ' την Αμερική για να διασχισή το στενό της Μαγικής κολυμπώντας. Απειδείχη τώρα πως όλος ο θόρυβος που έγινε γύρω από την νεαρά αυτή Αμερικανίδα κολυμβήτρια ήταν τελείως άδικαιο-λόγητος και πως τά έκανε όλα αυτά για να μπορέση νά διαφημίση μία αμερικανική μάρκα ώρολογίων. Η Σιρλέυ όχι μόνο δεν κατέρριψε το ρεκόρ, πράγμα που θεωρούσε σίγουρο, άλλ' ούτε και διασχισή τη Μαγική δεδμενυή έγκάτελιψε τον άγώνα ύστερα από 10 1/2 ώρων παραμονή μέσα στο νερό.

ΠΛΑΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Η Όλλανδία, όπως όλες οι χώρες του κόσμου, υποφέρει κι' αυτή από την κρίσι της στέγης. Για να λύσουν το δύσκολο αυτό πρόβλημα πολλοί κατοικοί του Αμστερνταμ κατασκεύασαν ζυλίνα σπίτια πάνω σε μεγάλες μασσές. Μερικά απ' αυτά, όπως φαίνεται και στη φωτογραφία μας, είνε αρκετά μεγάλα και κομψά. Όλα δε έχουν το πλεονέκτημα ότι μπορούν να μετακινήθουν μέσα στα κανάλια και νά πάνε όχι μόνο απ' τη μία γειτονία στην άλλη, αλλά και ν' αλλάξουν πολύ αν το θελήση ο ιδιοκτήτης τους.

(Φωτογραφίες Keystone)

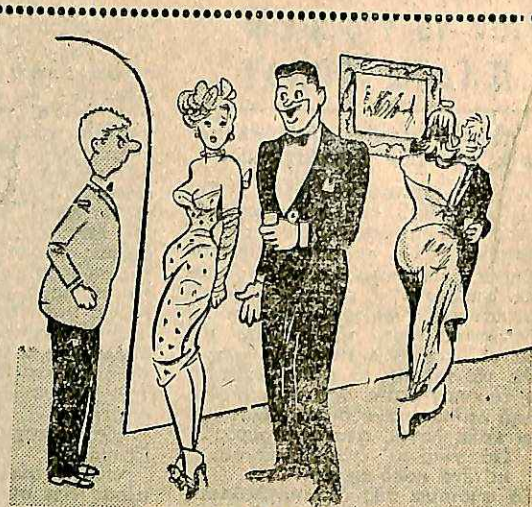
ΕΝΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΡΟΛΟΙ

Το πραγματικό πολύπλοκο αυτό ρολόι, που ή διάμετρός του δεν υπερβαίνει τα 36 χιλιοστόμετρα, θα βρήκηση σημαντικά εκείνους που βρίσκονται σε καθημερινές προτροπές με τα... μαθηματικά. Οι λογιόται, οι τραπεζί και πολλοί άλλοι θα κάνουν με τη μεγαλύτερη εύκολια διαρίσεις, πολλαπλασιασμούς και όποιάδήποτε άλλη πράξι χωρίς στους διαφόρους δίσκους που διαθέτει το ρολόι αυτό 1) Κινητούς δίσκους προσθέσεως. 2) Δείκτης όπου για νά γίνη ή λογαριασμός βρίσκειται πάντοτε το μηδέν πρό της έναρξεως όποιασδήποτε πράξεως. 3) Δίσκος πολλαπλασιασμού. 4) Δίσκος άφαιρέσεως και 5) Δίσκος διαρίσεως. Οι άριθμοί είνε τοποθετημένοι, στους διαφόρους δίσκους, κατά τρόπον ώστε νά επιτρέπουν όποιόδήποτε λογαριασμό.

Τὸ «Μπέντιξ» δὲ χορτάσῃ τοὺς
πεινασμένους

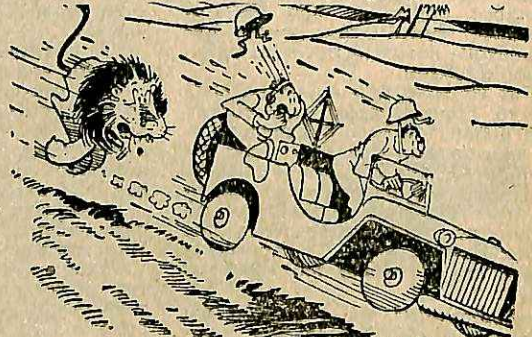
ὅσοι, οἱ συσκευες αὐτῶν σωμάτων
 χνά τὴν παρουσία στερεῶν ὅπου ἡ
 κοντά στὸ πλοῖο, σὲ μέρη ὅπου
 θάλασσα ἦταν πολὺ βαθειὰ κι' ὅπου
 δὲν ὑπῆρχε ὀλόγυρα κανεῖς βράχος
 ἢ ἄλλο ἐμπόδιο. Προφανῶς, ἐπὶ
 το γιὰ ψήφια.

«...ἐκὼς ἀπολυτῶς τίποτε γιὰ
να βάλω πάνω μου, ἔγραψε ἡ ἐν λό-
γῳ κυρία, καὶ κάθε πρῶτὴ πού βγαί-
νω ἀπὸ τὸ σπίτι μου κάνω τὸ σταυ-
ρὸ μου νὰ μὴν τύχη καὶ πέσοι στὸ
δρόμο, γιατί τότε ὅσοι θὰ μ' ἐβλέ-
παν θὰ γελοῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίᾳ
μου».

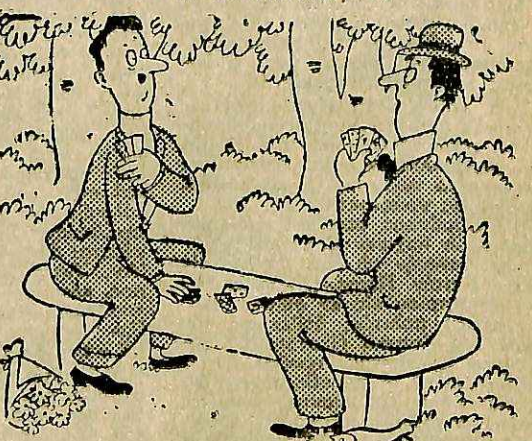

ΔΕΝ ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΖΕ

— Μὲ συγχωρεῖς δεσποινίς... Μπορῶ νὰ σὰς κρατήσω συντροφιά μιὰ καὶ εἴσθε μόνη;

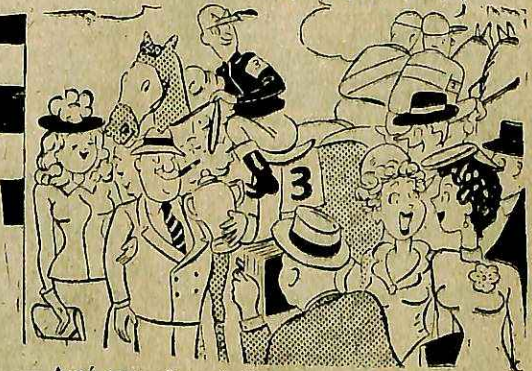

—'Εμπρός... 'Αρχηγείον εκεί; Ρίξτε μιὰ ματιά στην ἐγκυκλοπαίδεια και πέστε μας πόση ταχύτητα μπορεί ν' ἀναπτύξη ἓνα λιοντάρι!...

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΑΝΤΕΡΟΥ

—'Εσὺ ἐλπίζεις νὰ ἔρθῃ ἡ δική σου;

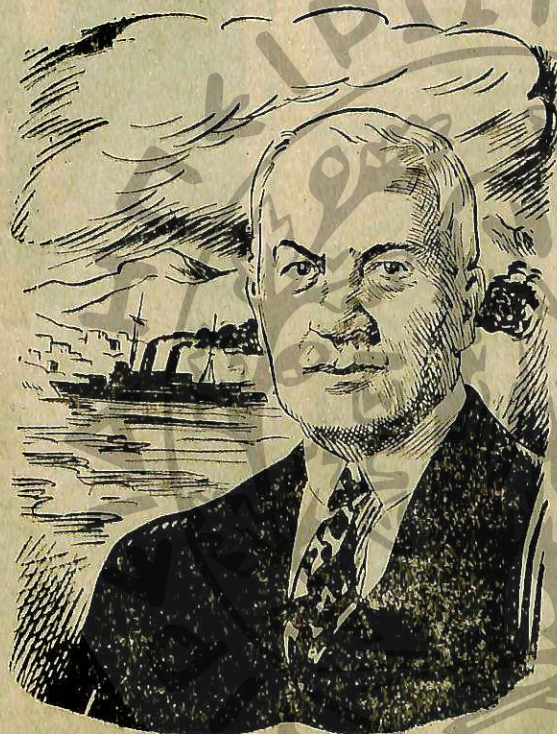

— Δικό της εἶνε τὸ ἄλογο;
— Ὁχι... Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀλόγου εἶνε δικός
της!...

Θεμιστοκλῆς Σοφούλης

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἀθηναία γε-
ροντοκόρη ἔφυγε καὶ δὲν ξανα-
γύρισε.

Θεμιστοκλῆς Σοφούλης

τίτλο: «Περὶ ἀρχαιοτέρου
κοῦ Ἐργαστηρίου»
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥ

Δ. ΓΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

Συναντήθηκαν τυχαίως στο τράμ και τα χέρια τους κινήθηκαν αυθόρμητα, έτοιμα ν' απλωθούν σ' ένα χαιρετισμό. Μά όταν θυμήθηκαν και οι δυο με ποιές συνθήκες χωρίσανε, πριν από έφτα χρόνια, έδωσαν στο πρόσωπό τους παγερή έκφρασι και γύρισαν άλλοι το κεφάλι τους.

Έφτα χρόνια είχαν περάσει... Όσοι ούτε ο 'Αρμάν ούτε και η Πωλέτ δεν είχαν ξεχάσει τα φαρμακερά λόγια, που είχαν πει ο ένας του άλλου, την τελευταία φορά που βρεθήκανε μαζί. Τα λόγια αυτά στάθηκαν ο επίκλησις μιας αγάπης, που βαστούσε δυο χρόνια και που την ενόμιζαν και οι δυο αιώνια...

Ποιά ήταν η αφορμή του χωρισμού τους; Δεν θα μπορούσαν ούτε οι ίδιοι ν' απαντήσουν στο ερώτημα αυτό. Μιά άσημαντη σκηνή, — κάτι, δηλαδή, πολύ φυσικό στη ζωή δυο ανθρώπων που μένουν μαζί δυο ολόκληρα χρόνια — ένας αδικαιολόγητος έκνευρισμός και, πρό παντός, το κουτό πείσμα τους.

Και νά που τώρα συναντήθηκαν, ύστερ' από έφτα χρόνια, σ' ένα τράμ, για ν' αντικρύσουν ο ένας τον άλλον σαν ξένοι, σαν άγνωστοι.

Κατέβηκαν, κατά σύμπτωση στην ίδια στάσι. Τα κύματα του πλήθους, που πηγαινοερχότανε, τους έφεραν σ'ε μια στιγμή τον ένα αντίκρυ στον άλλον. Κυττάχθηκαν με μιά γοργή ματιά. Και διαπίστωσαν αμέσως και οι δυο, με ανεξήγητη, κρυφή χαρά, ότι τα έφτα χρόνια που πέρασαν δεν φαινότανε διόλου στο πρόσωπό τους. Η όμορφοιά της Πωλέτ είχε γίνει πιο θερμή απ' την πείρα των χρόνων, ενώ τα χαρακτηριστικά του 'Αρμάν πήρανε τόνο αρρενωπό, που δεν τον είχαν άλλοτε.

Θα ήθελαν πολύ να μισανοίξουν τα χείλη τους σ' ένα χαμόγελο τυπικού χαιρετισμού, μα τα λόγια τα φαρμακερά άντηχσαν και πάλι στ' αυτιά τους, και γύρισαν άλλοι το κεφάλι τους, όπως και πριν από λίγη ώρα. Η Πωλέτ, μάλιστα, θέλοντας να βρεθί όσο το δυνατό πιο μακριά απ' τον 'Αρμάν, προχώρησε να περάσει στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο.

Μα ήταν τόσο η ταραχή της, ώστε δεν πρόσεξε τις οδηγίες του αστυφύλακος της τροχαίας. Συνήλθε από κάτι δυνατός φωνές, από το ούρλιασμα ενός κλάου, και είδε να έρχονται κατεπάνω της, από δυο αντίθετες διευθύνσεις, δυο μεγάλα αυτοκίνητα. Έχασε την ψυχραιμία της, ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν, κι' έκλεισε τα μάτια της. Σαν μέσα σ' ένα όνειρό της φάνηκε πως δυο στιβαρά χέρια την άρπαξαν και την σήκωσαν ψηλά.

Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, είδε πως βρισκότανε στη γωνιά ενός ζαχαροπλαστείου. Ένα πιάτο με νερό και μιά βρεμένη πετσέτα ήταν άκουμπισμένα στο τραπέζι. Δίπλα της καθόταν ο 'Αρμάν, που της κρατούσε το χέρι. Δεν είχε τη δύναμι να το τραβήξει.

Μά, τί έγινε; ρώτησε με σιγανή φωνή. Λίγο έλειψε να πληρώσετε ακριβά την άπροσεξία σας! αποκρίθηκε ο 'Αρμάν σ'ε τόσο επιτιμητικό. Ζητήσατε να περάσετε στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο πριν δώση το σύνθημα ο πόλισμαν. Καλά που πρόλαβα να...

Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Σας ευχαριστώ πολύ, που μου σώσατε τη ζωή...

Δεν υπάρχει λόγος να μ' ευχαριστήτε... Πώς αισθάνεσθε τώρα;

Καλά, πολύ καλά...

Η θερμή έπαφή των χεριών τους τους έφερνε ήδονική έκλυσι σ' όλο τους το σώμα. Τα χτυπήματα της καρδιάς τους άρχιζαν να γίνονται πιο

γοργά. Ο 'Αρμάν αντέδρασε πρώτος στη συγκίνηση. Άφησε απότομα το χέρι της Πωλέτ, σηκώθηκε απ' το καθισμά του, έκανε μιά τυπική υπόκλισι και είπε:

— Έμένα δεν με χρειάζεστε πιά... Χαίρετε.

Γύρισε τις πλάτες του κι, απομακρύνθηκε με βήματα γοργά, αφήνοντας την Πωλέτ με μάτια ορθάνοιχτα. Βιαζότανε να βρεθί μιά ώρα αργότερα έξω απ' το ζαχαροπλαστείο. Δεν έβλεπε πιά μπροστά του απ' την ταραχή του.

Ξαφνικά, του φάνηκε πως τον χτύπησαν δυνατά στο κεφάλι. Καθώς προχώρουσε αφηρημένος, χτύπησε το μέτωπό του απάνω σ'ε μια μαρμαρένια κολώνα, που δεν την είχε προσέξει... Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια του, είδε πως βρισκότανε στην ίδια γωνιά του ζαχαροπλαστείου όπου είχε βάλει και την Πωλέτ να καθήσει. Δίπλα του καθόταν η Πωλέτ. Κρατούσε με το ένα χέρι της το δικό του, ενώ με το άλλο του έτριβε ελαφρά το μέτωπο με μιά βρεμένη πετσέτα.

Μά τί έγινε; ρώτησε ο 'Αρμάν με σιγανή φωνή.

Λίγο έλειψε ν' ανοίξετε στα δύο το κεφάλι σας! αποκρίθηκε η Πωλέτ με τόνο επιτιμητικό. Πώς δεν είδατε μπροστά σας ολόκληρη μαρμαροκολώνα και πήγατε και πέσατε απάνω της;

Ο 'Αρμάν κοκκίνισε ελαφρά. Η άπροσεξία του αυτή δεν ήταν ολοφάνερη απόδειξι της ταραχής του; Εκείνος, όμως, δεν θα ήθελε με κανένα τρόπο να δώση στην Πωλέτ να καταλάβη πως τον είχε συγκινήσει ή συναντήσι τους.

— Άς είναι, εξακολούθησε η Πωλέτ. Το έχει ή μέρα να κάνη ο ένας του άλλου τον νοσοκόμο... Και χαμόγελασε.

Το χαμόγελο της αυτό ξαναθύμισε μεριάς στον 'Αρμάν έναν ολόκληρο κόσμο ερωτικής ευτυχίας. Τώρα ξανάβλεπε την πραγματική Πωλέτ, όπως την είχε γνωρίσει άλλοτε, μα πιο ώραία, πιο επιθυμητή... Και τώρα μονάχα καταλάβαινε πως δεν έπαψε ποτέ να την αγαπά... Και όταν είδε τα μάτια της να λάμπουν απ'ε δάκρυα και τα χείλη της να τρέμουν ελαφρά, δεν μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο.

— Πωλέτ! ψιθύρισε.

— Άρμάν!

Και τα γέιλη τους ενώθηκαν αυθόρμητα σ' ένα φιλή, που είχε όλη τη φλόγα και τη λαχτάρα του πρώτου φιλιού, — ένα φιλή που έσβυνε, σαν μιά κακή ανάμνησι, τα έφτα χρόνια του χωρισμού, — ενώ οι άλλοι πελάτες παρακολουθούσαν με μειδιάματα το τέλος που είχαν οι αλληπάλληλες μικρολιποθυμίες...

P. ΖΙΛΛΕ

Αγάπη ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΕΙ...

Αισθηματικό διήγημα

Ι. ΜΑΤΕΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φλεμάν πνίγει — όπως νομίζει — την Ζαννέτ και φεύγει απ' το ξενοδοχείο τρομοκρατημένος. Ξαναγυρίζει όμως σε λίγο για να πάρη χρήματα. Η Ζαννέτ συνέρχεται και συμφοιλιώνονται. Αλλά η Ζαννέτ υποκρίνεται. Σκοπεύει να του φύγη. Στο μεταξύ ο Έρρικος λαμβάνει ένα γράμμα απ' τη Ρόζα με τη φωτογραφία του παιδιού του. Η γυναίκα του τον εξορκίζει να γυρίση πίσω. Ο Φλεμάν συγκινείται. Θα φύγη για τη Γαλλία μόλις λάβη χρήματα. Μα η γοητεία της Ζαννέτ είναι ακόμα μεγάλη επάνω του.

7ον Κάποιο άπρόοπτο εμπόδιο ανάγκασε τη Ζαννέτ να αναβάλει για μια βδομάδα το ξεπέρασμα της. Και στα μέσα της εβδομάδας αυτής ο Έρρικος, έλαβε στο ξενοδοχείο την είδοποίησι για να πάν να παραλάβω τα χρήματα που του έστειλε η Ρόζα. Η χορεύτρια ήταν μαζί του στο δωμάτιο τη στιγμή αυτή και άπορησε. — Χρήματα απ' τη Γαλλία; ρώτησε. Τί συμβαίνει, αγάπη μου; Τί χρήματα είνε αυτά; — Ο Φλεμάν σάστισε. "Αν της έλεγε την αλήθεια ίσως να χώριζαν φιλικά. Μα της άπατησε: — Δεν καταλαβαίνω τίποτα. "Η μάλλον κάτι υποπτεύομαι... — Αυτό που υποπτεύομαι κι' εγώ ίσως: "Οτι τα χρήματα αυτά τα στέλνει η γυναίκα σου. — Γιατί πρέπει να είνε. — Είσαι δίκαιος; — Μα την πίστι μου δεν μπορώ να μαντέψω. — Για να σ' ενισχύση οικονομικά; — Ίσως... Τί άλλο να φανταστώ; — Πολύ καλόκαρδο αλήθεια! Αλλά που έμαθε τη διεύθυνσί σου; — Αυτό είνε το πιο άνεξηγτο. Αρχίζω να υποπτεύομαι ότι μας κατασκοπεύουν. Πρέπει ν' αλλάξουμε ξενοδοχείο. — Ασφαλώς. Αλλά μη βιάζεσαι. Φρόντισε να παραλάβης τα χρήματα. Θα μας χρειαστούν, έχουμε τόσες ανάγκες. Έκτός αν... — Τί θέα να πής, Ζαννέτ; — Εκτός αν νοστάλγησες το Παρίσι. — Εγώ; Μ' αδικείς, Ζαννέτ. Δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια στη Γαλλία. Τίποτα δεν θα μάς χωρίση!... — Ναί, τίποτα, αγαπημένε μου, είπε κι' η Ζαννέτ και χαμογέλασε ειρωνικά. Το ξαφνικό αυτό χρηματικό έμβασμα εκ μέρους της κ. Φλεμάν της φαινόταν πολύ ύποπτο. Ωστόσο δεν επέμεινε και πολύ να μάθη την αλήθεια. «Ο,τι κι' αν συμβαίνει, σκεφτόταν, μου είνε αδιάφορο. Εγώ σε λίγες μέρες θα εξαφανιστώ. Κι' αυτός ο άθλιος ας κάμει, δτι διάβολο θέλει... Θα παίξω λίγες μέρες ακόμα το ρόλο μου...»

Ο Έρρικος παρέλαβε τα χρήματα. Κι' απερίσκεπτος, όπως πάντα, όπως πάντα επιπόλαιος, μεθυμένος απ' τα ψεύτικα χάδια της Σειρήνας, άρχισε να τα σπαταλά ασυλλόγιστα. Ο πόθος του γυρισμού κοντά σ' εκείνους που τον αγαπούσαν πραγματικά εξατμίστηκε. Η Ζαννέτ ήξερε καλά την τέχνη να τον κάνει τρελλό από έρωτα...

Το γράμμα της Ρόζας και η φωτογραφία του παιδιού του τον ένοχλούσαν στην τα-

πη του. Και τα είχε τρυπώσει σε μία βαλίτσα του.

Εύτυχισμένος ο Φλεμάν έφυγε απ' το ξενοδοχείο. Πλανήθηκε επί δυο - τρεις ώρες στους δρόμους. Και, πριν γυρίση, φρόντισε να προμηθευτή το απαραίτητο «δωράκι» της αγαπημένης του: Ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με χλωδιά μαργαριτάρια που θα πήγαζαν περιφημία στη μελαψή της όμορφη.

Όταν γύρισε στο ξενοδοχείο, ο ήλιος έγερνε στη δύσι του.

Ανέθηκε με το άνασέρ και προχώρησε στο διάδρομο, κρατώντας στην τσέπη του το κουτάκι με τα σκουλαρίκια. Μπρός στην πόρτα στάθηκε χαμογελώντας. Πόσο θα ένθουσιαζόταν η Ζαννέτ με το δώρο του!

Ανοίξε, προχώρησε ένα βήμα στο δωμάτιο κι' άπόμεινε εμβρόντητος, βουβός, σαν να είχε μαρμαρώσει.

Ζαννέτ!... Κανένας δεν του άπάντησε. Απ' το δωμάτιο λείπανε όλα τα πράγματα της φίλης του.

Δεν βρισκόταν στα μάτια του.

Εφύγε η Ζαννέτ; Έτσι ξαφνικά; Και γιατί;

Έτρεξε σαν τρελλός και φώναξε την καμαριέρα.

Μάλιστα, η κυρία έφυγε και δεν πρόκειται να γυρίση, όπως μάς είπε, τον πληροφορήσε η καμαριέρα.

Εφύγε!... Μάλιστα, κύριε. Δεν ξέρατε ότι έπρόκειτο να φύγη;

Ναί... Όχι... δεν είμαι βέβαιος... άπάντησε ο Έρρικος μὴν ξέροντας τί λέει. Κι' άπότομα ξαναπήκε στο δωμάτιο.

Κύτταξε παντού μήπως η Ζαννέτ είχε αφήσει κανένα σημείωμα. Μα δεν βρήκε τίποτα. Μία θηριώδης όργη τον έπιασε. "Αν την είχε μπροστά του αυτή τη στιγμή δεν θα την έπνιγε, θα την κοιμάτιζε.

Ωστε τον είχε εγκαταλείψει όριστικά. Τον είχε άπατήσει. Τα γλυκόλογά της, τα χάδια της, οι τρυφερότητές της τών τελευταίων ημερών ήταν όλα, όλα θεαρινισμοί, προσποίσεις για να τον άποκοιμήση. Κι' αυτός ο ήλιθιος την πίστεψε. Έχασε τα μυαλά του, έχασε την άπόφασί του να γυρίση κοντά στη γυναίκα του, σπατάλησε τα χρήματα που του έστειλε η Ρόζα!...

Και τώρα; Τί θάκανε τώρα;... Τον έπνιγε η όργη κι' η άπελπίσις του. Πάνω στη λύσσα του, πέταξε κάτω το κουτί με τα σκουλαρίκια και τα δοβοπάτησε, τα σύντριψε φρενιασμένος άπό τον πόθο της εκδίκησεως.

Θα την βρώ! ούρλιαξε. Όπου και να πάη θα την ανακαλύψω και θα τη σκοτώσω κι' αυτή και τον προστάτη της, όποιοσδήποτε κι' αν είνε...

Καταλάβαινε ότι ήταν χαμένος. Χρήματα δεν είχε πλέον, παρά έλάχιστα άπό εκείνα που του είχε έμβάσει η Ρόζα. Άλλη λύσις δεν υπήρχε παρά να ανακαλύψη τη Ζαννέτ. Φοδισμένη καθώς θα ήταν, θα του έδινε τουλάχιστον το ποσόν που του χρειάζόταν να γυρίση στη Γαλλία.

Από το ίδιο βράδυ άρχισε να γυρνά σ' όλα τα καμπαρέ και τα θέατρα της πόλεως.

Χαμένος κόπος. Βρίσκεται μία άσημνη χορεύτρια σε μία άπέραντη μεγαλούπολι; Κι' αν είχε φύγει για άλλη πόλι;

Στη σκέψι αυτή ο Έρρικος ένοιωσε τα πόδια του να λυγίζουν. Ήταν σαν τόν πνιγμένο μέσα στον ώκεανό, χωρίς έλπίδα σωτηρίας.

Αν τηλεγραφούσε και πάλι στη Ρόζα

για χρήματα; Άραγε θα τον πίστευε; Ασφαλώς όχι.

Ωστόσο εξακολούθησε τις νυκτερινές έρευνές του για τη Ζαννέτ. Μάταια όμως... Με το πέρασμα του καιρού η άπελπίσις του Φλεμάν έφτασε στο άποχώρητο. Η Ζαννέτ είχε χαθή, σαν ν' άνοιξε η γη και να την καταπίει. Μία έλπίδα του άπόμεινε πεισι: Η Ρόζα. Η άπατημένη, η πληγωμένη γυναίκα του. Ήξερε την άπέραντη καλωσύνη της. Κι' άποφάσισε να της γράψη.

Θα της έγραφε πως χρωστούσε κι' άναγκάστηκε να διαθέση το ποσόν που του έστειλε για να πληρώση τους δανειστές του που τον πολιορκούσαν, και θα την παρακαλούσε να του στείλῃ ένα καινούργιο ποσόν χρημάτων για να γυρίση κοντά της.

Θα τον πίστευε η Ρόζα; Θα του ξανάστελνε χρήματα; Τί έχω να χάσω; σκέφθηκε. Άλλο μέσον για να γλυτώσω απ' την αὐτοκτονία δεν μου μένει. Η Ρόζα είναι καλή, έχει χουσι καρδιά. Θα με λυπηθή και θα μου στείλῃ χρήματα... Φτάνει να μη φανερώση τίποτε στη μητέρα της. Η πεθερά μου με μισεί... κι' όχι άδικα, διάβολε!...

Την ίδια μέρα κάθισε κι' έγραψε στη γυναίκα του ένα μεγάλο και συγκινητικό γράμμα. Δεν την έκρυβε τίποτε σχεδόν: «Μικρέ μου προδομένη άγγελε, είμαι ένας άθλιος, ένας άσωτος που δεν βλέπει την ώρα να τρέξη κοντά σου, να γονατίση έμπρός σου, να σου φιλήση τα χέρια και να σου ζητήση ελίκρινώς να τον συγχωρήσης.

Πληρώθηκα με το ίδιο νόμισμα, Ρόζα. Τιμωρήθηκα όπως μου άξιζε. Η σατανική Σειρήνα που με τράβηξε απ' την άγκαλιά σου και μ' έφερε τόσο μακριά απ' τη Γαλλία μ' έγκατέλειψε! Είμαι μόνος, έρημος, χωρίς χρήματα, γιατί άναγκάστηκα να εξοφλήσω τους δανειστές μου που είναν κατακτητή με το έφιάλη της μου. Βρίσκομαι στο χείλος μίας φοδερής άδύσσης. Και μόνον σ' μπορώ να με σώσης, άδίκημένη γυναίκα μου, άγνη και μαρτυρική ψυχή...»

Της παρουσίαζε τα πράγματα τραγικά, όπως και ήταν άλλωστε και την ικέτευε να δώση το ταχύτερο να του έμβάση χρήματα. Την πληροφορούσε ότι αν δεν λάμβανε άπάντησή της θα τελείωνε τις ημέρες του μακριά απ' την πατρίδα του, κόβοντας το λαιμό του μ' ένα ξυράφι!...

«... Έλεος, Ρόζα!... Άπλωσε μου το χέρι σου για τελευταία φορά και θα τρέξω κοντά σου, αγάπη μου, για να γίνω ο καλύτερος σύζυγος και πατέρας του κόσμου. Μη θελήσης το θάνατο του πατέρα του παιδιού σου. Λαχταρώ να δώ το παιδάκι μου, να σάς σφίξω και τους δυο στην άγκαλιά μου...»

Την ώρα αυτή, ο Έρρικος, πίστευε στα όσα της έγραφε.

Μα ποίος μπορούσε νάχη έμπιστοσύνη στον άστατο αυτόν άνθρωπο; Άρκούσε να βρεθή μπροστά του η Ζαννέτ για να τα ξεχάση όλα, να την συγχωρήση και να συρθεί στο πόδια της.

Τελείωσε το γράμμα του με λόγια τρυφά και λυρικά: «Είμαι ένας μελλοθάνατος. Γίνε, Ρόζα, ο σωτήρ άγγελος μου. Τράβηξε απ' μου, ό σωτήρ άντρα σου, και, σαν άγγελος που είσαι, δάνεισε μου τα φτερά σου να πετάξω στην άγκαλιά σου. Είμαι ένας ναυαγός, ανάμεσά στα άγρια κύματα της δυστυχίας που με δέρνουν άπό παντού άλύπητα. Θ' άφήσης τόν Έρρικο σου να χαθή!...

Όταν έκλεισε το γράμμα ώστόσο δεν υπόρρεσε να μη χαμογέλαση σαρκαστικά, ύ όλη του την άπελπίσις.

Είμαι καλός ήθοποιός, ψιθύρισε. Και έχω ταλέντο συγγραφέας. Διάβολε, αν βοηθήσης κι' εσύ, η λατρευτή μου Ρόζα θα τσακιστή απ' τη βία της να μου στείλῃ χρήματα.

Άρχισε να βηματίζει πάνω - κάτω και να μονολογεί, με την καρδιά εξαφρομένη: —Τό πολύ - πολύ σ' ένα μήνα θα είναι στη Γαλλία. Στο ώραίο, εδω που τα λέμε, κ. Έρρικο, η Άμερική. Έσύ είσαι βέρος Παριζιάνος.

Έτριψε με ίκανοποίησι τα χέρια του και συνέχισε: — Σ' ένα μήνα... στο Παρίσι... Σύ-

ζυγος της γυναίκας μου!... Υπόδειγμα συζύγου και πατέρα... Κύριος της καρδιάς της περιουσίας μας... Ποίος με κρατάει πια... Θ' άποζημιωθώ για όσα υποσέφω εδω... Η Ρόζα είναι ένας άγγελος, κι' οι άγγελοι είναι εξαιρετικά χρήσιμοι σε κάτι τέτοιους διαδόλους σαν έμένα!...

Ταχυδρόμησε την ίδια μέρα το γράμμα και περίμενε.

Ήταν σίγουρος πως η Ρόζα θάνοιωθε μεγάλη συγκίνηση για την τραγωδία του και θα του στείλανε χρήματα, όσο κι' αν ξεφώνιζε, κι' αν έφερνε αντίρρήσεις ή μητέρα της.

Όταν έλαβε το γράμμα του αυτό η Ρόζα, όταν κλείστηκε στο δωμάτιό της και το διάβασε ξέσπασε σε κλάμματα.

Ήταν παραχαλισμένη, δεν ήξερε ή άκακη μικρούλα, τί να πιστέψη.

Ήταν ελίκρινής ο Έρρικος; Προσπαθούσε, άραγε, για μία άθκια φορά να της πάρη χρήματα για να τα σπατάληση με την Άλλη; Θάδινε τη μισή ζωή της για να μαντέψη την αλήθεια!...

Και τώρα; Τί έπρεπε να κάνει τώρα; Να του έμβάση νέο χρηματικό ποσόν; Να μην άπάντηση στο γράμμα του; Κι' αν όσα της έγραφε ήταν αληθινά; Αν πραγματικά αυτοκτονούσε στη δεινή θέσι και στην άπελπίσις που βρισκόταν;

Φώτισέ με, Θεέ μου... ψιθύρισε η άμοιρη μικρούλα.

Και ξαφνικά έκρυψε το γράμμα στον κόρφο της και πρόσθεσε άποφασιστικά: —Είναι ο άντρας μου, η πρώτη και στερνή έρωτική χαρά της ζωής μου, ό πατέρας του παιδιού μου... Δεν μπορώ να του κάνω κακό... Δεν έχω τη δύναμη να τον σπρώξω στο βάραθρο... Θα θυσιάσω τα χρήματα που μου ζητάει. Και, ποίος ξέρει, ίσως σ' ένα μήνα να είναι εδω, για πάντα δικός μου... δικός μου, όριστικά δικός μου αυτή τη φορά!...

Όταν βγήκε απ' το δωμάτιό της η Ρόζα, τα μάτια της ήταν έρεθισμένα άπό τα δάκρυα.

Η μητέρα της βρισκόταν στο σπίτι. Καθόταν κοντά στο παράθυρο και κρατούσε το έγγονάκι της στα γόνατά της.

Μόλις άντικρυσε τη Ρόζα μάντεψε άμέσως ότι είχε κλάψει. Ποία λίγη ώρα είχε

περάσει ο ταχυδρόμος. Δεν υπήρχε άμφιβολία ότι η κόρη της είχε είδησεις απ' την Άμερική, απ' το «έθμιό» της, όπως άποκαλούσε το Φλεμάν.

— Τί σου συμβαίνει, Ρόζα; τη ρώτησε. — Τίποτε, μαμά.

— Δεν μου λές αλήθεια, κόρη μου. Τα μάτια σου είνε κόκκινα άπό το κλάσιμο. Γιατί έκλαιγες; Δεν μου άπαντάς; Να σου το πω εγώ, παιδί μου. Είχες γράμμα άπό την Άμερική. Λοιπόν;...

Η Ρόζα σώπαινε.

— Δεν άπαντάς; Τί σου γράφει; Δι-στάσεις;

Πραγματικά η Ρόζα δεν ήθελε να φανερώση στη μητέρα της το περιεχόμενο της έπιστολής του Έρρικου.

— Ήσαν δάκρυα χαράς; ρώτησε, με κάποια πικρή ειρωνεία η μητέρα της. Σου γράφει μήπως ότι γυρίζει;...

Η Ρόζα άναστενάξε.

— Όχι, μαμά.

Η κ. Γκρεβίλ άνάπνευσε μ' άνακούφισι και έλεπε σοδάρα:

— Τότε δεν βλέπω το λόγο που σ' άνάγκασε να κλάψης. Θα ήταν συμφορά, Ρόζα, ο γυρισμός αυτού του ανθρώπου. Στο είπα και στο εξήγησα χίλιες φορές αυτό. «Εφύγε; Σ' εγκατέλειψε άσπλαχνα; Έπρεπε να το είχες πάρει άπόφασι. Αλλά έσύ ένοιωσες, σώνει και καλά, να έλπίσης. Σου άρέσει το μαρτύριο, θέλεις να βρίσκεισαι διαρκώς πάνω άπ' το κεφάλι σου, μέσα στη ζωή σου ένας δήμιος. Ο Φλεμάν, πάντα ο Φλεμάν... Καυμένο μου παιδί!...

— Φτάνει, μαμά, σε ικετεύω.

— Δεν μπορώ να σε βλέπω πια να φθείρης έτσι τη ζωή σου. Τί περιμένεις άπό έναν άθλιο;

— Μαμά!...

— Είσαι ο ίδιος ο πατέρας σου. Έτσι κι' εκείνος άφοσιωνόταν στις συμπάθειές του. Άνοίξε μία και μόνη φορά την καρδιά του, για μένα. Αλλά εγώ, το λέω με περηφάνεια, παιδί μου, εγώ του στάθηκα πιστή σύντροφος στη ζωή του. Χήρεψα νέα κι' όμως εξακολουθώ να μένω η χήρα του, όσο να με καλέση ο Θεός κοντά του. Έσύ τί περιμένεις;

Η Ρόζα όρθωσε το λυγρό κορμί της, κύτταξε τη μητέρα της κατάματα και της άπάντησε:

— Τόν Έρρικο!... Τόν άντρα μου!...

Ήταν τόση η άπορία της κ. Γκρεβίλ

για χρήματα; Άραγε θα τον πίστευε; Ασφαλώς όχι.

Ωστόσο εξακολούθησε τις νυκτερινές έρευνές του για τη Ζαννέτ. Μάταια όμως... Με το πέρασμα του καιρού η άπελπίσις του Φλεμάν έφτασε στο άποχώρητο. Η Ζαννέτ είχε χαθή, σαν ν' άνοιξε η γη και να την καταπίει. Μία έλπίδα του άπόμεινε πεισι: Η Ρόζα. Η άπατημένη, η πληγωμένη γυναίκα του. Ήξερε την άπέραντη καλωσύνη της. Κι' άποφάσισε να της γράψη.

Θα της έγραφε πως χρωστούσε κι' άναγκάστηκε να διαθέση το ποσόν που του έστειλε για να πληρώση τους δανειστές του που τον πολιορκούσαν, και θα την παρακαλούσε να του στείλῃ ένα καινούργιο ποσόν χρημάτων για να γυρίση κοντά της.

Θα τον πίστευε η Ρόζα; Θα του ξανάστελνε χρήματα; Τί έχω να χάσω; σκέφθηκε. Άλλο μέσον για να γλυτώσω απ' την αὐτοκτονία δεν μου μένει. Η Ρόζα είναι καλή, έχει χουσι καρδιά. Θα με λυπηθή και θα μου στείλῃ χρήματα... Φτάνει να μη φανερώση τίποτε στη μητέρα της. Η πεθερά μου με μισεί... κι' όχι άδικα, διάβολε!...

Την ίδια μέρα κάθισε κι' έγραψε στη γυναίκα του ένα μεγάλο και συγκινητικό γράμμα. Δεν την έκρυβε τίποτε σχεδόν: «Μικρέ μου προδομένη άγγελε, είμαι ένας άθλιος, ένας άσωτος που δεν βλέπει την ώρα να τρέξη κοντά σου, να γονατίση έμπρός σου, να σου φιλήση τα χέρια και να σου ζητήση ελίκρινώς να τον συγχωρήσης.

Πληρώθηκα με το ίδιο νόμισμα, Ρόζα. Τιμωρήθηκα όπως μου άξιζε. Η σατανική Σειρήνα που με τράβηξε απ' την άγκαλιά σου και μ' έφερε τόσο μακριά απ' τη Γαλλία μ' έγκατέλειψε! Είμαι μόνος, έρημος, χωρίς χρήματα, γιατί άναγκάστηκα να εξοφλήσω τους δανειστές μου που είναν κατακτητή με το έφιάλη της μου. Βρίσκομαι στο χείλος μίας φοδερής άδύσσης. Και μόνον σ' μπορώ να με σώσης, άδίκημένη γυναίκα μου, άγνη και μαρτυρική ψυχή...»

Της παρουσίαζε τα πράγματα τραγικά, όπως και ήταν άλλωστε και την ικέτευε να δώση το ταχύτερο να του έμβάση χρήματα. Την πληροφορούσε ότι αν δεν λάμβανε άπάντησή της θα τελείωνε τις ημέρες του μακριά απ' την πατρίδα του, κόβοντας το λαιμό του μ' ένα ξυράφι!...

«... Έλεος, Ρόζα!... Άπλωσε μου το χέρι σου για τελευταία φορά και θα τρέξω κοντά σου, αγάπη μου, για να γίνω ο καλύτερος σύζυγος και πατέρας του κόσμου. Μη θελήσης το θάνατο του πατέρα του παιδιού σου. Λαχταρώ να δώ το παιδάκι μου, να σάς σφίξω και τους δυο στην άγκαλιά μου...»

Την ώρα αυτή, ο Έρρικος, πίστευε στα όσα της έγραφε.

Μα ποίος μπορούσε νάχη έμπιστοσύνη στον άστατο αυτόν άνθρωπο; Άρκούσε να βρεθή μπροστά του η Ζαννέτ για να τα ξεχάση όλα, να την συγχωρήση και να συρθεί στο πόδια της.

Τελείωσε το γράμμα του με λόγια τρυφά και λυρικά: «Είμαι ένας μελλοθάνατος. Γίνε, Ρόζα, ο σωτήρ άγγελος μου. Τράβηξε απ' μου, ό σωτήρ άντρα σου, και, σαν άγγελος που είσαι, δάνεισε μου τα φτερά σου να πετάξω στην άγκαλιά σου. Είμαι ένας ναυαγός, ανάμεσά στα άγρια κύματα της δυστυχίας που με δέρνουν άπό παντού άλύπητα. Θ' άφήσης τόν Έρρικο σου να χαθή!...

Όταν έκλεισε το γράμμα ώστόσο δεν υπόρρεσε να μη χαμογέλαση σαρκαστικά, ύ όλη του την άπελπίσις.

Είμαι καλός ήθοποιός, ψιθύρισε. Και έχω ταλέντο συγγραφέας. Διάβολε, αν βοηθήσης κι' εσύ, η λατρευτή μου Ρόζα θα τσακιστή απ' τη βία της να μου στείλῃ χρήματα.

Άρχισε να βηματίζει πάνω - κάτω και να μονολογεί, με την καρδιά εξαφρομένη: —Τό πολύ - πολύ σ' ένα μήνα θα είναι στη Γαλλία. Στο ώραίο, εδω που τα λέμε, κ. Έρρικο, η Άμερική. Έσύ είσαι βέρος Παριζιάνος.

Έτριψε με ίκανοποίησι τα χέρια του και συνέχισε: — Σ' ένα μήνα... στο Παρίσι... Σύ-

ζυγος της γυναίκας μου!... Υπόδειγμα συζύγου και πατέρα... Κύριος της καρδιάς της περιουσίας μας... Ποίος με κρατάει πια... Θ' άποζημιωθώ για όσα υποσέφω εδω... Η Ρόζα είναι ένας άγγελος, κι' οι άγγελοι είναι εξαιρετικά χρήσιμοι σε κάτι τέτοιους διαδόλους σαν έμένα!...

Ταχυδρόμησε την ίδια μέρα το γράμμα και περίμενε.

Ήταν σίγουρος πως η Ρόζα θάνοιωθε μεγάλη συγκίνηση για την τραγωδία του και θα του στείλανε χρήματα, όσο κι' αν ξεφώνιζε, κι' αν έφερνε αντίρρήσεις ή μητέρα της.

Όταν έλαβε το γράμμα του αυτό η Ρόζα, όταν κλείστηκε στο δωμάτιό της και το διάβασε ξέσπασε σε κλάμματα.

Ήταν παραχαλισμένη, δεν ήξερε ή άκακη μικρούλα, τί να πιστέψη.

Ήταν ελίκρινής ο Έρρικος; Προσπαθούσε, άραγε, για μία άθκια φορά να της πάρη χρήματα για να τα σπατάληση με την Άλλη; Θάδινε τη μισή ζωή της για να μαντέψη την αλήθεια!...

Και τώρα; Τί έπρεπε να κάνει τώρα; Να του έμβάση νέο χρηματικό ποσόν; Να μην άπάντηση στο γράμμα του; Κι' αν όσα της έγραφε ήταν αληθινά; Αν πραγματικά αυτοκτονούσε στη δεινή θέσι και στην άπελπίσις που βρισκόταν;

Φώτισέ με, Θεέ μου... ψιθύρισε η άμοιρη μικρούλα.

Και ξαφνικά έκρυψε το γράμμα στον κόρφο της και πρόσθεσε άποφασιστικά: —Είναι ο άντρας μου, η πρώτη και στερνή έρωτική χαρά της ζωής μου, ό πατέρας του παιδιού μου... Δεν μπορώ να του κάνω κακό... Δεν έχω τη δύναμη να τον σπρώξω στο βάραθρο... Θα θυσιάσω τα χρήματα που μου ζητάει. Και, ποίος ξέρει, ίσως σ' ένα μήνα να είναι εδω, για πάντα δικός μου... δικός μου, όριστικά δικός μου αυτή τη φορά!...

Όταν βγήκε απ' το δωμάτιό της η Ρόζα, τα μάτια της ήταν έρεθισμένα άπό τα δάκρυα.

Η μητέρα της βρισκόταν στο σπίτι. Καθόταν κοντά στο παράθυρο και κρατούσε το έγγονάκι της στα γόνατά της.

Μόλις άντικρυσε τη Ρόζα μάντεψε άμέσως ότι είχε κλάψει. Ποία λίγη ώρα είχε

περάσει ο ταχυδρόμος. Δεν υπήρχε άμφιβολία ότι η κόρη της είχε είδησεις απ' την Άμερική, απ' το «έθμιό» της, όπως άποκαλούσε το Φλεμάν.

— Τί σου συμβαίνει, Ρόζα; τη ρώτησε. — Τίποτε, μαμά.

— Δεν μου λές αλήθεια, κόρη μου. Τα μάτια σου είνε κόκκινα άπό το κλάσιμο. Γιατί έκλαιγες; Δεν μου άπαντάς; Να σου το πω εγώ, παιδί μου. Είχες γράμμα άπό την Άμερική. Λοιπόν;...

Η Ρόζα σώπαινε.

— Δεν άπαντάς; Τί σου γράφει; Δι-στάσεις;

Πραγματικά η Ρόζα δεν ήθελε να φανερώση στη μητέρα της το περιεχόμενο της έπιστολής του Έρρικου.

— Ήσαν δάκρυα χαράς; ρώτησε, με κάποια πικρή ειρωνεία η μητέρα της. Σου γράφει μήπως ότι γυρίζει;...

Η Ρόζα άναστενάξε.

— Όχι, μαμά.

Η κ. Γκρεβίλ άνάπνευσε μ' άνακούφισι και έλεπε σοδάρα:

— Τότε δεν βλέπω το λόγο που σ' άνάγκασε να κλάψης. Θα ήταν συμφορά, Ρόζα, ο γυρισμός αυτού του ανθρώπου. Στο είπα και στο εξήγησα χίλιες φορές αυτό. «Εφύγε; Σ' εγκατέλειψε άσπλαχνα; Έπρεπε να το είχες πάρει άπόφασι. Αλλά έσύ ένοιωσες, σώνει και καλά, να έλπίσης. Σου άρέσει το μαρτύριο, θέλεις να βρίσκεισαι διαρκώς πάνω άπ' το κεφάλι σου, μέσα στη ζωή σου, ένας δήμιος. Ο Φλεμάν, πάντα ο Φλεμάν... Καυμένο μου παιδί!...

— Φτάνει, μαμά, σε ικετεύω.

— Δεν μπορώ να σε βλέπω πια να φθείρης έτσι τη ζωή σου. Τί περιμένεις άπό έναν άθλιο;

— Μαμά!...

— Είσαι ο ίδιος ο πατέρας σου. Έτσι κι' εκείνος άφοσιωνόταν στις συμπάθειές του. Άνοίξε μία και μόνη φορά την καρδιά του, για μένα. Αλλά εγώ, το λέω με περηφάνεια, παιδί μου, εγώ του στάθηκα πιστή σύντροφος στη ζωή του. Χήρεψα νέα κι' όμως εξακολουθώ να μένω η χήρα του, όσο να με καλέση ο Θεός κοντά του. Έσύ τί περιμένεις;

Η Ρόζα όρθωσε το λυγρό κορμί της, κύτταξε τη μητέρα της κατάματα και της άπάντησε:

— Τόν Έρρικο!... Τόν άντρα μου!...

Ήταν τόση η άπορία της κ. Γκρεβίλ

για

που λίγο έλειψε να της πέσει ο εγγονός της απ' τα χέρια της.

— Ρόζα, Ρόζα, ψιθύρισε με άπερίγραπτη λύπη κι' απογοήτευση, απόκαμα πεινά να σε συμβουλευώ. Κάμε ότι σου λέει η καρδιά σου, αφού έπαψε να λειτουργεί η σκέψη σου. Για τελευταία φορά ώστόσο σου λέω: Είσαι τρελλή, παιδάκι μου!... Αυτό πεινά δεν λέγεται άγάπη, αυτό...

— Φτάνει, μαμά, σε παρακαλώ, με κάνεις να πονώ.

— Η μητέρα της σώπασε. Στήριξε το λυπημένο βλέμμα της στο έγγονάκι της και ψιθύρισε πολύ σιγανά:

— Φτωχό παιδί!... "Εχεις ανάγκη από έναν πατέρα, μα όχι τον δικό σου, όχι, όχι, ποτέ!...

Πέρασαν αρκετά λεπτά χωρίς να μιλούν. Πρώτη δέκοψε τη σιωπή η κ. Γκρεβίλ. Την βασάνισε η περιέργεια. Τί έγραφε άραγε ο Φλεμάν στη Ρόζα;

— Λοιπόν, ρώτησε, δεν θέλεις να μου πής τί σου γράβει; "Ισως, αν το θέλεις βέβαια, να σου δώσω μια καλή συμβουλή. Πάντως δεν πρόκειται να σ' έμποδίσω σ' οποιαδήποτε απόφαση πάρης. Νομίζω, παιδί μου, πως έχεις καθήκον να πής στη μητέρα σου την αλήθεια.

Είχε δική η μαμά της. "Η Ρόζα το καταλάβαινε. Συγκινημένη, απόκαμμένη, έσκυψε και τη φίλησε. Δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια της.

— Συχώρεσε με, μαμά. Ναι, θα σου πω τι γράβει...

Και με λίγα λόγια της ανέφερε τι της ζητούσε ο "Ερρίκος.

— Η κ. Γκρεβίλ χαμογέλασε πικρά, κουνώντας με θάϊμι το κεφάλι της.

— Το περίμενα, είπε. "Η αιώνια ιστορία... Χρωστάω, πλήρωσε και τώρα σου ζητάει νέα χρήματα. Κι' αύριο θα σου ζητήσει κι' άλλα, κι' άλλα... Και θα εξακολουθήσει να σπαταλά τα χρήματά σου και τώρα που βρίσκεται μακριά σου. Και πέρα απ' τον "Βοϊκανό, κόρη μου, θα σε αφήσει μια μέρα χωρίς φράγκο!

— Κι' αν λήη αλήθεια, μαμά;

— Ποτέ δεν είπε την αλήθεια.

— Αν αυτή τη φορά το γράμμα του είχε ελίκρινες; "Αν επιθυμώ να γυρίσει στο σπίτι του; "Αν μετανόησε ελίκρινός; Σκέψου το αυτό, μαμά μου.

— Καταλαβαίνω, Ρόζα. Τόν πιστεύεις, τόν συμπονείς. Και θα του ξαναστείλεις χρήματα.

— Για τελευταία φορά, μαμά.

— Για τελευταία φορά... Δεν το πιστεύω, κόρη μου. Ξέρω την αγαθή καρδιά σου. "Ωστόσο δεν θέλω να σ' έμποδίσω. Κάμε ότι νομίζεις πως είνε φρόνιμο.

— Ναι, μαμά μου. Και να το δής. Αυτή τη φορά θάρρη. Θα τόν τολμήω στο γράμμα μου πως είνε η τελευταία φορά που ανούγω το πορτοφόλι μου γι' αυτόν.

— Πολύ καλά. "Ωστόσο...

— Η κ. Γκρεβίλ σκέφτηκε λίγες στιγμές και συμπλήρωσε:

— "Ωστόσο θα σου έδινά μια συμβουλή. — Ναι, μαμά μου, λέγε, θα σ' ακούσω.

— Να μη στείλεις τα χρήματα στον ίδιο. Να τού γράβεις ότι για το εισιτήριό του της επιστροφής και τα σχετικά έξοδα θα φροντίσει ένα φιλικό μας πρόσωπο στην Πρεσβεία. "Ετσι θα τόν αναγκάσεις να φανερώσει το παιγνίδι που παίζει. Και το έμυσμα αυτό θα είνε δριςτικά το τελευταίο.

— Η Ρόζα δεν άπάντησε άμέσως. "Η πρότασις της μητέρας της της φαινόταν σκληρή, έξτελειστική για τόν "Ερρίκο. Μά στο βάθος καταλάβαινε πως ο τρόπος αυτός ήταν ο καλύτερος για ν' αναγκαστή ο "Ερρίκος να γυρίσει κοντά της.

— Καλά, μαμά, είπε τέλος. Θα σ' ακούσω. Θα κάμω όπως με συμβουλευείς.

— Μου το υπόσχεσαι αυτό, Ρόζα;

— Ναι, μαμά.

— Και θα μ' άφήσεις να φροντίσω εγώ για την άποστολή αυτών των χρημάτων;

— Μά βέβαια, μαμά.

— Μπράβο, παιδί μου. Τώρα είσαι λογική. Φρόντισε συ να τού γράψης άμέσως και να τόν ειδοποιήσης για τόν τρόπο που θα λάβη τα χρήματα.

— Η Ρόζα δεν περίμενε περισσότερο. "Ετρεξε στο γραφείο της, άνυπόμονη να γράψη στον "Ερρίκο.

— "Όταν έμεινε μόνη η μητέρα της ψιθύρισε:

— Δεν θα γυρίσει... Πεταγμένα χρηματά!... Μά καλύτερα έτσι. Δεν πρέπει να γυρίσει... Αυτό θα ήταν η άπόλυτη καταστροφή για τήν κόρη μου!...

★

— Η Ρόζα, σκυμένη στο γραφείο της έγραφε. "Αφνε όλη την πίκρα της πνεμένης καρδιάς της να ξεσπάσει. Παραπονιόταν, τρυφερά όμως, στον "Ερρίκο για τις άπερίσκεπες του που τις πλήρωνε τώρα τόσο ακριβά.

— "Ελπίζω, τού έγραφε, ότι αυτή τη φορά η άπόφασί σου είνε δριςτική και τα λόγια σου ελίκρινή, ότι θα γυρίσης κοντά στη γυναίκα σου και στο παιδί σου. "Αρκετά μ' έκανες να πονέσω, καλέ μου "Ερρίκο. "Άλλη γυναίκα στη θέσι μου θα σε καταριόταν και θα σε περιφρονούσε. "Εγώ σε συγχωρώ για κάθε πίκρα που με ποτίζεις, φιλά το χέρι σου που με πληγώνει!... Δεν έχω τη δύναμη να σε καταραστώ. Μά η ύπομνή μου έξαυτήθηκε, πρέπει να το καταλάβης αυτό. Στερώ το παιδί μας για να σου στείλω τα χρήματα αυτά. Είνε τα τελευταία. "Αν δεν γυρίσης ξεχασέ με για πάντα... »

Καθώς έγραφε τις γραμμές αυτές χοντρά δάκρυα σταλάζαν απ' τα βουρκωμένα μάτια της πάνω στο χαρτί της έπιστολής.

— "Οί σταλαγματιές αυτές πάνω στην έπιστολή είνε τα δάκρυά μου, "Ερρίκο, τα δάκρυα μιας συζύγου που τη βασάνισες άπάνθρωπα, τα δάκρυα μιας πνεμένης μητέρας, τα δάκρυα μιας γυναίκας. Σκέψου ποσα κακά μου έκανες! Κι' όμως θα σε συγχωρήσω. Θα σε περιμένω για να σε σφίξω στην άγκαλιά μου, σαν να μην συνέβη τίποτε μεταξύ μας. Σου έδωσα ό,τι είχα. Μιά ζωή μου μένει. Θα θελήσης να τη θυσιάσης; Είσαι τόσο σκληρός; "Όχι, άγαπημένε μου "Ερρίκο, έχεις μόνον άδύνατο χαρακτήρα. Μά όλα θα διορθωθούν. Είμαι αισιόδοξη για το μέλλον... »

Τού έγραψε ακόμα λεπτομερώς, άφου συμβουλευτηκε μια στιγμή τη μητέρα της, πως θα έστειλαν τα χρήματα.

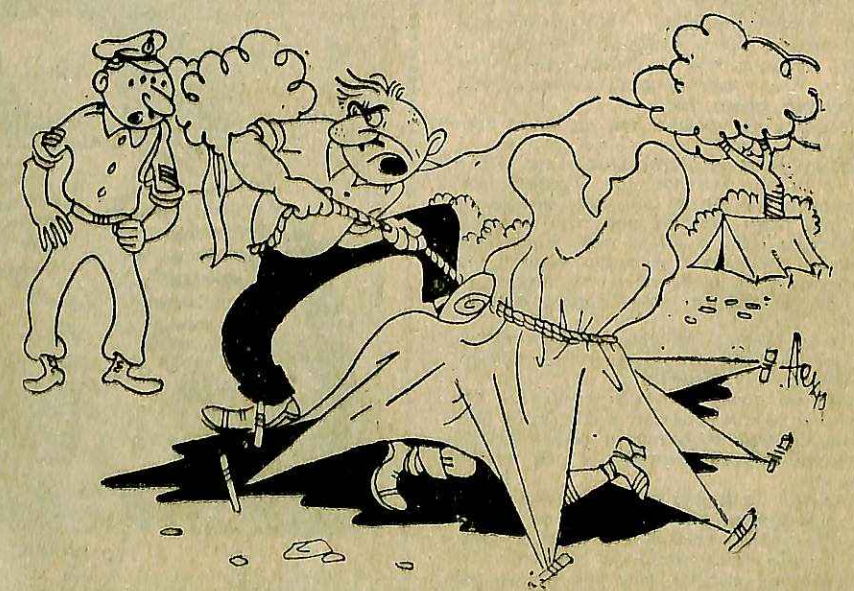
— "Μη με παρεξηγήσης. "Ερρίκο, για τη μικρή αυτή προφυλάξι που παίνομ. Το κάνω για να είμαι πιο σίγουρη πως θάρρης κοντά μου. Μη μου θυμώσης, σε ικετεύω. Γύρισε πίσω κι' όλα, όλα είνε δικά σου. Μου φτάνει να σε βλέπω, δεν ζητώ τίποτε άλλο... »

— "Εκλεισε το γράμμα και γύρισε κοντά στη μητέρα της.

— Ταχυδρόμησε την έπιστολή, της είπε η κ. Γκρεβίλ, κι' εγώ θα φροντίσω για το έμυσμα.

— Η Ρόζα ταχυδρόμησε το γράμμα την ίδια μέρα.

— Την άλλη μέρα η μητέρα της της είπε:

Ο σύζυγος: "Ορίστε, κυρ-άστυνόμε, την έπιασα, επ' αυτοφώρω την άπιστη με το λεγόμενο μέσ' στη σκηνή.

(Τού "Αρχέλαου)

— Μπορείς να είσαι ήσυχη. Τα χρήματα έστάλησαν.

— Οί μέρες που άκολούθησαν ήταν για τη Ρόζα γεμάτες φώς, έλπίδες, αισιοδοξία.

— Θα έρθη, θα έρθη!... μονολογούσε. "Αρπαζε το παιδί της στην άγκαλιά της, τού γέμιζε φιλία και τού ζάλιζε με τη φλυαρία της:

— "Άγγελούδι μου, μ' άκούε;... Με καταλαβαίνεις, χρυσό μου; Δεν θάμαστε πιά μόνον, δεν θάμαστε λυπημένοι... "Ο μπαμπάς σου θα γυρίσει... Το σπίτι μας θα ξαναγίνει χαρούμενο...

— "Αρχισε τώρα να μετράη άνυπόμονη τις ήμέρες. Τόσες μέρες θάκανε το γράμμα και τα χρήματα να φτάσουν στα χέρια του "Ερρίκου. Θα ήταν, χωρίς άλλο, έτοιμος. Και θα αναχωρούσε άμέσως. "Οί μέρες της φαινόταν άτελείωτες. Με νευρική άνυπομονησία έσχιζε το φύλλο του ήμεροδείχτη κάθε νύχτα, πριν πέσει στο κρεβάτι της.

— "Εμενε άρες άμύλητη και όνειρεύταν με τα μάτια άνοιχτά.

— Η μητέρα της άλλοτε νευρίαζε κι' άλλοτε τη λυπόταν.

— "Αλλόκοτη ύπαρξι!... μονολογούσε. Της έχει κάνει μάγια ο άθλιος!... Της άξιζε ένας ίδανικός σύζυγος. Πόσο θα την έκανε εύτυχισμένη και πόσο εύτυχισμένος θα ήταν κι' ο ίδιος!... "Ενώ τώρα έχει σκληρώσει την καρδιά της ένα κτήνος! Φτωχό παιδί!...

— "Εκείνο που τρώμαζε την κ. Γκρεβίλ ήταν πρό πάντων η σκέψη του γυρισμού του Φλεμάν.

— "Αν γυρίσει;... Έλεγε κι' ανατριχιάζε. Δεν θα έρθη να ζητήσει συγγνώμη κι' ένα κομμάτι ψωμί σαν τόν άσωτο υιό της παραβολής. Θα έρθη σαν κατακτητής, σαν νικητής, τόν ξέρω πολύ καλά τόν άθλιο!... Μά αυτή τη φορά θα παλέψω άγρια έναντιόν του. "Όχι, δεν φοβούμαι πιά τόν έαυτό μου. Γιατρεύτηκα απ' τόν άμαρτωλό πόθο που φούντωνε μέσα μου και με ζετρέλλαινε στο άντίκρισμά του. Τώρα τόν μισώ, νοιώθω άδία γι' αυτόν. Θα έχη να κάνει μαζί μου... Θα φτάσω στην ανάγκη, ως το έγκλημα. Θα τόν σκοτώσω!... Θεέ μου, γλύτωσέ μας από μια τέτοια συμφορά... Χαλάλι του τα χρήματα. Να μην έρθη, να μην έρθη, Θεέ μου...

— Τόν ίδιο καιρό η Ρόζα ικέτευε στις προσευχές της:

— Θεέ μου, βοήθησε να ρθ η γρήγορα. Ξέρεis, Θεέ μου, πόσο ύποφερα, φτάνει πιά, δεν άντέχω. "Ας γυρίσει κοντά μου, άς γυρίσει, δώσε του φτερά, Μεγαλοδύναμε!...

★

— Στο μεταξύ αυτό ο Φλεμάν περίμενε άνυπόμονα την άπάντησι της Ρόζας στην έπιστολή του. Είχε ξεχάσει σχεδόν τήν Ζαννέτ, είχε ξεχάσει την έκδικήσι του. "Ε-

πιθυμούσε να ήσυχάσει. Και τήν ποθητή γαλήνη θα την εύρισκε στη Γαλλία, στο σπίτι του. "Ενα ναυάγιο σαν αυτόν χρειαζόταν ένα καλό λιμάνι.

— "Αν η Ρόζα θυμώση μαζί μου και δεν μου άπάντησε είμαι χαμένος, έλεγε. Πού θα πάω; Τί θα γίνω;...

— "Ενα πρωί έφτασε το γράμμα της Ρόζας.

— "Ο "Ερρίκος τρελλάθηκε απ' τη χαρά του. Τα χέρια του τρέμανε καθώς άνοιγε το φάκελλο. Τό διάβασε γρήγορα - γρήγορα. "Όχι, η Ρόζα δεν είχε θυμώσει. "Η Ρόζα τού έστειλε χρήματα. Μόνον που το πόνον δεν θάφτανε στα χέρια του...

— "Σ' άλλη περίπτωση αυτό θα το θεωρούσε προσβολή, θ' άναθε απ' το θυμό του. Μά τώρα τού βρήκε μάλλον φυσικό, δικαιολογημένο.

— Τί σημασία έχει; ψιθύρισε. "Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Γαλλία, στο Παρίσι κι' εγώ αυτή την έπιθυμία έχω: να γυρίσω στην πατρίδα μου. Θα τρέξω στην Πρεσβεία και θα συνενωθώ με τόν άνθρωπο που έλαβε τα χρήματα. "Οι βαλίτσες μου είνε έτοιμες. Χαίρε "Αμερική!... "Ομολογώ πως δεν με σήκωσε καθόλου ο άέρας σου...

— Πραγματικά τα χρήματα είχαν φτάσει. "Ενα σημαντικό ποσόν για να ταξιδέψη άνετα κι' άξιοπρεπώς. Μίλησε με τόν άνθρωπο που είχε αναλάβει τη φροντίδα αυτή, τόν κ. Ντεμαράι, γνωστόν της κ. Γκρεβίλ.

— "Ο κ. Ντεμαράι τόν βεβαίωσε ότι θα κανόνιζε το καθετί.

— Να είσαστε έτοιμος για ν' άναχωρήσετε σε τέσσερις ήμέρες, είπε στο Φλεμάν.

— Είμαι έτοιμος, άπάντησε ο "Ερρίκος. Τόσο το καλύτερο. Τό πλοίο φεύγει την προσεχή Τετάρτη. Σήμερα έχουμε Σάββατο. Φροντίστε να με βλέπετε στο μεταξύ.

— Εύχαριστώ, κ. Ντεμαράι. Θα περνώ καθημερινώς.

— Αυτή τη φορά ο "Ερρίκος ήταν βέβαιος πως είχαν τελειώσει τα ψέματά. Κι' έτρεξε να στείλ ηνα τηλεγράφημα στη Ρόζα.

— Σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε λάβει ο κ. Ντεμαράι έδωσε στο Φλεμάν ένα μέρος των χρημάτων για τα μικρά του έξοδα μέχρι της ήμέρας της άναχωρήσεώς του.

— "Ετσι ο "Ερρίκος άποφάσισε να ζήσει τις τρεις - τέσσερις αυτές ήμέρες άφροντίστα, χωρίς να σκέφτεται τίποτα. Τού ξαναείχε έρθει το κέφι, είχε ξαναβρή τόν έαυτό του και περνούσε τις νύχτες του σε διάφορα κέντρα διασκεδάσεως.

— Μόνος του σ' ένα τραπέζι έπινε και παρακολουθούσε τα νούμερα. "Η σκέψη του πετούσε στην πατρίδα του, στη νέα ζωή που θ' άρχιζε εκεί. Κάθε άλλο παρά άπο-

— "Εμένα, καπτάν-Νικόλα μου, τ' όνειρό μου είνε να πλουτίσω μια μέρα, για να ήκανοποιήσω όλα μου τα γούστα!...

(Τού Β. Χαριστοδούλου)

— Χαχασά!... Τί άφελής ερώτησις!... Πας φαίνεται ότι δεν ξέρεις τον κόσμο.

— Δεν καταλαβαίνω, τί θές να πής.

— "Ο έρωτας δεν έχει ανάγκη απ' τα ύπογεια του κέντρου. Βρίσκει κι' άλλου στέγη.

— Τότε;

— Στα ύπογεια, μαρό μου, κατεβαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν έναν περίπατο στον Παράδεισο. Κάτω απ' την αίθουσα αυτή του θορύβου βασιλεύει η σιωπή και το μυστήριο ενός όπιοποιεύου. Κάτω καπνίζουν όπιο κι' όνειρεύονται...

— Τί τρομερό!...

— Δεν είνε καθόλου τρομερό. Κάθε μεγάλη πόλις, και στους δυό κόσμους, στον παλιό και στο νέο, έχει μυστικά κέντρα της άμαρτίας και της καταστροφής.

— Έξασαν έπαφαν να μιλούν και γύρισαν προς τήν έσοδο.

— "Η Γαλλίδα! είπε η μία. Μόλις υμάνουν μεσάνυχτα άράζει εδώ με το φίλο της.

— Τήν ξέρεις;...

— "Ο Φλεμάν δεν άκουσε την άπάντησι στην ερώτησι αυτή. Γύρισε τα μάτια του προς τήν έσοδο, περιέργως να δη τη συμπατριώτισσά του για τήν όποια μιλούσαν.

— Με το πρώτο βλέμμα πούρριξε έννοιας σαν να είχε φάη γροθιά κατάστηθα. Τού ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι κι' έφερε το χέρι του στο γαϊάκ του ποικαμίσου του, σαν να πνιγόταν. "Απ' τα σφίγματα του δούτια βγήκε μια μόνον λέξι, μια βρισιά:

— "Ατιμή!...

— Είχε άντικρύσει τη Ζαννέτ. Βουνό με βουνό δεν σμίγει...

— Ναι, ήταν η Ζαννέτ, η γυναίκα της καταστροφής του, η κακή του μοίρα, η όλεθρια Σειρήνα. Κομψά ντυμένη, γοητευτική, χαμογέλασσι, σπριζόταν στο χέρι έννοχοντρον κοκκινόμαλλη άντρος, με άθλητικούς άμους, που είχε σταθή για μια στιγμή κι' άναζητούσε το βλέμμα μια καλή θέσι.

— "Ο Φλεμάν έννοιασε να ξυπνήν μέσα του άγριος ό θυμός του έναντιόν της γυναίκας αυτής που τόν γέλασε με τόν πιο πρόστυχο τρόπο και τόν παρατήρησε κι' έφυγε, άδιαφορώντας για τήν τύχη του. Για μια στιγμή θέλησε να σηκωθεί έπάνω και να τρέξη έναντιόν της Ζαννέτ, με τις γροθίες σφιγμένες, άποφασισμένος να τήν κυλήσει κάτω και να της σπάση τα κόκκαλα, ποδοπατώντας την άλύπητα.

— Μά συγκρατήθηκε.

— "Όχι ακόμα, όχι ακόμα... μουρμούρισε.

— Κι' έσκυψε στο τραπέζι για να μη φαίνεται.

— "Ετσι κρυμένος πίσω απ' τούς "Αγγλους ναυτικούς είδε ένα γκαρσόνι να πλησιάζει τόν καβαλιέρο της Ζαννέτ και να τούς οδηγεί σ' ένα τραπέζι που μόλις είχε άδειάσει, στο κέντρο της αίθουσας.

— "Ο Φλεμάν δεν έξεκολλούσε τα μάτια του απ' τη Ζαννέτ. Τήν είδε να χαμογελάει στο συνοδό της πίνοντας το ποτό της και να φλυαρεί μαζί του έγγονιαστα. Τό άντίκρισμά της, έπειτα απ' όσα συνέβησαν, δεν τού προκαλούσε παρά ένα άγριο, σκοτεινό μίσος. "Η άγάπη για τη γυναίκα αυτή, για τήν όποια έκανε τη μεγαλύτερη τρέλλα της ζωής του, είχε σβήσει στην καρδιά του. Και τήν είχε διαδεχθή το μίσος, ένα μίσος λυσσασμένο, ένας άσυνκράτητος πόθος έκδικήσεως.

— "Ούτε με συλλογίζεται πιά, μουρμούρισε. Είμαι ένας νεκρός γι' αυτή. Και γιατί όχι; Σίγουρα θα πιστεύω πως πέθανα της πείνας στους δρόμους, σαν σκυλί, έτσι που μ' άφησε χωρίς χρήματα κι' έφυγε. Μά είνε γνοια σου, μικρή μου άραία τίγρις... "Εκδικούνται κι' οι νεκροί!... Σε λίγο θα δής μπροστά σου το φάντασμά μου...

— "Εγνευσε στο γκαρσόνι και τού ζήτησε ούσκου.

— "Αρχισε να πίνη σαν να είχε φλόγες στο στήθος του και να θελε να τις σβύση.

— "Ηταν πιά ζαλισμένος. "Ελυσε το λαιμό του κι' άνοιξε έμπρός το ποικαμίσβλέμματά που τού έφαιναν. "Όλα τώρα, κι' αυτή η γλυκεία μουσική της όρχήστρας, τόν έναχλούσαν. Κυττάζοντας κάθε τόσο τη Ζαννέτ έρεβίζονταν περισσότερο...

— "Η "Αρσενία!

Απ' την ημέρα που φουγε-
αίς, ή 'Ιζόλδη δεν άφαισε διό-
λου απ' τα χέρια της το μικρό
βιβλίο που της είχε χαρίσει.
Ήταν παράξενο το βιβλίο
αυτό. Είχε εκατό περίπου
φύλλα, εικονογραφημένα άλ-
λοκοτα απ' το χέρι κάποιου
επίδεξιου τεχνίτη. Στη μέση
κάθε σελίδος υπήρχε ένα με-
γάλο άσπρο τετράγωνο, κι
ολόγυρα διάφορες παραστά-
σεις, με θέματα παρμένα
απ' τη μυθολογία κι απ' τα
περιφημότερα έρωτικά έπη.
Έτσι, κάθε σελίδα φαινόταν
σαν να περιμένε να γραφή
στη λευκή επιφάνειά της μια
ιστορία — λυπητερή ή εύχα-
ριστη.

Κανείς δεν ήξερε ποιος ή-
ταν ο μελαγχολικός εκείνος
νέος, με το χλωμό κι ανίγνι-
ματικό πρόσωπο. Είχε πα-
ρουσιασθή ένα πρωί στον
πύργο του πατέρα της 'Ιζόλ-
δης, κι' εκείνος τον είχε φι-
λοξενήσει πρόθυμα, γιατί το
παρουσιαστικό του κι' ή όμι-
λία του έδειχναν πως κατα-
γόταν από άριστοκρατική οί-
κογένεια... Μά, όταν τον
ρώτησαν ποιος ήταν κι' από
πού έρχόταν, αυτός απέφυγε
να δώσει απάντηση, κι' όλοι
σεβάσθηκαν το μυστικό του.

Ο άγνωστος έμεινε πολ-
λές μέρες στον πύργο. Στο
διάστημα αυτό, γνωρίστηκε
με την 'Ιζόλδη, με τα κατά-
ξανθα μαλλιά και τα γαλα-
νά μάτια. Της διηγόταν ιπ-
ποτικά κατορθώματα κι' έ-
ρωτικές ιστορίες, κι' εκείνη
άκουγε άχόρταγα τη μελω-
δική φωνή του και κίτταζε
τα μάτια του που ήσαν σκο-
τεινά σαν άναστη νύχτα...

Μά, ενώ ο 'Αλοΐσιος δεν
φαινόταν να συγκινηθεί κον-
τά της, εκείνη ένοιωσε μια
ιστορία στον πύργο. Την
κυριεύε συχνά ή επιθυμία να
ποδο έκφραση τα συναισθήμα-
τά της, μα το αυστηρό και
μελαγχολικό του πρόσωπο
της έκλεινε το στόμα. Κι' έ-
τις έκλεινε τον καύμό της,
μαραίνονταν μέρα με την ή-
μέρα...

Ένα πρωί, ο 'Αλοΐσιος ά-
νακοίνωσε πως θάφαινε σε
λίγες ώρες. Εύχαρίστησε τον
πυργοδεσπότη για τη φιλο-
ξενία του και τον παρακά-
λεσε να του επιτρέψει να χα-
ρίσει στην κόρη του ένα έν-
θύμιο. Εκείνος δεν έφερε άν-
τίρρηση.

Ο νέος πήγε τότε να βρή
την 'Ιζόλδη στον κήπο. Και,
χωρίς καμμία συγκίνηση για
τον άποχωρισμό, έβγαλε απ'
την τσέπη του ένα παράξενο
βιβλίο και της τώδωσε, λέ-
γοντάς της:

—Επιτρέψέ μου να σου το
χαρίσω, για να μην ξεχάσεις
σύντομα το πέρασμά μου ά-
πό δω...

—Τί Φεύγεις; ρώτησε ή
κοπέλλα με οδυσμένη φωνή.

—Ναι, σήμερα τ' άπόγε-
μα. Πάρε αυτό το βιβλίο...

Η 'Ιζόλδη το πήρε, σκύ-

βοντας το κεφάλι της, για
να κρύψει τα δάκρυά της.
Μά, μόλις έρριξε μια ματιά
στις σελίδες του, φώναξε:

—Τι περιέρχοι! Δεν έχει
καθόλου κείμενο... μόνον
αυτές τις εικόνες!

—Το βιβλίο αυτό είναι μα-
γεμένο, της έξηγήσε ο νέος.
Όταν ανάψη κι' ο καλός

σου λείψη από κονιά σου, ή
ζωή του κι' οι πράξεις του
θα γράφονται μόνες τους
στις σελίδες σου!

Και της τώδωσε, χωρίς να
ξέρη πως ή κοπέλλα τον ά-
γαπούσε ήδη!...

—Μά πως, δεν έχεις άφι-
σει στον τόπο σου καμμία
γυναικα αγαπημένη, που να
παρακολουθής τη ζωή της ο'
αυτό το βιβλίο; ρώτησε ή 'Ι-
ζόλδη, περιμένοντας μ' άγω-
νία την απάντησή του.

—Εγώ δεν έχω καρδιά για
ν' αγαπήσω! απάντησε ο
νέος μελαγχολικά.

Ήσαν τα τελευταία λόγια
που της είπε. Το ίδιο άπόγε-
μα, έφυγε απ' τον πύργο.

Από τότε, ή 'Ιζόλδη δεν
άφισε ούτε στιγμή απ' τα χέ-
ρια της το μαγεμένο βιβλίο.
Κάθε βράδυ, κλεινόταν στο
κάματί της και, στο φως
των κεριών, διάβαζε στις σε-
λίδες του τις περιπέτειες του
νέου που άγαπούσε.

Δεν της είχε πη ψέμματα
ο 'Αλοΐσιος: Ή φλόγα της
αγάπης της έκανε ένα μυ-
στηριώδες χέρι να γράφει ό-
λη τη ζωή του διαλεχτού
της... Έτσι, ήξερε πού βρι-
σκοταν και τι έκανε ο 'Αλοΐ-

σιος. Τον παρακολουθούσε
να περνά βουνά και θάλασ-
σες, κάμπους και ποτάμια.
Τον είδε να κάθεται συχνά,
περίλυπος στην άκρη κά-
ποιου γκρεμού...

Οι σελίδες γέμιζαν, μια -

ΕΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

—Φεύγω σήμερα το άπόγευμα,
της είπε ο νέος. Πάρε αυτό το βι-
βλίο...

μια. Κι' ή εικονογράφος κα-
θεμιάς ήταν άνάλογη με την
ψυχική κατάστασι ή τις πε-
ριπέτειες του 'Αλοΐσιου που
έξιστορούσε.

Μια μέρα, ή 'Ιζόλδη διά-
βασε στο βιβλίο μια παρά-
ξενη περιπέτεια, που είχε
συμβη στον αγαπημένο της
σε κάποιο μακρινό χωριό.
Ένα μεσημέρι, ενώ ο 'Αλοΐ-
σιος καθόταν συλλογισμένος
σε μια πέτρα, τον πλησίασε
μια άποκρουστική γρήα μά-
γισσα.

—Εγώ μόνο ξέρω το λόγο
της μελαγχολίας σου! του
είπε.

—Πώς τον ξέρεις; ρώτησε
εκείνος, ανασκίρτωντας.

—Όλα τα ξέρω γώ!...

Θέλεις να σου πω γιατί δεν
ανήλθεις ποτέ το γέλιο στο
στόμα σου; Γιατί, μόλις γεν-
νήθηκες, μια κακή Μοίρα σ'
άγγιξε στην καρδιά με το ρα-
βδί της και σου τη μάρανε...
Από τότε, δεν μπορείς ν' ά-
γαπήσης! Το κακού γύρι-
σες όλο τον κόσμο, προσπα-
θώντας να μαλακώσης την
καρδιά σου, να την κάνης να
χτυπήσει για μια κοπέλλα...
Έχεις μια πέτρα στα στήθη
σου!...

Ο 'Αλοΐσιος έκρυψε στα
χέρια του το πρόσωπό του,
ενώ ή μάγισσα συνέχιζε:

—Θέλεις να σου πω τί να

κάνης, για ν' άποκτήσης και
σύ ανθρώπινη καρδιά;

—Ναι! φώναξε ο νέος. Άν
το κάνης αυτό, θα σ' εύγνώ-
μονώ σ' όλη μου τη ζωή!

—Θα σου το πω. Μά δεν
ξέρω αν θάχης τη δύναμι να
το κάνης... Να γυρίσης ά-
μέσως στον πύργο του πατέ-
ρα σου. Να πäs να βρής τη
μητέρα σου που σε λατρεύει.
Και να τη σκοτώσης!... Μό-
λις τη δής να πέφτη νεκρή,
θα νοιώσης μέσα σου ένα δυ-
νατό σεισμό, κι' άμέσως ή
πέτρινη καρδιά σου θα άρχι-
ση να χτυπά δυνατά! Θα
την ξυπνήση ο μεγάλος πό-
νος!

Ο 'Αλοΐσιος κύτταξε τη
γρήα με μάτια γουρλωμένα
απ' τον τρόμο. Ύστερα πή-
δησε στ' άλογο του και χά-
θηκε σαν καπνός...

Έδω σταματούσε ή αφήγη-
σι της περιπέτειας του 'Α-
λοΐσιου.

Η 'Ιζόλδη δεν μπόρεσε να
κλείση μάτι, όλη τη νύχτα.
Περίμενε να ξημερώση, για
να διαβάση τη συνέχεια, να
δής αν ο αγαπημένος της θά-
χε τη δύναμι να κάνει το φρι-
κτό εκείνο έγκλημα...

...Και, το άλλο βράδυ,
το μαγεμένο βιβλίο την πλη-
ροφόρησε ότι ο 'Αλοΐσιος δεν
έδίστασε ν' άκολουθήση τις
συμβουλές της μάγισσας, για
να νοιώση επιτέλους την
καρδιά του να χτυπά από
συγκίνηση, σαν όλων των άν-
θρώπων...

Μά, όταν είδε τη μητέρα
του να ξεψυχά, μ' ένα μα-
χαίρι καρφωμένο στο στήθος
παρακαλώντας το Θεό νάχη
πάντα καλά το παιδί της που
την είχε σκοτώσει, ή καρδιά
του άρχισε να χτυπά τόσο
δυνατά, ώστε δεν μπόρεσε
ν' άντξή και σταμάτησε!...

Ο 'Αλοΐσιος έπεσε νεκρός,
δίπλα στη μητέρα του. Κι' ή
'Ιζόλδη, τρελλή από απελπι-
σία, είδε τότε πως είχε γεμί-
σει κι' ή τελευταία σελίδα
του μαγεμένου βιβλίου.

Είχε γραφή δλόκληρη ή
θλιβερή ιστορία του 'Αλοΐ-
σιου.

ΠΩΛ ΡΕΝΟΥΑΡ
ΘΘ

Θησαυροί μέσα στη στάχτη
Ξέρετε πόσοι θησαυροί κρύ-
βονται μέσα στην καρβουνό-
σταχτη, που αφήνουμε συνήθως
άχρησιμοποίητη;

Ο 'Αμερικανός μηχανικός
δόκτωρ Έκμπερτ, υπολόγισε
ότι ή καρβουνόσταχτη που πε-
τιέται από τα μεγάλα διομη-
χανικά εργοστάσια όλου του
κόσμου άνέρχεται σε 5 περί-
που εκατομμύρια τόννους το
χρόνο. Άν αυτή την καρβου-
νόσταχτη την υποβάλωμε σε
μια συστηματική επεξεργασία
θα μπορούσαμε να βγάλωμε

1.200 κιλά χρυσού, 500 κιλά
πλάτινης, 480 κιλά παλλασδίου,
12.000 κιλά άργύρου, 800
τόννους κασσίτερου, 24.000
τόννους ψευδαργύρου, 2.400
μόλυβδου, 20.000 τόννους άρ-
σενικού, 2.000 τόννους νικελ
και 12.000 τόννους χρωμίου
και βαναφίου.

Μολοντι το πάγκρεας παίζει
σημαντικό ρόλο στη λειτουργί-
για του ανθρώπινου οργανισμού, μέ-
νει ακόμη ένας απ' τους πιο μυστηρι-
ώδεις αδένες του σώματος. Οι έπιστή-
μονες ξέρουν πολύ λίγα πράγματα γι'
αυτό. Δεν έχουν έξηγήσει π.χ. γιατί το
πάγκρεας παθαίνει εύκολα καρκίνο,
άλλα μιας μορφής διαφορετικής, που
δεν ανάπτυσσεται γρήγορα και άργεί
να παρουσιάση μετάστασι σε άλλα όρ-
γανα.

Άν ο καρκίνος του παγκρέατος ά-
νακαλυφθί ένωρίς και γίνη ή σχετική
έγχειρσις, είνε σχεδόν βεβαία ή τε-
λεία θεραπεία του άρρώστου, χωρίς
κίνδυνο ύποτροπής. Δυστυχώς όμως,
είνε δύσκολη ή ανακάλυψι του, δεδο-
μένου ότι το πάγκρεας βρίσκεται βα-
θεία μέσα στο σώμα κι' οι άνωμαλίες
του δεν γίνονται αισθητές έξωτερικά.

Όστόσο, οι γιατροί διαθέτουν ένα
διαγνωστικό μέσον, που υποδεικνύει
την ύπαρξη καρκίνου στο πάγκρεας,
χωρίς να χρειασθί άμεση εξέτασις αυ-

Έγχειρσις ΕΤΟ ΠΑΓΚΡΕΑΙ

του του αδένος. Πράγματι, ο
όγκος που σχηματίζεται στο
πάγκρεας, πιέζει το σωλήνα
απ' όπου βγαίνει ή χολή
και τον φράζει σιγά-σιγά. Η χολή
δεν μπορεί πιά να βγή, μένει μέσα
στο σπκότι και προκαλεί ίκτερο. Άλ-
λά ο ίκτερος αυτός δεν συνοδεύεται
από πόνους, όπως εκείνος που όφει-
λεται σε βλάβες του ήπατος ή της χο-
ληδόχου κύστεως. Άποτελεί δε ένα
σχεδόν αλάνθαστο σημείο καρκίνου
του παγκρέατος.

Ο άνώδυνος λοιπόν ίκτερος ίσοδυ-
ναμίζει με θανατική καταδίκη, μέχρι
πρό 10 ετών. Σήμερα όμως έχει άρχι-
σει να εφαρμόζεται σε τέτοιες περι-
πτώσεις μια καινούργια και τολμηρή
έγχειρσις: ή άφαίρεσις δλόκληρου
του παγκρέατος.

Περιτόν να πούμε ότι είνε μια χει-
ρουργική επέμβασις λεπτή, δύσκολη
και πολύπλοκη. Ο χειρουργος πρέπει
να πάρη μεγάλης πρόφυλάξης, γιατί
το παραμικρό λάθος του μπορεί να
φύση μοιραία αποτελέσματα.

Πριν άπ' όλα, εξέτάζεται λεπτομε-
ρώς ή κατάστασις του οργανισμού
του άρρώστου, μέχρι της παραμικρό-
τερης λεπτομερείας. Έπειτα τονώνε-
ται με δίαιτα πλουσία σε πρωτεΐνες,
σάκχαρα και βιταμίνες. Γίνονται με-
ταγγίσεις αίματος και ένεσεις βιταμι-
νης Κ — μιας ούσιος που έχει άνακα-
λυφθί τελευταίως και που έμποδίζει
την αιμορραγία.

Με λίγα λόγια, ο χειρουργος φρον-
τίζει να έξασφαλισθί προκαταβολικά,
όσο το δυνατό περισσότερο, άπ' τον
κίνδυνο άτυχήματος.

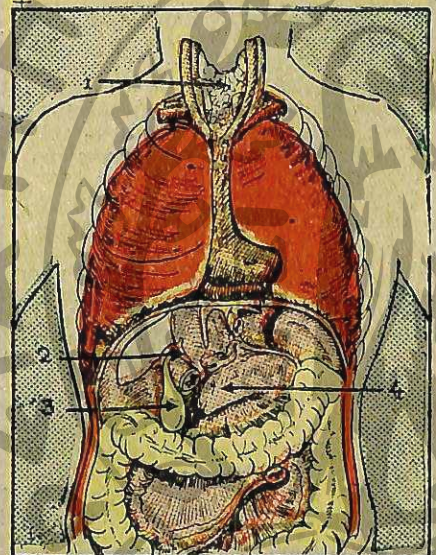
Η άναίσθησις επιτυγχάνεται με συ-
νεχή ένεσι στη σπονδυλική στήλη —
μια μέθοδο που διατηρεί τον άρρω-
στο, διαρκώς στην άπαιτουμένη κα-
τάστασι, χωρίς να παρουσιάξη κινδύ-
νους έπιπλοκών. Τέλος, ο χειρουργος
κάνει την τομή.

Τώρα αντιμετώπιζει μια μεγάλη,
τεραστία εύθυνη. Άφου έφτασε με τό-

Ένας δριάμβος της σύγ- χρονης χειρουργικής

σες δυσκολίες ως το πάγκρεας, πρέ-
πει να εξέταση τη φύσι του όγκου και
την κατάστασι των γύρω ιστών. Άν
έχουν προσβληθί ήδη τα κοντινά λεμ-
φικά κύτταρα, οι πιθανότητες επιτυ-
χίας της έγχειρήσεως είνε μικρές.
Όστόσο, σε τέτοια περιπτώσι, ο χει-
ρουργος επέκτεινει την εξέτασι ως το
σπκότι. Άν βρή σ' αυτό μικρά έξογ-
κώματα, σημαίνει ότι έχει άρχισή ή
μετάστασις του καρκίνου. Και τότε
δεν άφαιρεί το πάγκρεας, γιατί είνε
περιττό, έφόσον ή άρρώστεια έχει ή-
δη μεταδοθί κι' άλλου.

Η τομή αυτή του σώματος δείχνει τις θέσις
των κοιλιακών σπλάγχχνων. 1) Φάρυγξ. 2) Α-
γώνος της χολής. 3) Χοληδόχος κύστις. 4)
Πάγκρεας.

Άν όμως ο χειρουργος βεβαιώθί
ότι ο καρκίνος είνε περιορισμένος στο
πάγκρεας, προχωρεί στην έγχειρσις.
Άφαιρεί πρώτα το συνθιγμένο άγω-
γό της χολής κι' έξασφαλίζει με άλλο
τρόπο την έκχυσι της στα έντερα. Κά-
ποτε χρειάζεται ν' άφαιρέση ακόμη
και τη χοληδόχο κύστι και να συνδέ-
ση άπ' εύθείας τον άγωγό της χολής
με τα έντερα (αυτή είνε ή δυσκολώ-
τερη φάσις της έγχειρήσεως).

Χωρίζε κατόπιν το στομάχι σε δυό
τμήματα και συνδέει το επάνω τμήμα
με το λεπτό έντερο, χαμηλότερα άπ'
τη θέσι του όγκου. Η έγχειρσις αυ-
τή λέγεται «άναστόμωσις» κι' είνε
γνωστή σήμερα από κάθε χειρουργό.

Έτσι, το πάγκρεας και το δωδεκα-
δάκτυλο μπορεί πιά να κοπούν. Αυτό
όμως δεν είνε καθόλου εύκολο, γιατί
βρίσκονται κοντά στα μεγαλύτερα αι-
μοφόρα άγγεία του σώματος, την άορ-
τη και την κοίλη φλέβα. Άν δε ο χει-
ρουργος τρυπήση κατά λάθος ένα άπ'
αυτά, ο άρρώστος είνε χαμένος.

Η όλη έγχειρσις διαρκεί ώρες ό-
λόκληρες κι' άπαιτεί τη μεγαλύτερη
επίδεξιότητα και ύπομονη.

Δεν χρειάζεται πάντοτε ν' άφαιρεθί
δλόκληρο το πάγκρεας. Ο χειρουργ-
ος προσπαθεί συνήθως να διασώση
έστω κι' ένα μικρό τμήμα αυτού του
αδένος. Γιατί, αν λείψη όλο το πάγ-
κρεας, ο άρρώστος παθαίνει κατόπιν
διαθήτη βαρείας μορφής και χρειάζε-
ται διαρκώς ένεσεις ινσουλίνης, για
να διατηρηθί στη ζωή. Άν όμως μέ-
νη ένα κομμάτι του, έξασκοιουεί να
παράγη την όρμόνη του, που είνε ά-
παραίτητη στον οργανισμό.

Η σοβαρή αυτή έγχειρσις άποτε-
λεί ένα άπ' τους μεγαλύτερους θριάμ-
βους της χειρουργικής κατά τα τελευ-
τάτα χρόνια. Έχει γίνει δε ήδη σε
πολλές περιπτώσεις, ιδίως στην Άμε-
ρική.

ΤΑΜΑΘΕΣ τὰ νέα; εἶπε στὴ Γκάμπυ ὁ Φρανσουά, τὸ γκαρσόνι τῆς ταβέρνας. Ὁ Ζοζέ βγήκε ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ θέλει νὰ σέ δη. Σὲ περιμένει στὸ ἰδιώτερο, μαζί μὲ δυὸ φίλους του.

Ἡ Γκάμπυ ἔνοιωσε νὰ κόβονται τὰ γόνατά της. Εἶχε φτιάσει ἡ τρομερὴ στιγμὴ, πού τὴ φοβόταν ἀπὸ τόσους μῆνες!... Νὰ φύγῃ; Μὰ, ὅπου κι' ἂν πήγαινε, θὰ τὴν ἀνακάλυπτε ὁ Ζοζέ... Προχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ ἰδιώτερο διαμέρισμα, μὲ βήματα ἀργὰ καὶ μὲ μιὰ μοιρολατρι-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέ τούς ἤχους ΤΗΣ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑΣ

Ἡ Γκάμπυ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

κὴ ἀπάθεια. Ὁ Ζοζέ καθόταν μαζί μὲ δυὸ φίλους του, ἀπάχνηδες ὅπως κι' αὐτοί. Δὲν τὸν εἶχαν πῶς κι' αὐτοὶ καθόλου τὰ τρία ἀλλάζει περᾶσει στὴ χρόνια ποῦχε περᾶσει στὴ φυλακὴ. Ἦταν μόνο πιὸ χλωμό ἀπὸ ἄλλοτε...

Οἱ τρεῖς ἄντρες κύτταξαν τὴ Γκάμπυ μ' ἀδιάφορο ὕψος. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φαινομενικὴ γαλήνη τους τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἐδῶσε μὲ ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἐδῶσε μὲ ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἐδῶσε μὲ ν' ἀνατριχιάσῃ.

Κάθισε ἔπειτα καὶ περιμένε τὴν καταδικαστικὴ τῆς ἀπόφασι. Καταλάβαινε πῶς κάποιος θάχε πῆ στὸ Ζοζέ ὁ καὶ πῶς ἐκεῖνος ἦτι, τὸν καιρὸ πού ἐκεῖνος ἦτι, τὸν καιρὸ πού ἐκεῖνος ἦτι.

Κάθισε ἔπειτα καὶ περιμένε τὴν καταδικαστικὴ τῆς ἀπόφασι. Καταλάβαινε πῶς κάποιος θάχε πῆ στὸ Ζοζέ ὁ καὶ πῶς ἐκεῖνος ἦτι, τὸν καιρὸ πού ἐκεῖνος ἦτι, τὸν καιρὸ πού ἐκεῖνος ἦτι.

Ζοζέ ὅτι ἡ Γκάμπυ εἶχε δώσει ὅλα τὰ λεφτά στο Φερνάνδο, στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του καὶ γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ φυσαρμόνικα κι' ἕνα καινούργιο κοστούμι! Μὰ ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, δὲν εἶχε χαθῇ ἀκόμη κάθε ἐλπίδα! Θὰ ὑποβόρῃ νὰ κεράσῃ καιρὸ, μὲ κάποια πρόφασιν... κι' ἴσως, σὲ μερικές μέρες, νάχε πιά περάσει ὁ θυμὸς τοῦ Ζοζέ...

Χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε: — Τάχω δώσει σὲ μιὰ φίλη μου νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃ! Θὰ σὲ φέρω αὐριο βράδυ... Ὁσο γιὰ τὸν ἄλλο, ... τὸ Φερνάνδο, πρέπει νά...

— Σκαμὸς! τὴν ἔκοψε ὁ Ζοζέ. Δὲν θέλω ἐξηγήσεις! Ποῦ μένει αὐτὴ ἡ φίλη σου; — Στὸ... στὸ Νεϊγύ! Τραῦλισε ἡ Γκάμπυ.

— Δὲν εἶνε μακριά... Σήκω! Θὰ πάμε τώρα ἀμέσως νὰ τὴν βροῦμε.

Ἡ Γκάμπυ πάγωσε. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ τώρα;... Τὸ μυαλό της σταμάτησε... Ὁταν εἶδε τοὺς τρεῖς ἄντρες νὰ σηκώνονται, τοὺς μιμήθηκε, σὰν αὐτόματα.

Βγήκαν ἀπ' τὴν ταβέρνα κι' ἀνέβηκαν σ' ἕνα ταξί, πού ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ Νεϊγύ.

Ἡ ἀπειλητικὴ σιωπὴ τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἔσφιγγε σὰν τανάλα τὴν καρδιά τῆς Γκάμπυ... Δὲν ἤξερε ἂν ὁνειρευόταν ἢ ἂν ζούσε πραγματικὰ μιὰ τρομερὴ σκηνή...

Τὸ κεφάλι της ἦταν ἄδειο... Ἐνοιωσε ξαφνικὰ τὴν τραγικὴ θέσι της: Πήγαιναν στὸ Νεϊγύ, γιὰ νὰ πάρουν τὰ λεφτά... Μὰ ποῖα λεφτά; Δὲν ὑπῆρχε πιά οὔτε πεντάρα. Τάχε φάει ὅλα ὁ Φερνάνδος! Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ τὸ λεγὲ ἡ Γκάμπυ στὸ Ζοζέ, γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ περισσότερο τὴ θέσι τοῦ Φερνάνδου...

Τὸν ἀγαποῦσε, τὸ Φερνάνδο, δίχως νὰ ξέρῃ κι' ἡ ἴδια τὸ γιατί, μὲ τὸ πάθος πού ἀγαποῦν συχνὰ οἱ γυναῖκες σὰν κι' αὐτήν...

Ἐπρεπε τώρα νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ, νὰ γλυτώσῃ! Κιττάδε ἔξω, ἀπ' τὰ τζάκια τοῦ αὐτοκινήτου. Περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα δρόμο ἐλάχιστο φωτισμένο. Σὲ λίγο, θάταν πιά πολὺ ἀργά: Θάδιναν ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι, κι' ἐκεῖ, στὴν ἐρημιὰ, δὲν θάχε καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας!

Συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις της, ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πετάχτηκε ἔξω... Τ' αὐτιά της βούζαν.

Μέσα ὅμως στὴ νυκτερινὴ σιωπὴ, ἄκουσε νὰ βγαίνουν, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνὸς

μπάρ, οἱ ἤχοι μιᾶς φυσαρμόνικας... Ἡ Γκάμπυ ἀναγνώρισε τὸ σκοπὸ: Ἦταν ἕνα τραγούδι πού τὸ παιζε συχνὰ ὁ Φερνάνδος. Ἦταν ἐκεῖνος! Βρισκόταν κοντὰ της, θὰ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ!...

Μιὰ ἄλλη σκέψι ὅμως πέρασε σὰν ἀστράπη ἀπ' τὸ ταρῆμα τῆς μυαλό: Ἦταν γιὰ νὰ πῇ γινε κοντὰ του, ὁ Ζοζέ θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε, θὰ τοὺς εὑρίσκε μαζί καὶ θὰ ξέσπαζε στὸ φίλο της...

Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ πάθῃ κακὸ ὁ Φερνάνδος! Καὶ ἡ Γκάμπυ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, πρὸς τὴν ἐρημιὰ, χωρὶς νὰ ξέρῃ πού πήγαινε, νιώθοντας τὸ θάνατο νὰ τὴν κυνηγᾷ...

Ἐτρεχε σὰν τρελλή, μὲ τὸ φόβο στὴν καρδιά, μὲ τὴν αγωνία στὴν ψυχή.

Ὁ Ζοζέ δὲν ἔχασε καιρὸ. Βλέποντάς τὴν νὰ φεύγῃ ἄφησε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια κι' ἔτρεξε κατόπιν της.

Ἡ Γκάμπυ ἄκουσε τὸ βαρὺ τρέξιμό του ἔοπισω της καὶ πάγωσε.

— Στάσου! τῆς φώναξε ὁ ἀπάχνης.

Ἐκείνη ἀντιθέτως δυνάμωσε τὸ τρέξιμό της.

— Στάσου, ἀτίμη!... οὐρλιάζε πάλι ὁ κακοποιός.

Μὰ ἡ φτώχῃ γυναῖκα δὲν ἔτρεχε πιά πετοῦσε, μ' ὅλη τὴν τρωμάρα, μ' ὅλη τὴν αγωνία.

Τὸ μέρος πού βρίσκονταν τώρα ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

Ἐκεῖ, στὰ σκοτεινὰ, τὴν πρόφτασε ὁ Ζοζέ. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, τῆς κάρφωσε τὸ μαχαίρι του στὴν πλάτη. Κι' ἡ Γκάμπυ σωριάστηκε κάτω, νεκρή!

Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μπάρ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐρχόνταν οἱ ἤχοι τῆς φυσαρμόνικας πού Φερνάνδου...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΚΑΡΚΟ
Τῆς Ἀκαδημίας Γκονκούρ

ἈΡΕΣΕΤΕ ΣΤΙΣ ΝΥΝΑΙΚΕΣ:

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ἀρέσετε στὶς γυναῖκες, ἀπαντήστε μὲ εὐκρινεία στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1) Εὐρίζεσθε κάθε μέρα; 2) Κόβετε τὰ μαλλιά σας ταχτικά, κάθε δυὸ βδομάδες τὸ ἀργότερο; 3) Τὸ χτενιάκι πού κρατᾶτε πάνω σας, εἶνε καθαρό κι' ἔχει ὅλα του τὰ δόντια; 4) Διατηρεῖτε τὰ παπούτσια σας καλογυαλισμένα καὶ καλὰ ἐπισκευασμένα; 5) Χρησιμοποιεῖτε μιὰ λοσιὸν γιὰ νὰ μὴ μυρίζουν οἱ μασχάλες σας; 6) Κάνετε καθημερινὸς μπάνιο ἢ ντους; 7) Κόβετε καὶ καθαρίζετε τὰ νύχια τῶν ποδιῶν σας, μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ λιγώτερο; 8) Μεταχειρίζεσθε μιὰ κατάλληλη σκόνη ἢ ἀλοιφή, ἂν ἰδρᾷνουν πολὺ τὰ πόδια σας; 9) Τὰ νύχια τῶν χεριῶν σας εἶνε πάντα καθαρά καὶ κανονικὰ κομμένα; 10) Διαλέγετε λαϊμοδέτες, κάλτσες καὶ πουκάμισα, πού ταιριάζουν μεταξὺ τους καὶ μὲ τὸ κοστούμι σας; 11) Παίρνετε καθαρὸ μαντήλι κάθε μέρα; 12) Τὰ ρούχα πού φορεῖτε στὸ σπῆτι, εἶνε πάντα καθαρά καὶ παρουσιάσιμα, ἔστω καὶ παλὰ;

Ἡ πρόβλημα τῆς στέγης πού ἀπασχολεῖ μεταπολεμικὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ καταπιαστούμε σήμερα μὲ τὸ θέμα τῶν σπιτιῶν στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες παλαιότερα μεταχειρίστηκαν γιὰ κατοικία τὰ σπήλαια. Κατόπιν ἐφτίσαν καλύβες. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἔχτισαν ἀπλά σπιτία. Κατόπιν σπιτία εὐπρεπέστερα καὶ ἀνάκτορα. Πότε ἀρχισαν νὰ χτίζουν σπιτία καὶ ποῖα ἦταν ἡ διαίρεσις καὶ ἡ διάθεσις τους στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου, δὲν τὸ ξέρουμε. Λίγα πράγματα μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ἀπ' ὅσα διηγεῖται ὁ ποιητής.

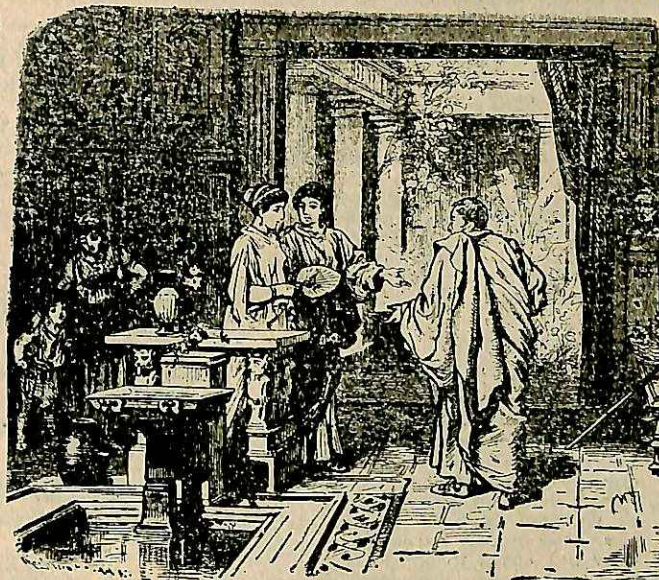
Τὰ σπιτία στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου εἶχαν, ὅπως φαίνεται ἀπ' ὅσα λέει γιὰ τὰ μέγαρα τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοῦ Πριάμου καὶ τοῦ Μενελάου, τὶς ἐξῆς περίπου διαίρεσεις. Πρῶτα μὴν αὐλὴ πού τὴν περιτριγύριζε στερεὸς τοίχος. Στὸ μέσον τοῦ τοίχου ὑπῆρχαν διφυλλεσ πόρτες, πού ὁ Ὀμηρος τὶς λέει: «θύρας δικλίδας». Ἐμπρὸς στὶς πόρτες τοποθετοῦσαν λίθινους, καλοσκαλισμένους καὶ γυαλιστεροὺς θρόνους, γιὰ νὰ κάθωνται οἱ ἄντρες καὶ νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα θέματα.

Ἀπὸ τὶς πόρτες αὐτὲς ἔμπαιναν σὲ ὑπαίθρια αὐλὴ, πού διαίρειτο σὲ δυὸ μέρη μ' ἕνα τοῖχο, στὴν αὐλὴ γιὰ τοὺς ὑπηρετές καὶ στὴ μέσα αὐλὴ. Στὴν πρώτη ἦσαν οἱ τόποι πού βάδαν τὴν κοπριὰ τῶν βωδίων καὶ τῶν μουλαριῶν καὶ εἶχαν τὸ κρεβάτι τοῦ σκύλου καὶ ἀκόμη τὶς φάντες καὶ τὶς στοᾶς ὅπου ἔκλειναν τ' ἀρματα. Στὴ δεύτερη, πού ἔμπαιναν ἀπὸ διφυλλή πόρτα, εἶχαν τὸ βωμό τοῦ «Ἑρκεῖου Διός». Γύρω στὴν αὐλὴ ἦσαν περισυλλή στοᾶς, πού τὴν ἔλεγαν αἶθουσα. Αὐτὴ τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ξενώνα.

Τὸ δεύτερο καὶ κυριώτερο μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τὸ δῶμα ἢ ὁ δόμος, πού τὸ ἐπισημότερο του μέρος ἦταν τὸ μέγαρο ὅπου γίνονταν τὰ συμπόσια καὶ οἱ συζητήσεις τῶν ἀντρῶν. Γύρω στοὺς τοίχους τοῦ μεγάρου ὑπῆρχαν κίονες, πού συγκρατοῦσαν τὴ στέγη ἀπὸ ἐλάτινα δοκάρια. Ὑπῆρχαν ἀκόμα τζάκι, καπνοδόχος, παράθυρα, σκάλα, δωμάτια γιὰ τὶς γυναῖκες, κρεββατοκάμαρα τῶν συζύγων καὶ δωμάτιο ὑπνίου γιὰ τὶς θυγατέρες. Τὸ ὑπερῶο χρησίμευε γιὰ νὰ ὑφαινοῦν ἐκεῖ ἢ σὰν ἐγκαθιστὸν δωμάτιο καὶ τὸ ὑπόγειο γιὰ ν' ἀποθηκεύουν τὰ πιάβρια τοῦ κρατοῦ καὶ τοῦ λαδιοῦ. Τὰ δωμάτια γιὰ τὰ παιδιά καὶ τοὺς συγγενεῖς ἦσαν στὴν αὐλὴ, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ὁ «θόλος», πού ἄλλοι νομίζουν πῶς ἦταν μαγειρεῖο ἢ λουτρό ἢ ἀποχωρητήριο ἢ σκευοθήκη.

Τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων ἔκλειναν ἐσωτερικὰ μ' ἕνα μοχλὸ, ὅταν ὅμως ἤθελαν νὰ τὴν κλείσουν ἀπ' ἔξω, τότε χρησιμοποιοῦσαν τὸν κρίκο, πού ὁ Ὀμηρος λέει «κορώνη» καὶ τὴν ἔκλειναν μ' ἕνα μοχλὸ τὴν «κλιδά».

Ἀπὸ τὸ Δημοσθένει μαθαίνουμε πῶς τὰ ἀθηναῖκα σπιτία καὶ αὐτὰν ἀκόμη τῶν ὀνομαστῶν ἀντρῶν, ὅπως τοῦ Μιλτιάδη καὶ τοῦ Θερμίστοκλή, ἦσαν ἀπλά καὶ φωχά. Μονάχα τὰ δημόσια οἰκοδομήματα ἦσαν λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ. Τὰ ἀθηναῖκα σπιτία χτίζονταν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μονόστεγα καὶ ἦσαν χωρισμένα σὲ δυὸ μέρη, πού τὸ ἕνα ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο καὶ λεγόταν «ἀνδρωνίτις» καὶ τὸ ἄλλο, πίσω ἀπὸ τὸν ἀνδρωνίτη, «γυναικωνίτις». Ἀπ' τὴν πόρτα, πού τὴν ἔλεγαν «αὐλειον» ἔμπαιναν στὸ «θυρωρεῖον»,

Σκηνὴ στὸ ἐσωτερικὸ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς.

Ἀνδρωνίτες καὶ γυναικωνίτες

ὅπου ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἦταν τὸ οἶκμα τοῦ θυρωροῦ καὶ ἀπ' τ' ἄλλο, οἱ σταῦλοι. Ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο ἔμπαιναν στὴν αὐλὴ τοῦ ἀνδρωνίτη πού λεγόταν καὶ «περιστύλιον».

Ἡ αὐλὴ ἦταν ὁ τόπος τοῦ βωμοῦ, πού θυσιάζαν στοὺς ἐφεστῆσι θεοὺς. Γύρω ἀπ' αὐτὴ ἦσαν οἱ τρίκλινες, ἐπτάκλινες καὶ πολὺκλινες αἰθούσες πού λεγόταν «ἀνδρώνες» καὶ πού τοὺς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὰ συμπόσια καὶ γιὰ τραπέζια τῶν ἀντρῶν. Ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ οἱ κίονα ὑποδοχῆς τῶν ξένων, πού ἀπ' τὶς πολλές ἔδρες πού εἶχε γιὰ νὰ κάθωνται οἱ ξένοι λεγόταν καὶ «ἐξέδρα» καὶ ἄλλα δωμάτια ὅπως τὸ «ταμείον», ἡ βιβλιοθήκη, ἡ πινακοθήκη, κλπ.

Στὴ μέση τῆς στοᾶς πού βρισκόταν ἀπέναντι ἀπ' τὴν εἴσοδο ἦταν ἡ «μίσανλος θύρα», ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν στὴν αὐλὴ καὶ πολὺκλινες αἰθούσες πού λεγόταν «ἀνδρώνες» καὶ πού τοὺς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὰ συμπόσια καὶ γιὰ τραπέζια τῶν ἀντρῶν. Ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ οἱ κίονα ὑποδοχῆς τῶν ξένων, πού ἀπ' τὶς πολλές ἔδρες πού εἶχε γιὰ νὰ κάθωνται οἱ ξένοι λεγόταν καὶ «ἐξέδρα» καὶ ἄλλα δωμάτια ὅπως τὸ «ταμείον», ἡ βιβλιοθήκη, ἡ πινακοθήκη, κλπ.

Τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων ἔκλειναν ἐσωτερικὰ μ' ἕνα μοχλὸ, ὅταν ὅμως ἤθελαν νὰ τὴν κλείσουν ἀπ' ἔξω, τότε χρησιμοποιοῦσαν τὸν κρίκο, πού ὁ Ὀμηρος λέει «κορώνη» καὶ τὴν ἔκλειναν μ' ἕνα μοχλὸ τὴν «κλιδά».

Μασαϊκὸ δαπέδου ἀθηναῖκοῦ σπιτιοῦ.

χε ὁ ἀμφιθάλαμος, ἕνα εἶδος δωματίου πού περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἡ γυναῖκα καὶ οἱ ἀλλοιο οἰκεῖοι.

Στὶς ἄλλες τρεῖς πλευρὲς τοῦ περιστυλίου ὑπῆρχαν οἰκήματα ὅπου δειπνοῦσαν οἱ οἰκεῖοι καὶ ἄλλοι τόποι γιὰ ἄλλες δουλειές. Στὴν τέταρτη πλευρὰ ἦσαν οἱ ἰστώνες, ὅπου οἱ γυναῖκες ὕφαιναν καὶ δούλευαν.

Μερικὰ σπιτία εἶχαν καὶ ὑπερῶο πού ἐβγαίνει σὰν ἐξώστης στὸ δρόμο. Τὰ ὑπερῶα πού λεγόταν καὶ «γυεισιποδίσματα» τὰ φορολογοῦσε ὁ ἱππίας. Σ' αὐτὰ ἐμεναν οἱ δούλοι καὶ κοιμόνταν οἱ ξένοι.

Ἐτοῖς χτίζαν τὰ σπιτία τους στὰ ἱστορικά τῆς Ἑλλάδος χρόνια γιὰ νὰ εἶνε εὐρύχωρα καὶ ἀναπαυτικά. Πολλὰ σπιτία οἱ πλούσιοι προτιμοῦσαν νὰ τὰ χτίζουν ἀπομονωμένα σὰν βίλλες, ἐνῶ ἄλλοι ἐνωμένα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο μὲ κοινούς τοίχους. Ἡ μεσαία τάξις, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ χτίσῃ μονόστεγα σπιτία μὲ ἀνδρωνίτη καὶ γυναικωνίτη, μὲ περιστύλια καὶ ἄλλα, προτιμοῦσε διάφορα σπιτάκια, πού εἶχαν κατὰ τὸ Λυσία, ἴσα διαμερίσματα τὰ πάντα μὲ τὰ κάτω κατὰ τὸν ἀνδρωνίτη. Αὐτὰ τάλεσαν «οἰκίδια διπλά». Ἡ στέγη τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τὶς περισσότερες φορὲς ἐπίπεδη, γιὰτὶ περπατοῦσαν πάνω σ' αὐτή. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ «ἀμφικλινεῖς στέγαι».

Οἰκοδομικὰ ὕλικά χρησιμοποιοῦντο «λίθοι, κέραμοι, πλῖνθοι, ὕψας». Οἱ τοῖχοι χρωματίζονταν μὲ «λευκὸν κονίαμα», πού οἱ Ἕλληνες ἐφτίαν «ἐκ τιτάνου, γύψου καὶ μαρμαρίνης κόνεως». Ὁ Πλούταρχος διηγεῖται γιὰ τὴν οἰκία τοῦ Φακίανος, πού τὴν ἐδείχναν στὴ Μελίτη «χαλκαῖς λεπίσι κεκοσμημένη, τὰ δ' ἄλλα λιτὰ καὶ ἀφελῆς».

Τὸ ἔδαφος ἦταν ἐπίπεδο, ὕστερα ἔγινε λιθόστρωτο καὶ μεταγενέστερα ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς Περγάμου ψηφιδωτό. Οἱ ὀροφές τῶν σπιτιῶν ἦσαν παλαιὰ δορυδον, ὕστερα μὲ καμάρες καὶ «ποικιλίμασι κεκοσμημέναι». Ἀπὸ τὸ 400 π.Χ. ἀρχίζαν νὰ ζωγραφίζουν στοὺς τοίχους. Ὁ Ἀλκιβιάδης πρῶτος ἀνάγκασε τὸ ζωγράφον Ἀγάθαρχο νὰ ζωγραφίσῃ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του. Οἱ συντηρητικοὶ Ἀθηναῖοι ὅμως δὲν ἀγαποῦσαν στὴν ἀρχὴ τὶς τοιχογραφίες, κατόπιν ὅμως ἔγινε μόδα ἡ διακόσμησης τῶν τοίχων.

Στὰ μεγάλα σπιτία ὑπῆρχε θυρωρὸς καὶ σκυλί. Γιὰ ζεστασίαν χρησιμοποιοῦσαν μαγκάλια, πού τάλεσαν «ἐσχαράς».

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἀρχαία ἀνέκδοτα

Ὁ Ἀντίπατρος, ἀρχὸντας τῆς Μακεδονίας ἐστειλε στὸ στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Φακίαν, ἕνα σεβαστὸ ποσὸν χρημάτων γιὰ δῶρο.

Ὁ Φακίαν ὅμως τοῦ τὰ ἐπέστρεψε. Ἐκεῖνος ἐναστέλλει τὰ χρήματα παγγέλλοντάς του:

— Στρατηγέ μου, δεχθῆτε τὰ τουλάχιστον γιὰ δῶρο τοῦ γιοῦ σας. Καὶ ὁ Φακίαν τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν τὰ δέχομαι. Ἄν ὁ γιοῦς μου ζερεῖ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς ζωῆς του, τοῦ ἀρκεῖ ἡ πατρικὴ κληρονομία, ἂν ὅμως βγῇ ἄσπας, οὔτε τὰ χρήματά σας, οὔτε κι' ἄλλα περισσότερα θὰ τοῦ φτάσουν γιὰ νὰ ζήσῃ!

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΗ ΓΟΥΝΑ ΣΑΣ

Τα ιδιαίτερα γνωρίσματα κάθε είδους

Τα γυναικεία θα φορεθούν πολύ το φετινό χειμώνα. 'Αλλ' όπως ξέρουν όλες οι γυναίκες, η έκλογή τους είνε πολύ δύσκολη, όταν δεν έχη κανείς ειδικές γνώσεις. 'Εκτός αυτού κυκλοφορούν στο εμπόριο διάφορες απομιμήσεις, που είνε τόσο τέλειες, ώστε μόνο ένα έμπειρο μάτι μπορεί να τις ξεχωρίση. Να μερικές χρήσιμες πληροφορίες που θα σας καθοδηγήσουν να διαλέξετε μια καλή γούνα.

Είδος	Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά	Αντοχή-Διάρκεια	Χρήσις	Διαστάσεις	Καθαρισμα	Μέδα
Πτί-γκρι	Μικρές γκριζές ή γκριζολευκές τρίχες. Προσφέρεται στο εμπόριο και γυαλιστερό σαν απομιμήσεις ζιμπελίνας.	Φθερίεται πολύ σύντομα.	'Αμπιγιέ. Μαντώ. Γαρνιτούρες.	Κάθε κομμάτι = 0,20 X 0,08	Θα βάλετε τη γούνα πάνω σ' ένα ξύλινο τραπέζι, θα την σκεπάσετε με πριονίδι, και θα την τρίψετε με την παλάμη του χεριού σας. Θα ανανεώσετε μερικές φορές το πριονίδι, ως που να το ιδίετε να βγαίνει τελείως καθαρό.	Το πτί-γκρι συνηθίζεται πολύ ως το 1925. 'Επειτα πέρασε σε δεύτερη γραμμή. 'Αλλά τελευταία ξανάγινε της μόδας.
Λούτρο	"Όταν προέρχεται από παραθαλάσσια περιοχή έχει χρώμα χρυσίζον. 'Όταν προέρχεται από παραποτάμιο περιοχή: ανοιχτό μαρόν. 'Από τον ποταμό Χούδσον: γυαλιστερό μαύρο.	'Η αντοχή του είνε αξιόλογη.	'Αμπιγιέ. Μαντώ. Κάπες. Μπλουζόν. Γαρνιτούρες.	Παρουσιάζεται σε κομμάτια 1 μ. X 0,50, 0,45 X 0,15 και 1 μ. 20 X 1 μ. 30.	Θα χρησιμοποιήσετε λεπτή λευκή άμμο, που θα ζεστανέτε προηγουμένως στη φωτιά και θα την αψήσετε να κρυώσει ως που να μπορείτε να την πιάσετε με το χέρι σας. Θα την απλώσετε κατόπιν πάνω στη γούνα και θα την τρίψετε, όπως και στην περίπτωση του πτί-γκρι.	Είνε πάντοτε της μόδας.
Καστόρι	Χρώμα μαρόν. Τα γκριζα και τα μπλε είνε πιο σπάνια, αλλά κάνουν καλύτερη εντύπωση.	Μεγάλης αντοχής	'Αμπιγιέ. Μαντώ. Κάπες. Γαρνιτούρες. Μπλουζές σπόρ.	Μικρό κομμάτι 0,55X0,45. Μεγάλο κομμάτι 0,70X0,55.	Το καθαρίσμά του γίνεται με λεπτή λευκή άμμο, όπως και του λούτρο.	Οι καστόρινες μπλουζές, μαντώ κ.τ.λ. φοριούνται πολύ από το 1940.
Ραγκοντέν	Μαρόν, αλλά πιο σκούρο από το δέρμα του καστόρ και λιγότερο απαλό.	Μεγάλης αντοχής	'Αμπιγιέ. Μαντώ. Κάπες. Γαρνιτούρες.	1 δέρμα = 0,45X0,20.	Καθαρίζεται όπως και το καστόρι.	"Όπως και για το καστόρι.
'Αστραχάν	1) Δέρμα άστραχάν μαύρο με κυανές αποχρώσεις (ποτέ καστανές). Μπουκλές λεπτές, κανονικές και πολύ κοντά ή μια στην άλλη. 2) Πόδια από άστραχάν: με κυανές αποχρώσεις. Τρίχες κοντές και λεπτές. 'Η επιφάνεια του σχηματίζει νερά.	Μεγάλης αντοχής. Τα πόδια από άστραχάν, αντίθετα, φθερίονται πολύ σύντομα.	'Αμπιγιέ. Μαντώ τρουά κάρ. Μπλουζόν. Μανσόν. Μπροντούρες σε ταγιέρ. 'Από τα πόδια γίνονται: Μαντώ. Κάπες. Μπλουζόν. Τόκες.	1 δέρμα = 0,40 X 0,30. 'Ενα πόδι = 1 μ. 20X0,50.	Πρέπει να το χτυπάτε συχνά μ' ένα ραβδάκι. 'Ο σκώρος και διάφορα άλλα έντομα έχουν ιδιαίτερη προτίμηση στις μπουκλές του.	Είνε πάντοτε της μόδας, άλλ' η μεγάλη τιμή του το κάνει απρόσιτο.
Ρενάρ	'Αρζαντέ, κρουαζέ (άρζαντέ και κόκκινο) μαύρο (ελαχίστα μαύρο είνε φυσικό), λευκό, πλατινέ, μπλέ. Τα τρία τελευταία έχουν μια απόχρωση προς το κόκκινο και οι τρίχες τους είνε πολύ κοντές. 'Υπάρχουν επίσης και κόκκινες ρενάρ, άλλ' είνε πιο σπάνιες και πιο ακριβές.	Μετρία αντοχή	'Αμπιγιέ. Μαντώ. Βέστες. Γαρνιτούρες σε απογευματινά, βραδυνά και φορέματα τουαλέτας.	1 δέρμα = 1 μέτρο (περίπου) X 0,20.	Θα χρησιμοποιήσετε ελαφρά μουσκεμένο πριονίδι από σκληρό ξύλο (κατά προτίμηση: ελαφρύ, κέδρο ή βελανιδιά). Το τρίψιμο πρέπει να είνε πολύ ελαφρό. Θα το επαναλάβετε με ξηρό πριονίδι, που θα αψήσετε κατόπιν επάνω επί 5—10 λεπτά. 'Υστερα θα τινάξετε τη γούνα.	Οι γούνες ρενάρ είνε πάντοτε της μόδας. Προτιμούνται περισσότερο οι άρζαντέ, οι μπλέ και οι μαύρες.
Κουνέλι	Το έπεξεργάζονται κατά δύο τρόπους ή ως απομιμήσι καστόρος ή ως απομιμήσι λούτρο.	Διάρκεια 3-4 χρόνια.	Μαντώ. Βέστες. Γαρνιτούρες. Τσάντες. Μπερέ κ.τ.λ.	1 δέρμα = 0 μ. 30 X 0 μ. 20.	Καθαρίζεται όπως και η ρενάρ.	'Εχει το πλεονέκτημα ότι μπορεί να πάρη οποιοδήποτε χρώμα θέλουμε να του δώσωμε. Πολύ της μόδας.
Ποντικός (μοσχοφόρος)	Μικρές αιχμές πάνω σε φόντο από απαλές, σαν μεταξένιες, τρίχες. Σε φυσική κατάσταση: γκριζό ή σκούρο καστανό. Γυαλιστερό (έπειτα από επεξεργασία) ως απομιμήσις Βιζόν.	Πολύ μεγάλης αντοχής.	Μαντώ. Βέστες. Γαρνιτούρες.	1 δέρμα = 0 μ. 30X0 μ. 15.	Καθαρίζεται όπως το λούτρο.	Πολύ της μόδας (κυρίως για γαρνιτούρες).
'Όσελο (αιλουροτίγρις της Νοτίου 'Αμερικής)	Μικρές τρίχες. Κηλίδες ανοιχτόχρωμες και σκούρες, σκορπισμένες ακανόνιστα.	'Αξιόλογη αντοχή.	Μαντώ. Βέστες. Γαρνιτούρες.	1 δέρμα = 0 μ. 70X0 μ. 30.	Καθαρίζεται όπως το λούτρο.	Πολύ της μόδας έφετος.
Σιδέτ (μοσχογαλή)	Καναδά: Μαύρες κηλίδες πάνω σε λευκό φόντο. Τρίχια μέτριο, απαλό. 'Αφρικής: Το λευκό φόντο αποκλίνει προς το κίτρινο. Τρίχια λιγότερο απαλά.	'Αξιόλογη αντοχή.	'Αμπιγιέ. Σπόρ. Μαντώ. Βέστες. Γούνες.	1 δέρμα = 1 μ. 80X0 μ. 30.	Καθαρίζεται όπως η ρενάρ.	Τελευταία λέξις της μόδας στο Παρίσι, έμεινε από εξαφάνισι 50 χρόνων, με μια πρόσκαιρη ανάγινε κατά το 1937.

ΟΙ ΛΑΜΠΕΣ που δηλητηριάζουν

Ένας άγνωστος κίνδυνος

Μία πρόχειρη στατιστική ανεβάζει σε 200 εκατομμύρια τις λάμπες «νέον», που σκορπίζουν το διάχυτο φως τους στα αμερικανικά εργοστάσια, τα καταστήματα, τα γραφεία και στα 20% των σπιτιών. Τις προτιμούν όλοι, γιατί αποδίδουν περισσότερο φως με μικρότερη κατανάλωση ρεύματος. 'Εξ άλλου, ενώ οι συνηθισμένοι ηλεκτρικοί λαμπτήρες καίγονται έπειτα από 1.000 ώρες περίπου, οι λάμπες «νέον» διατηρούνται περισσότερο από 2.000 ώρες (μάλιστα οι πιο τελειοποιημένοι τύποι τους φτάνουν τις 8.500 ώρες, έπομένως δεν χρειάζονται αντικατάστασι επί 5 ολόκληρα χρόνια).

Οι ακτίνες τους δείχνουν ωραιότερα τα γυναικεία, τα κρυστάλλινα, τα διαμαντικά... 'Ωστόσο, οι λάμπες αυτές με τα τόσα πλεονεκτήματα έχουν κι' ένα μεγάλο μειονέκτημα: Περιέχουν μία ουσία πολύ δηλητηριώδη, κι' αποτελούν συνεπώς σοβαρό κίνδυνο όταν συμβή να σπάσουν.

Οι ασφαλίστικες εταιρείες των 'Ηνωμ. Πολιτειών και του Καναδά έχουν εκδώσει έγκυκλίσματα, που συνιστούν πολλή προσοχή σ' όσους μεταχειρίζονται τέτοιες λάμπες. Οι άνθρωποι του αμερικανικού Ναυτικού οφείλουν να φορούν γάντια και προστατευτικά γυαλιά, όταν αντικαθιστούν μια κατεστραμμένη λάμπα. Στη Ν. 'Υόρκη, ξεδιαλέγονται μ' επιμέλεια από ειδική υπηρεσία ό-

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

Το 'Αμερικανικής έπινοήσεως ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΛΑ

σες άχρηστες λάμπες αυτού του είδους έχουν πεταχτεί στα σκουπίδια, και καταστρέφονται με κατάλληλες μεθόδους (το κάψιμο δεν άρκει, γιατί η φωτιά δεν εξουδετερώνει το δηλητήριο). 'Επίσης, στην πόλη Νιούαρκ, υποχρεούνται οι κάτοικοι να παραδίδουν ιδιαίτέρως αυτές τις φθορές λάμπες στα αυτόκινητα περισυλλογής των σκουπιδιών, τυλιγμένες σε χοντρό χαρτί και με την έπιγραφή «Λάμπες νέον».

'Η δηλητηριώδης ουσία, που περιέχουν αυτές οι λάμπες και που χρειάζεται απαραίτητως για το φωσφορισμό τους, είνε ένα μίγμα φωσφόρου και βηρυλλίου. Το βηρύλλιο είνε ιδίως εκείνο που φέρνει τα δυσάρεστα αποτελέσματα στον ανθρώπινο οργανισμό.

'Ας ιδούμε όμως μερικές απ' τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις δηλητηριάσεως αυτού του είδους, όπως τις αναφέρει ένα αμερικανικό έπιστημονικό περιοδικό.

'Ενα αγόρι 12 ετών παρουσίασε μικρά κι' ανώδυνα πρηξίματα στο σαγόνι. Πρό 3 μηνών, το παιδί αυτό είχε παίξει μαζί με φίλους του σε μία αποθήκη, όπου υπήρχαν μερικές παλιές λάμπες «νέον». Μια απ' αυτές λοιπόν είχε σπάσει στα χέρια του και το είχε πλυνώσει στο λαιμό. 'Ο γιατρός είχε βγάλει τότε απ' τη μικρή πληγή τα κομματάκια του γυαλιού και την είχε ράψει.

'Ωστόσο, 3 μήνες αργότερα, το τραύμα δεν είχε έπουλωθ' τελείως, υπήρχαν δε στο έσωτερικό του κάτι μικροί όγκοι. Χρειάστηκε τότε χειρουργική επέμβασις. Και πάλι όμως το παιδί δεν γιάτρευτηκε οριστικά: Μετά 2 μήνες, παρουσιάσε καινούργια πρηξίματα στα πλάγια του προσώπου του και ύπεδληθη σε καινούργια έγχειρσις.

'Ενα άλλο παιδί πληγώθηκε στα δυο χέρια απ' τα κομματάκια μιας λάμπας. Οι πληγές του λοιπόν δεν έχουν κλείσει ακόμη μέχρι σήμερα, παρ' όλες τις επανειλημμένες χειρουργικές επεμβάσεις, πρόκειται δ' να του κάνουν τώρα πλαστικές έγχειρήσεις.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, παρ' όλη την αντίσφιχα της πληγής, η μόλυνσις είνεχωρεί βαθύα και μπορεί να θεραπευθ' μόνον αν κοπούν με έγχειρσις όλοι οι προσβεβλημένοι ιστοί.

Να τι συνιστούν οι ειδικοί, αν συμβή να πέση και να σπάση μια λάμπα «νέον»: Βγαίνετε άμέσως απ' το δωμάτιο, για να μην αναπνεύσετε τη δηλητηριώδη σκόνη που έχει διαχυθ' στον αέρα. 'Αφού κατακαθισή η σκόνη αυτή, μαζεύετε τα συντρίμματα της λάμπας με μια βούρτσκι κι' ένα φαράσι, χωρίς να τ' άγγιξετε καθόλου με το χέρι. Κατόπιν πλένετε το πάτωμα μ' ένα πανί και ύστερα το πετάτε.

Μην αφήνετε ποτέ τα παιδιά να πιάσουν τέτοιες λάμπες. 'Όταν χαλάσουν, μην τις ανακατεύτε με τ' άλλα σκουπίδια.

Τα εργοστάσια που κατασκευάζουν αυτές τις λάμπες, αναζητούν τώρα ένα άλλο κατάλληλο μίγμα, δίχως βηρύλλιο. 'Αλλά δεν το βρήκαν ακόμη.

'Όπως βλέπετε, και η τεχνική πρόοδος έχει καμιά φορά τους κινδύνους και τα μειονεκτήματά της. 'Αλλά όλα σιγά-σιγά διορθώνονται.

Ο κ. «'Οπληκτος»!

Την είχε βρή από καιρό τη μηχανή. «'Οπληκτος»!... Γερμανόπληκτος, ανταρτόπληκτος, σεισμόπληκτος... ότι δηποτε «'Οπληκτος» να ήταν κι' η δουλειά γινόταν. Θα σας εξηγήσω προσωπικώς το βάθος της επαγγελματικής αυτής σοφίας που είχε ο κ. Μιχαήλ Στρομπουλόγος ή «'Οπληκτος».

Είπε: 'Ο κόσμος αποτελείται 99% από κοροΐδα και 1% από έξυπνους. 'Εγώ — δηλαδή ο φίλος μας ο Μιχαήλ — άνηκα στους τελευταίους που ζούμε εις βάρος των άλλων. 'Η γνωστή λαϊκή ρήσις «εις ύγειαν του κοροΐδου» βγήκε ακριβώς από κάτι τέτοια. 'Ας είνε.

Συνεχίζοντας ο φίλος μας ο Μιχαήλ, ο Στρομπουλόγος ή καλλίτερα «'Οπληκτος», τις σοβαρές αυτές σκέψεις του, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, το καλλίτερο και προχειρότερο μέσο ν' απευθυνθ' στα κοροΐδα είνε η εύαισθησία! Κάθε κοροΐδο, έχει ψυχρή τυφλαρά! 'Είν' έτοιμο. Θηλυκό κι' άρσενικό, νεαρό ή γέροκο — είν' έτοιμο να βουρκώσει και να ψιθυρίση συμπονετικά: «Τόν καυμένο!»

'Εκεί, λοιπόν έβάρεσε ο φίλος μας, ο Μιχαήλ «'Οπληκτος». Στην εύαισθητη χορδή κατ' ευθείαν.

Ντυνότανε — «ντυνότανε» δηλαδή... είνε τρόπος του λέγειν γιατί φόραγε κάτι κουρέλια που τάχε αγοράσει επίτηδες από κάποιο ζητιάνο —

Και το βράδυ, — κάθε βράδυ — ο κ. Μιχαήλ Στρομπουλόγος ή Βαραζάνορος ή καλλίτερα «'Οπληκτος», έβαζε την άψογου κομψότητος κοστούμια

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΚΑΛΗΡΗΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

και πρώι-πρωί, έφτα-έφτα-μηση, άρχισε το χτύπημα των κουδουνιών:

—Καλημέρα σας! Συμμεριόπληκτος!

Δεν έλεγε αυτό μόνο. 'Ελεγε πολλά άλλα ακόμα που θα τα πούμε παρακάτω.

Τόσο πρώι — έφτα, έφτα-μηση που είπαμε — πέφτει άπάνω στο άγουροξυπνημα. Οι άνθρωποι που είνε αναγκασμένοι να σηκωθούν τέτοια ώρα ψιθυρίζουν συνήθως — φωνάχτα ή από μέσα τους — διάφορες ανευλαβείες. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι την πρώτη ώρα «της δουλειάς» ο Μιχαήλ, αντίμετωπίζε... άπρέπειες!

—Καλημέρα σας! Συμμεριόπληκτος!

—'Ασε μας ήσυχους, χριστιανέ μου, πρώι-πρωί!

Τι συνέβαινε όμως; 'Αγανακτούσε και έκραύγαζε:

—Δε ντρέπεστε; 'Ελληνες είσθε σεις ή Βούλγαροι; 'Ενας δυστυχής πρόσφυγας, θυμά της κομμουνιστικής θηριωδίας έρχεται και σας γυρεύει βοήθεια και σεις τον δίνετε. Αίσχρος! Ξερετε ποιος είμαι εγώ; 'Ενας από τους πιο πλούσιους 'Ελληνες της Μακεδονίας! Βαραζάνορος!

Οι άνθρωποι, για να τον ξεφορτωθούν τον κ. Βαραζάνορο αναγκάζονταν να δώσουν ό,τι πρόχειρο είχαν... (τ' όνομα το είχε φτιάξει μόνος του, ήχηρο, εντυπωσιακό κι' άνυπαρκτο!).

★

Και το βράδυ, — κάθε βράδυ — ο κ. Μιχαήλ Στρομπουλόγος ή Βαραζάνορος ή καλλίτερα «'Οπληκτος», έβαζε την άψογου κομψότητος κοστούμια

—'Ε, ρε κοροΐδα, παραλήδες πώς σας τρώνε τόν παρά σας!... 'Ηξερα εγώ γιατί δεν έγινα πλούσιος!...

του, ξουριζότανε, παρφουμαριζότανε, και πήγαινε στο μπαρ «Ντάλλις» γι' απεριτίφ, στην Κηφισιά και στο Φάληρο για «ντινέ» και στο «Μαϊάμι» και στην «Αρτζεντίνα» για αούσκυ! Τα γκαρσόνια στέκονταν σουζα μπροστά του, γιατί έδινε και πολύ πορμπουάρ!

— Καλησπέρα σας κύριε Στρουμπυλέ!

— Γεια σου, αγαπητέ μου! Από κορίτσια; Μάτσο! Κομψός, νέος, όμορφος ξεχάσαμε να το πούμε — ξόδεψε και παραπάνω, — γιατί να μην έχη κορίτσια; Όσα ήθελε!

★
'Αλλά... — το περιμένετε, φυσικά, — ήρθε η μεγάλη στιγμή της ζωής του! Γνώρισε τη δεσποινίδα Φώφη Φούφη! Κομψή, χαριτωμένη, με εξαίσιο κορμί και αφάνταστα προκλητικές καμπυλωτικές, ή δεσποινίς Φώφη Φούφη, φημιζόταν και για «νύφη πολυφύρε» γιατί φαίνεται πως ο αείμνηστος πατέρας της της είχε αφήσει πολύ παραδόκι.

Φώφη Φούφη, λοιπόν, Αιτά τα δυο... οδοντοχειλιδάνα σφυριχτικά δισύλλαβα είχαν μοιραία συνέπεια στ' ακουστικά τύμπανα της ψυχής του φίλου μας Μιχαλάκη. Χτυπούσε ή καμπάνα. Ντάν-ντάν, ντάν, ντάν. Αιτός άκουγε: Φώ-φω-φού-φω!

Με λίγα λόγια ψώνιο κανονικό! Της κόλλησε διπλά.

— Φώφη, σε λατρεύω!

(Αυτό είναι το φινάλε. Η όρχη είχε γνωστή: Φλέρι, περιπατοί, λουλούδια, γραμμάτα, κουνήγηση κι' όλες οι αναλλοίωτες σκηνές της ερωτικής ρουτίνας!)

—Κύτταξε, Λάκη πότε είναι ή γιορτή τους και μην ξεχάσης να τους στείλεις, μαζί με τα γλυκά και ένα κουτί βερνίκι CAMEL, για να γυαλίζουν τα παπούτσια τους και να μην μούρλωνται εδώ, κοτσαμ άντρουνο, με βρώμικα και άγυάλιστα παπούτσια.

Παρίσι θά πη μόδα
ΚΟΠΤΙΚΗ & ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS
Πλήρης και μοναδική συνεργασία εν'Ελλάδι
μετά της παγκοσμίου φήμης Παρισινής
Σχολής Κοπτικής και ΜΟΔΑΣ
"NAPOLITANO,"
Αι μαθήτριά μας εξετάζονται δι' αλληλογραφίας, λαμβάνουν Παρισινόν Δίπλωμα της ως άνω Σχολής
Κάθε νέα τελεσίποιηση της τέχνης εις το PARIS, εντός
5 ΗΜΕΡΩΝ καταστέλλει εις τ' Εργαστήριό μας
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 4

— Κι' εγώ, Μιχαήλ μου!
— Φώφη! Νά παντρευτούμε!
— Ναί, άγάπη μου!

★
'Επί τέλους! Θα βούταγε τη Φώφη, θα βούταγε και την προίκα! Δηλαδή τη Φώφη την είχε βουτήξει έλαφρώς, αλλά την προίκα διόλου.

— Όσπου ήρθε ή μοιραία στιγμή!

— Άνοίγει το πρωί... ζητιανοντυμένος την πόρτα ο.κ. Μιχαλάκης. Όπληκτος για να βγη νάρχιστη τη «δουλειά» του, και βλέπει μπροστά του ένα δυστυχισμένο μισοδυπόλυτο πλάσμα, που έκλαιγε κι' έτρεμε!

— Συμμοριόπληκτη, κύριε!... Βοηθήστε με!

— Γουρλώνει τα μάτια του ο Μιχαλάκης κι' αναγνωρίζει τη Φώφη!

— Βρέ Φώφη; Την 'δία δουλειά κάνουνε;

— Η Φώφη τον κύτταζε περίεργα!

— Μπα; 'Εσύ είσαι; τούπε.

— 'Ε, δεν κάνουμε κι' εντελώς την ίδια δουλειά. 'Εγώ...

— Μπεδύω και διαφόρους γέροντες και αντί να τους κάνω μνήσιμ επί «άποπλανήσει» παίρνω μερικά «κομμάτια»!

— Ο Μιχαλάκης πήρε άναπνοή!

— Μαρε θα γίνουμε άντρουνο πρώτης τάξεως! είπε.

— Άλλά κεινη τη στιγμή ή Φώφη δεν κράτησε πιά τα νευρά της:

— Τί λές, βρέ χαμένε; 'Εγώ είπα δόξα σοι ο Θεός που σε γνώρισα, γιατί β' άθνηα αυτό το επάγγελμα!

— Να σου πω την αλήθεια, Φώφη κι' εγώ το ίδιο σκέυθηκα. Είπα πως έπεσα μέσα στο ψητό και θα έπαυα να είμαι «όπληκτος». Άλλά δεν πειράζει. Θα κάνουμε κι' οι δυο αυτή τη δουλειά και θα βγάλουμε διπλά!

— Τον κακό σου τον καιρό! Προτιμώ να εργαζώμαι γιό λογαριασμό μου. Οι γυναίκες βγάζουν περισσότερα!

— Όποτε χαλαί το τσιδύλλιο; — 'Α! να χαθής! Βλάκα! Κύττα μούτρα για τσιδύλλιο!

★

— Είνε ή πρώτη φορά που την έπαθα! μονολόγησε στο δρόμο ο Μιχαλάκης.

Και ήταν πολύ δυστυχής. Γιατί τη Φώφη την άνάτησε και το στοίχιζε πολύ τώρα που την έχανε. Στο τέλος όμως προσπάθησε να παρηγορήσει τον εαυτό του:

— Τί να γίνη, είπε. 'Εκτός από συμμοριόπληκτης, τώρα είμαι και... Φωφόπληκτος!

ΕΦΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κική Γ. Κανούτα, 'Ενταύθα: Σχετικά με το παράπονό σας ή συνεργάτις μας σας απαντά τα εξής: «Το δημοσίευμα δεν είχε αξιόπεις ιστορικές πληροφορίες. Ήταν μία γενική εντύπωση. Φυσικά αν επρόκειτο να εξιστορηθή ή δράσις των παλιών δημάρχων και βουλευτών δεν ήταν ποτέ δυνατόν να παραληφθή ο Γεώργ. Κανούτας. Όσο για τόν άν λεγόταν Καντή βής ή Χατζή Μουχιεντίμ Κεχριμπάν ο δημάρχος Τρικαλών του 1883, με το δεύτερο όνομα τόν αναφέρουν όλα τα εγκυκλοπαιδικά λεξικά, οι μονογραφίες, ή ιστορικός τόμος τών «Θεσσαλικών Χρονικών» κ.λ.π. Καντήρας ίσως ήταν κάποιος άλλος. Α γ ρ ί μ ι Π. Γ.: Σας δίνωμε τούς τίτλους και την διεύθυνσι δυό εκ τών μεγαλυτέρων έλθετικών περιοδικών: «Revue Pour Tous» και «L' Illustré», Lausanne, Suisse. Α ι λ λ ή Δ ε δ ε, 'Ενταύθα: 'Ο κ. 'Ιωαννίδης σας ευχαριστεί για τόν ενδιαφέρον σας. Βρίσκει όμως αρκετό τόν χώρο που τού δίνεται ο «Θησαυρός» για τάρθρα του. Α ν τ ώ ν ι ο ν Δ ι α μ α ν τ ό π ο υ λ ο ν, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις της Ann Sothorn είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τ α κ τ ι κ ό ν α ν α γ ν ώ σ τ η ν 555 Ζ, Πατρας: Σας ευχαριστούμε για τόν τόσο κολακευτικό λόγια που περιέχει τόν γράμμα σας. Δυστυχώς κανένα από τὰ μυθιστορήματα του «Θησαυρού» δεν κυκλοφόρησε ποτέ σε βιβλίο. Γ. Π ε τ ρ ί δ η ν Σ. Π. 3, Θεσσαλονίκη: Τό φίλμ αυτό δεν προεβλήθη στην πρωτεύουσα. 'Επειδή, λοιπόν, είνε ενδεχόμενον να τόν εκμεταλλεύεται κανένα κινηματογραφικό γραφείο της πόλεως μας, ρωτήστε την διεύθυνσι του κινηματογράφου, όπου είδατε τόν φίλμ, σε ποιά εταιρία ανήκει. 'Αν σας πούν πως προέρχεται απ' την 'Αθήνα, τότε ξαναγράψτε μας με κάθε λεπτομέρεια. Μ α θ η τ ή ν Ν. Σ., 'Αττική: 'Αν πρόκειται να γράψετε στον κ. Λαδά, στείλτε τόν γράμμα σας στα γραφεία μας. 'Αν θέλετε να τόν επισκεφθήτε, ή διεύθυνσις του είνε Σόλωνος 40. Κ α π ο ι ο ν 'Ε λ λ η ν α, κάπου στην 'Ελλάδα: Πολύ αίστηρη ή κριτική σας, αγαπητέ μας άγνωστε. Δεν ξέρωμε σε ποιά σημείο της 'Ελλάδος μένετε, αλλά εάν κανάτε μία βόλτα στις άκτες τού Σαρωνικού ή ρίχνατε ένα βλέμμα στα εξώφυλλα και στο περιεχόμενον τών ξένων περιοδικών, θα βλέπατε πολύ πιο τολμηρά πράγματα. Όσο για την Χοντρή, αυτή αποτελεί πιά τόν «σημα» του «Θησαυρού». Χ ρ η σ τ ο ν Ρ α π τ η ν Δ ομοκόγ: Δεν γνωρίζωμε τίς διεύθυνσεις τών προσώπων που μας ζητάτε. Ν η ρ η δ α Μ. Μ., Κορυδαλόν: Μόνον ή 'Ελληνο-Αμερικανική 'Υπηρεσία Πληροφοριών, Τσάρτσιλ 29, θα μπορούσε να σας πη αν ή πληροφορία σας αυτή είνε ακριβής ή όχι. Ε υ ά γ γ ε λ ο ν Β α σ ι λ ε ί ο υ, 'Ενταύθα: Τό μετρον που προτείνετε είνε βέβαια λογικό, αλλά ποιος θ' ανέλεμβανε να συγκεντρώσει όλα αυτά τάρθρα; Άλλωστε ή εφαρμογή τού σχεδίου σας θα παρουσάιζε πολλές δυσχέρειες που είνε αδύνατον να προβλεπώτε. Σ α δ β α ν Κ ε σ ι κ ι δ η ν, Σ. Τ. Γ. 902 Β. 'Η λύσις που προτείνετε στο πρόβλημα τών σαράντα αυτών είνε ή πιο λογική που λάβαμε μέχρι σήμερα. Πραγματι βασίζοντας από ένα γράμμα ή λέξεως ΣΑΡΑΝΤΑ μέσα στο καθένα απ' τάρθρα τήνα, έχουμε ένα μόνον αριθμό μέσα στο καθένα απ' αυτά, (ένα γράμμα). Τό ότι ένα «τρι» ήταν απαραίτητο για την λύσι του προβλήματος ήταν εφύς εξ αρχής ελδομένο. 'Ι ν δ ι α ν ι κ ο β έ λ ο ς Σ. Α. Σ., Καλάμας: Σας ευχαριστούμε για τόν κολακευτικό σας λόγια και για την άγάπη σας για τόν «Θησαυρό». 'Η διεύθυνσις που ζητάτε είνε: ΦΙΛΟΠ. ΦΙΝΟΣ, κινηματογραφική επιχείρησις, Στουρνάρα 27, 'Αθήνα. Ν ε ρ. Σ τ α μ έ λ ο ν, Β. Σ. Τ. 904: Σας πληροφορούμε ότι οι γελοιογραφίες που δημοσιεύωμε στρέφονται εξ ίσου και κατά τών δύο φύλων. Φ ο ι τ η τ ή ν Χ 777, Κορίνθον: Λίγο καιρό μετά την δημοσίευσιν της αγγελίας αυτής, που τόσο σ' έμας όσο και στον ήμεροστο τύπο δόθηκε από μία διαφημιστική εταιρία, αποκαλύφθηκε πως επρόκειτο για άπάτη μιας διεθνούς σπείρας που πολλά μέλη της συνέληφθησαν στη Γαλλία. Κατόπιν τούτου ή διεύθυνσις που ζητάτε σας είνε πιά περιττή. Π α υ λ ο ν Σ ι ν ό π ο υ λ ο ν: 'Ισως να έχετε δίκιο, είνε όμως αδύνατον να απαιτήσωμε από κάθε αναγνώστη μας να έχη στη διάθεσί του την εγκυκλοπαιδεία του Πυρσού ή άλλη για να λυνη τή σταυρόλεξα μας. Δεν θέλωμε μ' αυτό να πούμε πως πρέπει τή σταυρόλεξα να είνε γεμάτη από λέξεις καθημερινής χρήσεως. Κάθε άλλο. 'Ας είνε όμως λέξεις που μπορεί κανείς να βρη μέσα σ' ένα επίτομο εγκυκλοπαιδικό λεξικό. Πού θέλετε να βρη ένας 'Ελλην τήν «ειδίτυπη κοινότητα της βορειοαμερικανικής πολιτείας της 'Ιόδας», τήν 'Αμάν, όπως λέτε στη λύσι; Στείλτε μας ένα σταυρόλεγο με όχι τόσο δύσκολες λέξεις και πιστέψετε πως ευχαριστώμε θα τόν δημοσιεύωμε. Α χ ι λ. Χ α τ ζ η ι ω ά ν ν ο υ, Σ. Τ. Γ. 908: Τόν γράμμα σας παραδόθηκε στους «Τρεις Συνεργάτες», που σας ευχαριστούν για τόν ενδιαφέρον σας. Μ. ι χ. Μ' ο σ χ': Σας ευχαριστούμε για τόν καλά σας λόγια. Τό παιδικό σας χιούμορ καλό, μερικές ιστοριοΰλες όμως είνε ακατάλληλες για τήν παιδική σελίδα και άλλες έχουν δημοσιευθή. Πάντως στείλτε μας κι' άλλες αν έχετε. Λυπούμεθα μόνο που δεν μπορούμε να βάλωμε τόν όνομά σας κάτω απ' αυτές. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Τ σ α γ γ α ρ ο υ λ η ν, Β. Σ. Τ. 907: Κι' αν ακόμα δημοσιεύωμε συνεργασία αναγνώστων, τόν διηγημά σας είνε τόσο τεράστιο, ώστε θα απαιτούσε 3 — 4 σελίδες μας, χώρο που ποτέ δεν διαθέσαμε για διήγημα. 'Εξ άλλου για να γράφω κανείς χρειάζεται μία τέχνη που έσείς δεν έχετε, ακόμα καλλιέργησις. Κρατάμε τή χειρόγραφά σας στη διάθεσί σας για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Σ. Α ν τ.: Δεν δημοσιεύωμε ποτέ, σε καμμία σελίδα μας σταυρόλεξα σαν αυτά που μας στέλνετε. Τά σχέδιά τους είνε πάντοτε κανονικά. Α υ ν τ ι α Α. Λ., 'Ενταύθα: 'Υπάρχουν λόγοι που δεν μας επιτρέπουν να σας δώσωμε από τής στήλης αυτής τή διεύθυνσι που ζητάτε. Α. Τ. Ε. Ο. Κ ρ ή τ η: Βιογραφία της 'Ανν Μπάξτερ δημοσιεύωμε στο τεύχος 440. Για τήν 'Εστερ Γουίλλιαμς, εκτός τών τελευταίων άρθρων της, βιογραφικά σημειώματα υπάρχουν στα τεύχη 406 και 501. Όλοσέλιδες φωτογραφίες της πρώτης θα βρήτε στα τεύχη 502 και 529, της δε δεύτερας στα τεύχη 495 και 551. Μπορείτε να ζητήσετε φωτογραφία, με ιδιαίτερη άφιευρσι, από τις ίδιες τις στήλες. Α ν δ ρ ε ά ν Α ν τ ώ ν ο π ο υ λ ο ν, Τρίπολη: Δεν έχουμε, δυστυχώς, τή διεύθυνσι που μας ζητάτε. Κ α π ο ι ο ν α ν α γ ν ώ σ τ η ν Α. Τ. Υ. Ν. Κ., Χανιά: Στο υπ' αριθμ. 432 τεύχος μας θα βρήτε μία βιογραφία της 'Υδόν ντε Κάρλο. Φωτογραφίες της ολοσέλιδες υπάρχουν στα τεύχη 474, 488 και 513. Βιογραφία της Τζόουν Μπένες θα βρήτε στο τεύχος 485. Φωτογραφία της ολοσέλιδος δεν έχουμε δημοσιεύσει στο παρελθόν, αλλά θα βρήτε σε προσεχές τεύχος μας. Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν Ε υ τ υ χ η, 'Ενταύθα: Σας ζηλεύωμε, αγαπητέ φίλε, γιατί έσείς θα είσατε ένας Ισδοίως ευτυχισμένος άνθρωπος. Και τώρα για να σας κάνωμε ακόμα πιο ευτυχισμένο, σας δίνωμε και τίς πληροφορίες που ζητάτε: 'Ο αμερικανικός τίτλος του φίλμ «Νύχτα και μέρα» είνε: «Night and Day». Πρόκειται δηλαδή περί απλής μεταφράσεως, πράγμα που σπανίως συμβαίνει. 'Η διεύθυνσις της Jean Peters είνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Γράψτε της όμως άγγλικά, ή τουλάχιστον γαλλικά, αν θέλετε να διαθέση τόν γράμμα σας και να σας απαντήση.

— Δικό σας είναι αυτό τόν κουτί
χυρία μου;

61

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ της ευδιαθεσίας

Τα περίεργα αποτελέσματα της
βενζεδρίνης

Ψάχνοντας να βρουν ένα φάρμακο για το συνάχι οι χημικοί ενός αμερικανικού εργοστασίου φαρμακευτικών προϊόντων πειραματίστηκαν πρό 2 ετών με μία νέα συνθετική ουσία, την «αμφεταμίνη». Παρατήρησαν λοιπόν ότι προκαλούσε στον οργανισμό ένα αποτέλεσμα που δεν τ'όριζαν: Αύξανε δηλαδή την πίεση του αίματος κι' έφερνε μία γενική διέγερση κι' ένα θαυμάσιο συναισθηματικό ευδιαθεσίας.

Ός τότε, είχαν τέτοια επίδραση μόνο τα ναρκωτικά — η μορφίνη, η κοκαΐνη, η μαριχουάνα, και σε μικρότερο βαθμό το αλκοόλ και το κάπνισμα. Όλ' αυτά όμως τα τεχνικά μέσα έφεραν μία γενική ευφορία, αλλά ελάττωναν την δεξιότητα της αντίληψης. Αντίθετως, η αμφεταμίνη πολλαπλασίαζε τις πνευματικές ικανότητες.

Το νέο φάρμακο πήρε την εμπορική ονομασία «βενζεδρίνη» κι' οι γιατροί άρχισαν να το συνιστούν σε άρρωστους, που έννοιωναν παθολογική κόπωση και κατάρτιση.

Συγχρόνως όμως, πολλοί το έπαιρναν σε δόσεις διαρκώς μεγαλύτερες, με την ελπίδα ν' αυξήσουν ακόμη περισσότερο την ευδιαθεσία και την ευχάριστη διέγερση που τους προκαλούσε. Το αποτέλεσμα ήταν να πάθουν σπασμούς, καρδιακές κρίσεις και διάφορες ψυχολογικές ιδιότητες αν είχαν προδιαθέσει.

Εξ άλλου, απέδειχθη τότε ότι μερικοί οργανισμοί δεν ανέχονται καθόλου τη βενζεδρίνη, έστω και σε μικρές δόσεις και για θεραπευτικούς σκοπούς. Γίνονται νευρικοί, ευερέθιστοι, κακόκεφοι, αντί να νοιώσουν καλύτερα τον εαυτό τους. Ειδικά πρέπει να την αποφεύγουν όσοι υποφέρουν απ' την καρδιά τους ή έχουν πένση.

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις δυσάρεστες συνέπειες, εξακολούθησε η κατάχρηση της βενζεδρίνης. Για να την πάρει κανείς απ' το φαρμακείο, σ' χάπια, χρειάζονταν ιατρική συνταγή. Άλλα οι «βενζεδρινομανείς» βρήκαν ένα άλλο κόλπο.

Μπορούσαν ν' αγοράσουν, έλευθερα και δίχως περιορισμό, κάτι μικρές γυαλινές συσκευές εισπνοής, που περιείχαν ένα χαρτί εμποτισμένο με διάλυση βενζεδρίνης. Έσπαζαν λοιπόν τη συσκευή, έδωσαν το χαρτί, τρέχανε να λουρίδες και τις μασούσαν ή τις μούσκευαν στον καφέ τους ή σ' άλλο ποτό. Το χαρτί κάθε

συσκευής ισοδυναμούσε με 50 χάπια βενζεδρίνης.

Μ' αυτό τον τρόπο, συνεχίζονταν τα δυσάρεστα αποτελέσματα του φαρμάκου, ιδίως σε ανήλικους και σε άτομα ψυχικώς ασταθή, που έφταναν ακόμη και μέχρις εγκληματικού απ' την διεγερτική επίδραση της βενζεδρίνης.

Οι κατασκευαστές του φαρμάκου — μία εταιρεία 100 ετών, με ακλόνητες ήθικες παραδόσεις — έβαλαν τα δυνατά τους για να σταματήσουν αυτό το καινούργιο πάθος. Δοκίμασαν πρώτα μία σιδηρένια συσκευή εισπνοής που δεν έσπαζε, αλλά ή έπαυε με το μέταλλο αλλοιώνε το φάρμακο. Έπειτα επεξεργάσαν να προσθέσουν στη βενζεδρίνη «πικρικό οξύ», για ν' αρρωστήσει οποιος δοκίμαζε να την πιη. Και πάλι όμως δεν κατέβησαν ν' απογοητεύσουν τους «βενζεδρινομανείς».

Τελευταίως σταμάτησαν την κατασκευή συσκευών εισπνοής με βενζεδρίνη και την αντικατέστησαν με ένα άλλο φάρμακο, το «βενζεδρέ», που έχει την ίδια θεραπευτική αξία, αλλά χωρίς να φέρει διέγερση κι' ευδιαθεσία.

Έτσι, έμειναν τώρα στα φαρμακεία μόνο τα χάπια της βενζεδρίνης, που χορηγούνται απ' τους γιατρούς με συνταγή.

Μιά απ' τις πολλές θεραπευτικές εφαρμογές της βενζεδρίνης είναι κατά του αλκοολισμού. Ο γιατρός δίνει στον αλκοολικό 10 χιλιοστά γραμματό το πρωί κι' άλλα τόσα μετά το φαγητό. Η πρωινή δόση είναι η σπουδαιότερη. Ο αλκοολικός ευπνέει πάντα με μία τρομερή κατάρτιση και χρειάζεται να πιη για να συνέλθει. Με τη βενζεδρίνη όμως, αποκτά τόση αυτοπεποίθηση κι' ενεργητικότητα, ώστε μπορεί να περάσει ολη την ημέρα χωρίς να βάλει καθόλου αλκοόλ στο στόμα του.

Ένας γιατρός έδωσε βενζεδρίνη σε 56 πελάτες του, που ήταν αλκοολικοί από 16 χρόνια κατά μέσον όρον. Οι 21 λοιπόν απ' αυτούς έκοψαν τελείως το πιστό κι' όλοι οι υπόλοιποι το περιορίσαν σε κανονικά όρια.

Εξ άλλου, η βενζεδρίνη μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε ένεσις, για να συνέλθει ένας αλκοολικός που έχει βυθισθεί σ' επικίνδυνη νάρκη.

Δίνει επίσης αρκετά καλά αποτελέσματα σε μία σπάνια, αλλά πολύ ενοχλητική αρρώστεια, τη «ναρκοληψία», που κάνει τα θύματα της ν' αποκοιμούνται 5 ή 6 φορές την ημέρα, όπου κι' αν βρίσκονται κι' ό,τι κι' αν κάνουν.

Έχει παρατηρηθεί ακόμη ότι η βενζεδρίνη ωφελεί κατά της παχυσαρκίας — συνδυασμένη βεβαίως και με την κατάλληλη διαίτα. Ένας γιατρός τη δοκίμασε σε 300 παχυσαρκούς κι' είδε ότι έχαναν 1 κιλό τη βδομάδα κατά μέσον όρον.

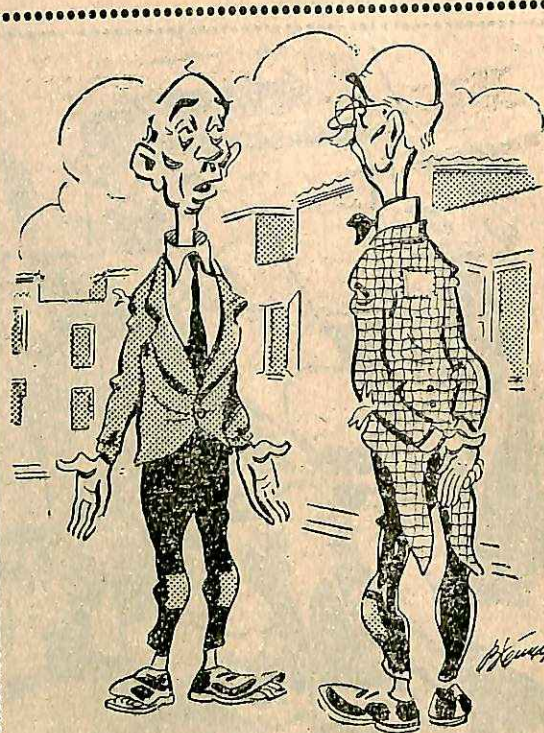
Τέλος, η βενζεδρίνη χρησιμοποιείται μ' επιτυχία σε κάθε περίπτωση κοπώσεως και κατάρτισης, έναντι των πόνων των εμμήνων και για τα παιδιά που «βρέχουν» το κρεβάτι τους.

Τα πειράματα απέδειξαν ότι οι μικρές δόσεις της αυξάνουν την ταχύτητα της εργασίας, χωρίς να επηρεάζουν την ακρίβειά της. Μ' αυτήν, μαθαίνει κανείς ευκολότερα ξένες γλώσσες, αλλά και τις ξεχνάει το ίδιο εύκολα.

Σε περίπτωση ανάγκης, δίδωnei προσωρινώς τη νύστα κι' αναβάλλει τον ύπνο για 6 - 8 ώρες.

Πολλοί Αμερικανοί μαθηταί και φοιτηταί συνήθιζαν να παίρνουν βενζεδρίνη, λίγο πριν δώσουν εξετάσεις, για να εξασφαλίσουν την επιτυχία τους και την καλύτερη βαθμολογία τους, χωρίς στην πνευματική διέγερση που τους προκαλούσε το φάρμακο.

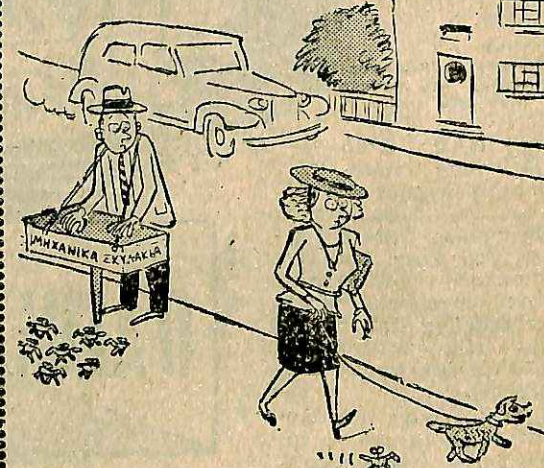
ΧΑΝΝΑ ΛΕΣ

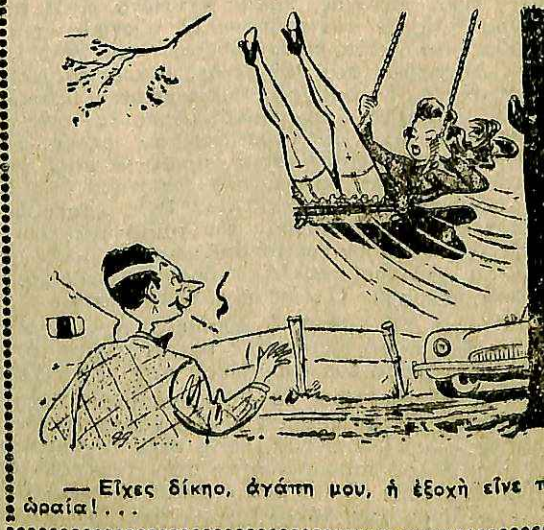
ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

—'Επί τέλους, συνάδελφε! 'Ο πρόεδρος μας φεύγει για την Αμερική. 'Αν αρχίσουν τα αμερικανικά δέματα σωθήκαμε!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙ

— Είχες δίκιο, αγάπη μου, η έξοχη είχε πολύ ώραία!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΝΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κέιν κι' η Γουόντερλντ πηγαίνουν ένα βράδυ σ' ένα κέντρο να διασκεδάσουν. Συναντούν εκεί την σπάρτη Λύντια Χάριλτον, η οποία σ' ένα λογομαχία σκοτώνει πάνω σε μία γυναίκα. Ο Κέιν κι' η Γουόντερλντ πηγαίνουν να παρασταθούν γυναίκα του πράκτορα κι' αυτό ανήλως μάρτυρες στη δίκη κι' ο Μπάτ. Φωνάζει να την πάρει ο Λόις κι' ο Μπάτ. Πραγματικά, μία μέρα η Λόις τηλεφώνησε στον Κέιν και τον άπειλη. Ο Κέιν όμως είναι μεγάλος. Μία νύχτα άκουσε να σταματά ένα αυτοκίνητο έξω απ' το σπίτι τους.

Βήματα αντήχησαν στο τσιμέντο. Προχώρησαν, σταμάτησαν, έβλεπαν. Διέκριναν τη σκιά μιάς γυναίκας. Δεν μπορούσαν να την δώ, χωρίς να βγάλουν το κιγκλίδωμα και να σκύψουν έξω. Μά δεν ήθελε να ριψοκινδυνεύουν. Παρακολούθησαν τη σκιά με μεγάλη προσοχή.

Ξαφνικά ένοιωσαν κάτι σαν ηλεκτρική εκκένωση. Νόμισαν πως αναγνώριζαν τη γυναίκα εκείνη σιλουέττα.

Στράφηκα απότομα, φόρεσα το παντελόνι μου, τις κάλτσες και τα παπούτσια μου και πήρα το περίστροφό μου.

—Είναι εκείνοι; ψιθύρισε η Κλαίρη.

—Πιστεύω, είπα απότομα. Είναι μία γυναίκα κάτω. Μου φαίνεται πως είναι η Λόις. Μην κουνιέσαι, πάω να ιδώ. Πήδησε κάτω από το κρεβάτι και κρεμάστηκε απάνω μου.

—'Ας φωνάξουμε την αστυνομία. Θέλουν να σε παρασύρουν έξω. Σε παραμονεύουν...

Της χείδεσα το κεφάλι.

—'Ο κεί, είπα. 'Ας είδουμε αν ντυθείς στο μεταξύ.

Γλ'πρησα άθροβα έξω από το δωμάτιο και κατέβηκα τη σκάλα στις μύτες των μηρών. Πέρασα το χώλ και μπήκα στο σαλόνι, όπου ήταν τις λέφωνο. Είχαμε τραβήξει κουρτίνες, πρώτο να πέσει κι' έτσι δεν έφεγγε, ανά- ήθελα να ριψοκινδυνέψω, άνα- δοντας το ηλεκτρικό. Πιστεύουν να τους άφισω να ακούσει.

Πασπατευτά, βρήκα το τηλέφωνο και σήκωσα το ακουστικό. Τό ξανακατέβασα διστακτικά.

—Τι είναι; ρώτησε η Κλαίρη κατατρομαγμένη.

—'Ενα μεταλλικό θόρυβος άκούστηκε.

—Τι είναι; ρώτησε η Κλαίρη κατατρομαγμένη.

—'Ενα μεταλλικό θόρυβος άκούστηκε.

μως άμέσως μ' ένα πικρό χαμόγελο: η γραμμή ήταν κομμένη.

Πήγα στο παράθυρο, τράβηξα την κουρτίνα κι' έβριξα μία ματιά έξω. Το αυτοκίνητο ήταν πάντα στην ίδια θέση κι' άδειανό. Δεν έβλεπα πια τη γυναίκα, διέκρινα όμως μια σκοτεινή σιλουέττα, ξαπλωμένη καταγής, κοντά στο γραφείο. Πιθανόν να ήταν ο Λίπεν, η κανένα από τα σκυλιά.

Γύρισα στο χώλ και τέντωσα το αυτί.

Η Κλαίρη φάνηκε στο κεφαλόσκαλο. Κρατούσε ένα ηλεκτρικό φαναράκι ανάμεινο.

—Μη ρίξεις το φως πάνω στις κουρτίνες, ψιθύρισε.

—Μήπως πρόκειται να ρηθ ή αστυνομία; με ρώτησε.

—'Η γραμμή είναι κομμένη. Περίμενε με αυτό. Πάω να ρίξω μία ματιά πίσω από τ' σπίτι.

—Μη δγαίνεις, με παρακάλεσε. Είμαι βέβαιη ότι περιμένουν για να βγής. Άσφαλώς, επιβλέπουν τις εισόδους.

—'Αναγνώρισα πως είχες δίκιο.

—Μείνε ήσυχη, της είπα, μπαίνοντας στο μικρό διάδρομο, που έβγαζε στην κουζίνα.

Εκεί, οι κουρτίνες δεν ήσαν τραβηγμένες. Διέσχισα την κουζίνα με τα τέσσερα και κύτταξα από το παράθυρο.

Η Λόις Σπένς ήταν εκεί. Την διέκρινα καλά. Κυττούσε το παράθυρο του πρώτου πατώματος. Θα μπορούσα να την πετύχω χωρίς καμμία δυσκολία, αλλά δεν καταδεχόμουν να πυροβολήσω μία γυναίκα.

Η Κλαίρη ήρθε να με βοηθήσει. Στριμωγμένοι, ο ένας πλάι στον άλλον, παρακολουθούσαμε τη Λόις, που κυττούσε πάντοτε προς το παράθυρο του πρώτου πατώματος.

—'Εχω μεγάλη επιθυμία να την σπάζω στο ξύλο, ψιθύρισε, αλλά έφ' όσον ο Μπάτ δεν φαίνεται, προτιμότερο είναι να μένουμε κρυμμένοι.

—Πού να είναι, ψιθύρισε άκουμπώντας το χέρι της στο μπράτσο μου.

Την καταλάβαινα πως έτρεμε.

—Δεν τον είδα ακόμα, της είπα. Άλλά, μόλις τον βώ, θα του φουέψω μία σφαίρα. Με τον Μπάτ πρέπει να κανονίσουμε διστακτικά.

—'Ενας μεταλλικός θόρυβος άκούστηκε.

—Τι είναι; ρώτησε η Κλαίρη κατατρομαγμένη.

—'Ενα μεταλλικό θόρυβος άκούστηκε.

—Τι είναι; ρώτησε η Κλαίρη κατατρομαγμένη.

—'Ενα μεταλλικό θόρυβος άκούστηκε.

Θα τ' συνέβη στον Μπέν. "Αν μου τόν σκοτώσαν;...
'Η Κλαίρη μου έσφιξε πιδ δυνατά το μπράτσο.

—Σε παρακαλώ, μην κάνεις καμμία τρέλλα, ψιθύρισε.

—'Οχι, αλλά αρχίζω να εκνευρίζωμαι που τους άκούω να τριγυρνάνε, σά να είναι στο σπίτι τους. Πάμε στο σαλόνι. Θα ιδούμε, ίσως, καλύτερα από κει.

Με συνόδευσε. Τη στιγμή που φάναμε στο χώλ, άκούστηκε ένα ούρλιασμα απ' έξω, μπροστά στο σπίτι.

—'Εκαμα να όρμησω, αλλά η Κλαίρη γρατώθηκε άπάνω μου.

—Είπε παγίδα, είπε. Περίμενε... Άκουσε...

Σταμάτησα.

—'Ακούστηκε ένα μοτέρ, που έβαζε μπρός.

—'Ετρεξα στο σαλόνι, τράβηξα τις κουρτίνες και κύτταξα έξω.

Το αυτοκίνητο έφευγε με μεγάλη ταχύτητα κι' εξαφανίστηκε στη στροφή του δρόμου.

Η Λόις Σπένς ήταν ξαπλωμένη πάνω στο τσιμέντο, κοντά στο μηχανήμα για το φύσκωμα των λάστιχων.

—'Ετρεξα στην πόρτα.

—Περίμενε με, είπα στην Κλαίρη κι' άνοιξε.

—'Οχι, μου φώναξε. Μην πάς...

Γλυστρησα έξω, της έκαμα νόημα να γυρίση πίσω κι' έφτασα κοντά στη Λόις τη στιγμή που προσπαθούσε ν' ανασκηκωθώ.

Η φρίκη της αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά. Ένα μεγάλο σημάδι στο πρόσωπό της έδειχνε το μέρος όπου την είχαν τυπώσει.

—'Εβαλε μία φλογόβολο δόρυμα κοντά στο ντεπόζιτο της βενζίνης! μου φώναξε.

Βγάλε με από δω... Θεέ μου! Θα ανατιναχτούμε στον άέρα!... 'Ο άτιμος με κοροΐδευε!... Βγάλε με από δω...

Κρεμάστηκε άπάνω μου. Την έσπρωξα απότομα.

—Κλαίρη! φώναξα σαν τρελλός. Έλα γρήγορα, Κλαίρη!

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

—'Ετρεξα προς το σπίτι. Διέκριναν την Κλαίρη στο κάτω-φλι και της ξαναφώναξα.

Ξαφνικά, φάνηκε σά ν' άνοι- γη ό ούρανος. Μία γλώσσα φωτιάς διέσχισε τη νύχτα, κι' ένας τρομακτικός πάταγος με ξεκούφανε.

Είδα την Κλαίρη να κρύβει στα χέρια της το τρομαγμένο πρόσωπό της. Μ'ήνουν άνικτα να τρέξω. Μία τρομακτική νποη μ' έριξε κάτω.

Κατόρθωσα ν' ανασκηκωθώ στα γόνατά μου. Τό σπiti σά- στα όλο και πιδ πολύ. Δοκί- λευε όλο και πιδ πολύ. Δοκί- μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

μας να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα μασα να φωνάξω. Άπότομα

χτικά φιλώντας της το χέρι.
Με χείδεφω κυτταζόντας με
κατάματα.
—Δεν μ'ας μένουν μεγάλα
πράγματα από το σπίτι μας,
δεν είν' έτσι; με ρώτησε με
χαμηλή φωνή.

Κούνησα το κεφάλι.
—Τίποτα άπολύτως, είπα.
Πέρασα το χέρι στ'αυτά μαλλιά
μου και πρόσθεσα χαμογελών-
τας:

—Ήταν ένα περίφημο πυ-
ροτέχνημα.

Τα μάτια της σκοτεινίσαν.
—Τί σκέπτεσαι να κάνεις,
αγάπη μου; με ρώτησε.

—Θα το ξαναχτίσω. "Εχω
ένα σωρό σχέδια. Θα μπορού-
σαμε να χτίσουμε το περίφη-
μο ρεστωράν που έλεγες. Το
σπίτι ήταν ασφαλίσμένο. Δεν
θαχουμε δυσκολία από λεφτά.

Θα μ'ας χρειαστή ίσως λίγος
καιρός. "Εξ άλλου, η θέσι του
γκαραζ' δεν μου άρεσε. Θα το
χτίσω τώρα αντίκρυ στο δρόμο.

—Κι' εκείνοι τί απέειναν;
με ρώτησε.

—Ήσεν πώς αυτή η ερώτησι
την άπασχολούσε από τότε που
συνήλθε.

—"Η Λοίς είναι εδώ, απάν-
τησα. "Εχει πάθει σοβαρά έγ-
καύματα. "Ο γιάτρος δεν πι-
στεύει να την σώσει.

—Ανατρίχισε.
—Δηλαδή, θα πεθάνει;
—Ναι...
—Κι' ο Μπάτ;

—"Α, ναι... Ο Μπάτ...
"Ε, λοιπόν, τον έπιασαν. Μην
άνησυχες, αγάπη μου.

—Εσκυψα και προσποιήθηκα
ότι έδεναν το κορδόνι του πα-

πουτσιού μου. "Ηξερα πώς, αν
έξακολουθούσε να με κυττάζει
στ'αυτά μάτια δεν θα μπορούσα
να ύπομείνω το βλέμμα της.
Θα μάντεψε ότι της έλεγα ψευ-
ματα. "Η Λοίς ήταν, πραγμα-
τικά, στο νοσοκομείο, αλλά ο
Μπάτ ήταν έλευθερος. Δεν ή-
θελα να της το όμολογήσω.

—Λοιπόν, οι έγνοιες μας
πιάνε πιά; με ξαναρώτησε.

—Ναι, της είπα. Μόλις θα-
σαι αρκετά καλά ώστε να βγής
από το νοσοκομείο, θα βάλουμε
μπρός. Θα έχης το ρεστωράν
που ήθελες και θα γεμίσουμε
λεφτά...

—"Η νοσοκόμος μπήκε κείνη
τη στιγμή μέσα και μου έγνε-
ψε.

—Να ο τύραννός μας! είπα
και σηκώθηκα. Θα ξαναρθω
αύριο. Μην κουράζεσαι. "Εχου-
με τόσα πράγματα εύχάριστα
να σκεφτούμε...

Της φίλησα το χέρι και βγή-
κα έξω.

Μια άλλη νοσοκόμος με πε-
ρίμενε στο διάδρομο.

—"Η μιν Σπένς σ'ας ζητάει,
μου είπα.

—"Ο κεί, απάντησα. Πώς
είναι;

—"Η νοσοκόμος κούνησε το κε-
φάλι της.

—"Εχει τρομερά έγκαύμα-
τα! είπα. Δεν φαντάζομαι ό-
τι θα βαστάξει πολύ.

Την άκολουθησα κατά μήκος
του διαδρόμου, ως το δωμάτιο
της Λοίς.

—Ενας άστυφύλακας έκανε
δολέτες μπροστά στην πόρτα.

—"Η Λοίς ήταν έαπλωμένη
στο κρεβάτι της. Το πρό-
σωπό της ήταν άθικτο. Μα
ήταν σε κακό χαλί. Φαίνονταν
έξαντλημένη.

Την πλησίασα σιωπηλός.

—Γεια σου, μου είπα. Το
παραδέχομαι ότι είσαι τυχε-
ρός στο παιχνίδι...

—Εμείνα αμίλητος.
—Αγάπησε, τα χείλη της και
σουφώρεσε τα φρύδια.

—"Εχω κάτι να σου πώ,
μουρμούρισε.

—Θάπρεπε ν' αναπαυτής,
της είπα. Μη σπαταλές τις
δυνάμεις σου. Είσαι πολύ άρ-
ρωστη, Λοίς.

—Το ξέρω, απάντησε, με
μιά σύσπασι του στόματός
της. Είμαι ξεγυραμένη. "Αλλ'
ήθελα να σε ιδώ προτού νά...

—"Ο κεί, λέγε.

—Δεν είχα ποτέ μου τύχη
με τους άντρες, είπα κυττά-
ζοντας την όροφή. "Εκτός από
το Χουάν, όλοι οι άλλοι μ'
έγκατέλειψαν. "Αγαπούσα πολ-
ύ το Χουάν, ξέρεις. "Όταν
τον έχασα έγινα σχεδόν τρελή.

—Πραγματικά, δεν αξίζω τί-
ποτα, όταν πρόκειται να έκ-
δικηθώ, έσένα τουλάχιστον.

—"Εχεις μεγάλη τύχη, Κέιν...

—"Εν τ'αυτά φερεις κι' ά-
σχημα, της είπα. "Ανατίναξες
το σπίτι μου κι' έχασα και τη
δουλειά μου. Τί άλλο θέλεις;

—"Αλλά, σύ είσαι ακόμα
ζωντανός, κι' η γυναίκα σου
είναι νεκρός. "Ο Χουάν
είναι νεκρός. Κι' εγώ επίσης
είμαι ξεγυραμένη...

—Μη λες τέτοια πράγμα-
τα, δεν κερδίζεις τίποτα.

—"Ο Μπάτ με κοροϊδεψε,
μου είπα με όργη.

—Κι' αυτό σε παραξενεύει;
Αυτό το γουρούνι θα μπορού-
σε να κοροϊδέψει και τη μητέ-
ρα του την ίδια.

—Κι' αυτό επίσης είνε
σφαιζιμο δικό μου, είπα. "Η-
θελα να τον χρησιμοποιήσω
για να έκδικηθώ, αλλά αυτός
πίστεψε πώς τον αγαπούσα.

Θάπρεπε να προσποιηθώ ώσ-
που να τελειώσουν όλα, αλλά
εγώ διάστηκα να τον στείλω
να κουρευεται. Σάμπως να
μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω
ένα τέτοιο δρωμερό κτήνος
σαν αυτόν. Του το είπα κα-
τάμουτρα, κι' αυτός μου την
έσκασε...

Κούνησε νευρικά το κεφάλι
της και μουρμούρισε:

—Λένε πώς μ' έχουν πα-
ραγεμίσει με μορφίνη, αλλά
εγώ πονώ... πονώ σαν σκυλί!

—Εμείνα σιωπηλός.

—"Εγώ είπα στον Μπάτ
πώς έπρεπε ν' ανατινάξη το
ντεπόζιτο της βενζίνης, συ-
νεχισε. Βδομάδες όλοκληρες
του έκανα το μάθημα. "Θε
μου, Πόσο ζω είναι! Χωρίς
έμενα δεν θα το κατώρθωνε
ποτέ.

—"Ηθελε να σου τραβή-
ξη μια πιστολιά, αλλά εγώ
ήθελα να κάνω την πιο έξυπνη.
Καθώς βλέπεις, δεν έπιασε...

—"Ηθελα να σε ιδώ να τινάχτης
στον αέρα, μέσα στις φλόγες,
και σύ, κι' η γυναίκα σου, και
το σπίτι σου...

Γύρισα άλλου τα μάτια.
Γιατί να νοιώσω μίσος γι' αυ-
τή τη γυναίκα; Πέθαινε πιά κι'
είχε πληρώσει τα άμαρτήματά
της ακριβά.

—Δεν θ' άφισης τον Μπάτ
να γλυτώσει έτσι εύκολα; με
ρώτησε ξαφνικά.

—Εκείνος τα μάτια της.

—Τέλος, δεν χάλασε
το πρόσωπό μου, μουρμούρισε.
Είνε κάτι κι' αυτό. Δεν βάθε-
λα να πεθάνω με το πρόσωπο
κατεστραμμένο...

—"Αντίο, της είπα.

—Σκότώσέ τον, Κέιν. Κάμε
το γι'α μένα, με παρακάλεσε.
Βγήκα έξω.

—"Ο Τιμ Ντυβάλ με περίμενε
στο διάδρομο. Δεν μπορούσα
να πιστέψω στ'αυτά μάτια μου.

—"Εν τ'αυτά φερεις κι' ά-
σχημα, της είπα. "Ανατίναξες
το σπίτι μου κι' έχασα και τη
δουλειά μου. Τί άλλο θέλεις;

—"Αλλά, σύ είσαι ακόμα
ζωντανός, κι' η γυναίκα σου
είναι νεκρός. "Ο Χουάν
είναι νεκρός. Κι' εγώ επίσης
είμαι ξεγυραμένη...

—Μη λες τέτοια πράγμα-
τα, δεν κερδίζεις τίποτα.

—"Ο Μπάτ με κοροϊδεψε,
μου είπα με όργη.

—Κι' αυτό σε παραξενεύει;
Αυτό το γουρούνι θα μπορού-
σε να κοροϊδέψει και τη μητέ-
ρα του την ίδια.

—Κι' αυτό επίσης είνε
σφαιζιμο δικό μου, είπα. "Η-
θελα να τον χρησιμοποιήσω
για να έκδικηθώ, αλλά αυτός
πίστεψε πώς τον αγαπούσα.

Θάπρεπε να προσποιηθώ ώσ-
που να τελειώσουν όλα, αλλά
εγώ διάστηκα να τον στείλω
να κουρευεται. Σάμπως να
μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω
ένα τέτοιο δρωμερό κτήνος
σαν αυτόν. Του το είπα κα-
τάμουτρα, κι' αυτός μου την
έσκασε...

Κούνησε νευρικά το κεφάλι
της και μουρμούρισε:

—Λένε πώς μ' έχουν πα-
ραγεμίσει με μορφίνη, αλλά
εγώ πονώ... πονώ σαν σκυλί!

—Εμείνα σιωπηλός.

—"Εγώ είπα στον Μπάτ
πώς έπρεπε ν' ανατινάξη το
ντεπόζιτο της βενζίνης, συ-
νεχισε. Βδομάδες όλοκληρες
του έκανα το μάθημα. "Θε
μου, Πόσο ζω είναι! Χωρίς
έμενα δεν θα το κατώρθωνε
ποτέ.

—"Ηθελε να σου τραβή-
ξη μια πιστολιά, αλλά εγώ
ήθελα να κάνω την πιο έξυπνη.
Καθώς βλέπεις, δεν έπιασε...

—"Ηθελα να σε ιδώ να τινάχτης
στον αέρα, μέσα στις φλόγες,
και σύ, κι' η γυναίκα σου, και
το σπίτι σου...

Κούνησα το κεφάλι κατα-
φαικά.

—Πού είνε; ρώτησα.

—Τί θές να κάνεις;
—Να τον σκοτώσω ή να
τον πιάσω, είπα.

—Το ίδιο μου κάνει. "Η το
ένα ή το άλλο...

Το πρόσωπό της συσπάστη-
κε από τους πόνους.

—Θάθελα να ήταν δυνατόν
να ύποφέρη όπως ύποφέρω,
μουρμούρισε.

—Πού είνε; τη ρώτησα
πάλι.

—Πρέπει νάχη φύγει από
το διαμέρισμά μου τώρα, είπα
σουφρώνοντας τα φρύδια. Θα
πήγε ασφαλώς στο Μικρό
Λούις. Πιστεύω πως εκεί θα
τον βρης. Δεν ξέρει πώς να
κρυφτεί. "Αν δεν ήμουν μαζί
του, θα τον είχες βρη πριν ά-
πό καιρό. Δεν έχει μυαλό.

—Πού μένει αυτός ο Μι-
κρός Λούις; ρώτησα με άνω-
πομονήσια.

—Μου έδωσε μια διεύθυνση,
στ'α περίχωρα του Σάν Φραν-
τσίσκο.

—Τί είνε αυτός ο άνθρω-
πος; την ξαναρώτησα.

—Ενας τ'ο συναφιού, εί-
πε με άδιαφορία. "Όταν σε
παρακολουθού, π'ας εκεί και
σε κρύβει. Πρόσεξε όμως κα-
λά. Κέιν. Θέλω τόσο πολύ να
βρης τον Μπάτ...

—Θα τον βρώ, της είπα
και σηκώθηκα όρθιος.

—Εκείνος τα μάτια της.

—Τέλος, δεν χάλασε
το πρόσωπό μου, μουρμούρισε.
Είνε κάτι κι' αυτό. Δεν βάθε-
λα να πεθάνω με το πρόσωπο
κατεστραμμένο...

—"Αντίο, της είπα.

—Σκότώσέ τον, Κέιν. Κάμε
το γι'α μένα, με παρακάλεσε.
Βγήκα έξω.

—"Ο Τιμ Ντυβάλ με περίμενε
στο διάδρομο. Δεν μπορούσα
να πιστέψω στ'αυτά μάτια μου.

—"Εν τ'αυτά φερεις κι' ά-
σχημα, της είπα. "Ανατίναξες
το σπίτι μου κι' έχασα και τη
δουλειά μου. Τί άλλο θέλεις;

—"Αλλά, σύ είσαι ακόμα
ζωντανός, κι' η γυναίκα σου
είναι νεκρός. "Ο Χουάν
είναι νεκρός. Κι' εγώ επίσης
είμαι ξεγυραμένη...

—Μη λες τέτοια πράγμα-
τα, δεν κερδίζεις τίποτα.

—"Ο Μπάτ με κοροϊδεψε,
μου είπα με όργη.

—Κι' αυτό σε παραξενεύει;
Αυτό το γουρούνι θα μπορού-
σε να κοροϊδέψει και τη μητέ-
ρα του την ίδια.

—Κι' αυτό επίσης είνε
σφαιζιμο δικό μου, είπα. "Η-
θελα να τον χρησιμοποιήσω
για να έκδικηθώ, αλλά αυτός
πίστεψε πώς τον αγαπούσα.

Θάπρεπε να προσποιηθώ ώσ-
που να τελειώσουν όλα, αλλά
εγώ διάστηκα να τον στείλω
να κουρευεται. Σάμπως να
μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω
ένα τέτοιο δρωμερό κτήνος
σαν αυτόν. Του το είπα κα-
τάμουτρα, κι' αυτός μου την
έσκασε...

Κούνησε νευρικά το κεφάλι
της και μουρμούρισε:

—Λένε πώς μ' έχουν πα-
ραγεμίσει με μορφίνη, αλλά
εγώ πονώ... πονώ σαν σκυλί!

—Εμείνα σιωπηλός.

—"Εγώ είπα στον Μπάτ
πώς έπρεπε ν' ανατινάξη το
ντεπόζιτο της βενζίνης, συ-
νεχισε. Βδομάδες όλοκληρες
του έκανα το μάθημα. "Θε
μου, Πόσο ζω είναι! Χωρίς
έμενα δεν θα το κατώρθωνε
ποτέ.

—"Ηθελε να σου τραβή-
ξη μια πιστολιά, αλλά εγώ
ήθελα να κάνω την πιο έξυπνη.
Καθώς βλέπεις, δεν έπιασε...

Κλαίρη δεν κινδυνεύει, καθό-
λου, αν είσαι σύ εγώ. "Εγώ έ-
χω άλλες δουλειές να κάνω...

—Να πάρη η όργη!... μουρ-
μούρισε. Κι' εγώ που πίστευα
ότι θα κάνω λίγο ανθρωποκυ-
νηγό...

—Να επιδελήης την Κλαί-
ρη, του είπα. Το ανθρωποκυνη-
γό, που λές, είνε μια ύπό-
θεσι: άνάμεσα στον Μπάτ και
σ' έμένα. Είπα στην Κλαίρη
πώς τον έχουν πιάσει. Πηγαί-
νε να την δης, μία στιγμή,
κι' έπειτα πάρε ένα κάθισμα
και μένε εδώ. Δεν θα λείψω
πολύ.

Κι' απομακρύνθηκα, χωρίς
να του άφισω καιρό να δια-
μαρτυρηθώ.

Στο κρηφύνητο

—"Ο σωφέρ του ταξί έκοψε
την ταχυτητα και τέλος στα-
ματησε.

—Δεν μπορώ να σ'ας π'αώ
πιο μακριά, κυριε, μου είπα.

Το σπίτι, που ζητατε, είνε
στο ύψος αυτής της αδιέξο-
δου, αν δεν κάνετε λάθος στη
διεύθυνσι.

—Βγήκα απ' το ταξί κι' έρ-
ριξα μια ματιά στη στενή έ-
κείνη αδιέξοδο.

—Πρέπει ν'άνε εδώ, είπα,
δίνοντας στο σωφέρ μισό δολ-
λάριο.

—Θέλετε να σ'ας περιμένω;
με ρώτησε.

—"Οχι, απάντησα.

—Ήταν νύχτα. Μια πυκνή ό-
μίχλη σκέπαζε τα πάντα. Το
μόναϊκό φανάρι, του δρομου
έριχνε μίαν αδύνατη φωτεινή
κηλίσια στο λιθοστρώτο. "Η
σειρήνα ενός άτμοπλοίου άρ-
χιζε να σούριάζη κάπου εκεί
κοντά. "Ακουγόταν καθαρά ο
ρόχος των κυμάτων, που χτυ-
πούσαν στην προκυμιά.

—Αναψα ένα τσιγάρο και
προχώρησα στην αδιέξοδο.

—"Ο Μικρός Λούις, είχε δια-
λέξει μια συνοικία αρκετά ά-
πομακρ. Τα σπίτια εκείνα,
καθώς μου είχε πη ο σωφέρ
του ταξί, έπρόκειτο να τα
γκρεμίσουν, γιατί ήταν παμ-
πάλαια.

—Ενας γάτος κατάμαυρος
έγυρνε από τη σκιά κι' ήρθε να
χ'αϊδεύη στα πόδια μου. Μ'
άκολουθησε ύστερα.

—Φτάνοντας μπροστά στο
σπίτι του μικρού Λούις, πέτα-
ξα το τσιγάρο μου και το πε-
ριεργάστηκα.

—Είχε τρία πατάματα. Δεν
φαίνονταν φως. Τα περισσό-
τερα παράθυρα ήταν καρφω-
μένα με σανίδες, που είχαν
πιά σπασίσει.

—Δοκίμασα να κάμω το γύρο
του σπιτιού, αλλά δεν το κα-
τώρθωσα, γιατί, από πίσω, ύ-
πήρχε ένα είδος τάφρου με
δρόμικα νερά.

—Ξαναγύρισα στην πρόσοψι,
και δοκίμασα ν' ανοίξω την
πόρτα. Ήταν κλειδωμένη. Κα-
τάρθωσα, τέλος, να σπάσω
ένα παράθυρο του ίσογειού, με
την κνήμη του πιστολιού μου.
"Εκαμα λιγότερο θόρυβο απ'
ότι φοβόμουν.

—Με το πιστόλι στο χέρι,
σκαρφάλαξα στο παράθυρο και
πήδησα μέσα σ' ένα σκοτεινό
δωμάτιο.

—Αναψα το ηλεκτρικό μου
φανάρι και κύτταξα γύρω μου.
Πάνω στη σκόνη του δαπέδου,
ήσαν ίχνη από θήματα.

—Πήγα στην πόρτα και την
άνοιξα σιγά. Διέκρινα ένα δι-
άδρομο βρωμερό, που τον φω-
τίζε ένα ράμφος γκαζιού.

—Τέντωσα το αυτί μου. Δεν ά-
κουγόταν τίποτα.

—Εσθυσα το ηλεκτρικό μου
φανάρι, το ξανάβαλα στην
τσέπη μου και προχώρησα στο
διάδρομο.

—Αντίκρυ μου ύπήρχε μια
άλλη πόρτα. Προς τα δεξιά
μου, ήταν η πόρτα της εισό-
δου. Προς τ' αριστερά, μια
σκάλα χωρίς στηρίγματα, και
με σκαλοπάτια σαραβαλια-
σμένα.

—Ήταν, πραγματικά, ένα ι-
δεώδες κρηφύνητο αυτό το
σπίτι.

—Διέσχισα αθόρυβα το διά-
δρομο και κόλλησα το αυτί
μου στην αντίκρυνή πόρτα.

—Υστερα από λίγο, άκουσα
θήματα στο πάτωμα, που έ-
τριζε.

—Αναρωτήθηκα αν ήταν ο
Μπάτ πίσω από κείνη την
πόρτα. "Η καρδιά μου χτυπού-
σε κανονικά. "Ημουν πολύ ή-
ρεμος. Είχα έρθει γι'α να σκο-
τώσω τον Μπάτ, άπλυστα-
τα...

—Επιασα το πόμολο της
πόρτας, τσούριψα σιγά και
την άνοιξα αθόρυβα.

—Είδα ένα δωμάτιο στενό, γε-
μάτο από κασόνια. Πλάι σε
μια παλιά θερμάστρα, ήταν
ένα σαραβαλιασμένο κρεβάτι.

—Αναψα το ηλεκτρικό μου
φανάρι και κύτταξα γύρω μου.
Πάνω στη σκόνη του δαπέδου,
ήσαν ίχνη από θήματα.

—Πήγα στην πόρτα και την
άνοιξα σιγά. Διέκρινα ένα δι-
άδρομο βρωμερό, που τον φω-
τίζε ένα ράμφος γκαζιού.

—Τέντωσα το αυτί μου. Δεν ά-
κουγόταν τίποτα.

—Εσθυσα το ηλεκτρικό μου
φανάρι, το ξανάβαλα στην
τσέπη μου και προχώρησα στο
διάδρομο.

—Αντίκρυ μου ύπήρχε μια
άλλη πόρτα. Προς τα δεξιά
μου, ήταν η πόρτα της εισό-
δου. Προς τ' αριστερά, μια
σκάλα χωρίς στηρίγματα, και
με σκαλοπάτια σαραβαλια-
σμένα.

—Ήταν, πραγματικά, ένα ι-
δεώδες κρηφύνητο αυτό το
σπίτι.

—Διέσχισα αθόρυβα το διά-
δρομο και κόλλησα το αυτί
μου στην αντίκρυνή πόρτα.

—Υστερα από λίγο, άκουσα
θήματα στο πάτωμα, που έ-
τριζε.

—Αναρωτήθηκα αν ήταν ο
Μπάτ πίσω από κείνη την
πόρτα. "Η καρδιά μου χτυπού-
σε κανονικά. "Ημουν πολύ ή-
ρεμος. Είχα έρθει γι'α να σκο-
τώσω τον Μπάτ, άπλυστα-
τα...

—Επιασα το πόμολο της
πόρτας, τσούριψα σιγά και
την άνοιξα αθόρυβα.

—Είδα ένα δωμάτιο στενό, γε-
μάτο από κασόνια. Πλάι σε
μια παλιά θερμάστρα, ήταν
ένα σαραβαλιασμένο κρεβάτι.

—Αναψα το ηλεκτρικό μου
φανάρι και κύτταξα γύρω μου.
Πάνω στη σκόνη του δαπέδου,
ήσαν ίχνη από θήματα.

—Πήγα στην πόρτα και την
άνοιξα σιγά. Διέκρινα ένα δι-
άδρομο βρωμερό, που τον φω-
τίζε ένα ράμφος γκαζιού.

—Τέντωσα το αυτί μου. Δεν ά-
κουγόταν τίποτα.

—Εσθυσα το ηλεκτρικό μου
φανάρι, το ξανάβαλα στην
τσέπη μου και προχώρησα στο
διάδρομο.

—Αντίκρυ μου ύπήρχε μια
άλλη πόρτα. Προς τα δεξιά
μου, ήταν η πόρτα της εισό-
δου. Προς τ' αριστερά, μια
σκάλα χωρίς στηρίγματα, και
με σκαλοπάτια σαραβαλια-
σμένα.

—Ήταν, πραγματικά, ένα ι-
δεώδες κρηφύνητο αυτό το
σπίτι.

—Διέσχισα αθόρυβα το διά-
δρομο και κόλλησα το αυτί
μου στην αντίκρυνή πόρτα.

—Υστερα από λίγο, άκουσα
θήματα στο πάτωμα, που έ-
τριζε.

—Αναρωτήθηκα αν ήταν ο
Μπάτ πίσω από κείνη την
πόρτα. "Η καρδιά μου χτυπού-
σε κανονικά. "Ημουν πολύ ή-
ρεμος. Είχα έρθει γι'α να σκο-
τώσω τον Μπάτ, άπλυστα-
τα...

—Επιασα το πόμολο της
πόρτας, τσούριψα σιγά και
την άνοιξα αθόρυβα.

—Είδα ένα δωμάτιο στενό, γε-
μάτο από κασόνια. Πλάι σε
μια παλιά θερμάστρα, ήταν
ένα σαραβαλιασμένο κρεβάτι.

—Αναψα το ηλεκτρικό μου
φανάρι και κύτταξα γύρω μου.
Πάνω στη σκόνη του δαπέδου,
ήσαν ίχνη από θήματα.

—Πήγα στην πόρτα και την
άνοιξα σιγά. Διέκρινα ένα δι-
άδρομο βρωμερό, που τον φω-
τίζε ένα ράμφος γκαζιού.

—Τέντωσα το αυτί μου. Δεν ά-
κουγόταν τίποτα.

—Εσθυσα το ηλεκτρικό μου
φανάρι, το ξανάβαλα στην
τσέπη μου και προχώρησα στο
διάδρομο.

—Αντίκρυ μου ύπήρχε μια
άλλη πόρτα. Προς τα δεξιά
μου, ήταν η πόρτα της εισό-
δου. Προς τ' αριστερά, μια
σκάλα χωρίς στηρίγματα, και
με σ

ποιον. Ένας άντρας της φώ-
ναζε να κλείσει το στόμα της.
Έξακολουθούσα ν' ανεβαίνω
τη σκάλα.

Πίσω μου, μια πόρτα άνοι-
ξε απότομα. Έστρεψα το κε-
φάλι μου. Μια γυναίκα αδύνα-
τη, και με άθλιο παρουσιαστι-
κό, παρουσιάστηκε.

— Βοήθεια, κύριε! φώναξε,
ακουμπώντας στον τοίχο.

Ένας χοντρός άντρας, χω-
ρίς σακκάκι, βγήκε πίσω της
στο διάδρομο, την άρπαξε α-
πό τα μαλλιά και την τράβηξε
μέσα στο δωμάτιο. Η πόρτα
έκλεισε πίσω τους. Η γυναίκα
άρχισε να ούρλιαζε.

Χωρίς ν' απασχοληθώ μ'
αυτήν, ανέβηκα στο πάνω πα-
τώμα.

Στο κεφαλόσκαλο, έκαιγε
γκάζι. Γύρισα και κούταξα πί-
σω μου: Κανένας δεν φαίνο-
ταν, ούτε ακουγόταν τίποτα.

— Αν ο Μικρός Λούις μου είχε
πή την αλήθεια, βρίσκονταν
πιά αντίκρυ στο δωμάτιό του
Μπάτ. Διέσχισα το διάδρομο
και κόλλησα το αυτί μου στην
πόρτα.

— Θεέ μου, έλεγε μια γυναί-
κα. Έπρεπε να μουν τρελλή ό-
ταν αποφάσιζα να μείνω μ' έ-
να καθάρμα σαν και σένα...

Σήκωσα την ασφάλεια του
πιστολίου μου κι έπιασα το
πόμολο της πόρτας.

— Αφισέ με ήσυχον, άκου-
σα τώρα τη φωνή του Μπάτ.
Κι' εγώ επίσης συχάθηκα.

— Άνοιξε την πόρτα και μπη-
κα μέσα.

Η εξέντωσις

Μια γυναίκα με μαύρο κομ-
πινάζον μου γυρνούσε την
πλάτη. Τα πόδια της ήσαν ξε-
καλτσωτά και τα ξανθά της
μαλλιά τα είχε δεμένα προχει-
ρα στην κορυφή του κεφαλιού.
Ήταν όρθια μπροστά σ' ένα
τραπέζι, όπου υπήρχαν υπο-
λείμματα φαγητού και αδει-
νες υποτίλλιες ούστκυ.

Γύρισε γρήγορα, άκουγον-
τας την πόρτα ν' ανοίγει, και
με κούταξε. Δεν έβλεπα από
το Μπάτ παρά μόνο το πόδι
του. Η γυναίκα με κούτσουσε
με δυσπιστία. Το ένα της μά-
τι ήταν μαυρισμένο από γρο-
θιά. Στο χέρι της κρατούσε
ένα γεμάτο ποτήρι.

— Φύγετε, μου είπε, κάματε
λάβος στην πόρτα.

— Θέλω να μιλήσω στον
Μπάτ, είπα. Βγήτε απ' αυτόν.

Βλέποντας το περιστρώφο
μου, έβγαλε μια κραυγή κι
άφισε το ποτήρι της να πέσει.

Ο Μπάτ μ' αναγνώρισε, α-
κούγοντας τον ήχο της φωνής
μου. Έπιασε τη γυναίκα από
τη μέση και την έσφιξε απάνω
του. Μου χαμογέλασε ύστερα
πάνω από τον ώμο της.

— Γεια σου, ξεροκέφαλε!
φώναξε.

— Αφισέ τη γυναίκα, τον
διάταξε. Τί σου συμβαίνει,
Μπάτ; Τρόμαξες;

Κάλτσες - Ζέρσεϋ

Είς ποικιλίαν ποιότητων και χρο-
ματισμών μόλις παρέλαβον η «ΣΙΛ-
ΚΑ — ELBEO», Μητροπόλεως 44 β.
Είνε μοντέρνα, ελκυστικά και σε τιμές
πολύ φθηνές, όλα τα είδη γυναικείων
εσώρουχων ζέρσεϋ και καλτσών της
«ΣΙΛΚΑ — ELBEO», Μητροπόλεως
44 β. Έπιωφελήθητε...

Πούδρα - Κρέμα
NELDA

Από της Δευτέρας 26 Σεπτεμβρίου εις την

«ΒΡΑΔΥΝΗΝ»

- Ο Η ΠΙΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ
- Ο Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ
- Ο Η ΠΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ
- Ο Η ΠΙΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ
- Ο Η ΠΙΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ

Άλλά και η πιο

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

περιπετειών:

Ένας Έλλην χρυσοθήρας στην παγωμένη Αλάσκα

Ο ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

που ξεκίνησε γεμάτος όνειρα και έλπίδες με έφοδιο μόνο
την αδόμητη ψυχή του και την αγάπη του στην
περιπέτεια. Από τα θρανία

ΤΟΥ «ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ»

στα παχόδουνα του

ΒΕΡΙΓΓΕΙΟΥ ΠΟΡΘΟΥ

«Ηρώες φανταστικών μυθιστορημάτων δεν έζησαν τις χαρές,
τις τραγωδίες, τις ανέπιπτες περιπέτειες που άφηνεται ο
ζωντανός αυτός ήρωας των πιο συγκλονιστικών περιπετειών.

★

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΧΡΥΣΟΥ

Την αφήγησι των περιπετειών του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟ-
ΛΙΑΣΤΑΣΗ, ο οποίος μετά είκοσιπεντετιαν έπέστρεψε εις
την Πατρίδα του, έξησφάλισε κατ' αποκλειστικότητα η
«ΒΡΑΔΥΝΗ»

Θα αποτελέσει δε το πιο συναρπαστικό ανάγνωσμα, ανώτερο
σε περιγραφικότητα άγνώστων κόσμων, άσυγκριτο σε συγ-
κλονιστικές περιπέτειες και από το θρυλικό ανάγνωσμα
«ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ», που διαδόσθηκε
με απληστία από μυριάδες Έλληνων.

Το κείμενον θα συνοδεύεται και από φωτογραφίας τας όποι-
ας διέσωσε από τας περιπέτειας του, ο τολμηρός χρυσοθήρας.

Οι περιπέτειες ενός Έλληνος χρυσοθήρα στην παγωμένη Αλάσκα

- Πάλι με τα στοιχεία της φύσεως.
- Αιματηροί ανταγωνισμοί χρυσοθηρών.
- Εκδηλώσεις των πιο αντίθετων ανθρωπίνων αισθημάτων.
- Αντιμετώπισις σαρκοβόρων θηρίων.
- Αγώνες για τη ζωή και τον πλούτο.
- Δραματικά περιπέτεια.
- Συνεχής πάλη με τον θάνατο.
- Επί δύο δεκαετηρίδες ο ήρωας μας περιεπλανήθη όπου οι
μεγαλύτεροι κίνδυνοι, αλλά και ο μεγαλύτερος πλούτος.
- Έζησε συγκλονιστικές περιπέτειες σε περιοχές ήμιαγρών
ερυθροδέρμων.
- Περιεπλανήθη στις άγριες ζούγκλες του Πόρτλαντ Όρεγκον.
- Έγνώρισε τους κινδύνους άνομεσας στον σκοτεινό κόσμο
των άμερικανικών μεγαλουπόλεων.

Την υπέροχη αυτή ιστορία των περιπετειών του που αρχίζει
από το υπερωκεανείο «Βέρνη» που τον έφερε στην Αμερική
από την Τεργέστη, με μια αιματηρή σύγκρουσι Κρητικών
μεταναστών προς Πολωνούς, εντό- του πλοίου για την τιμή
μιάς Έλληνοπούλας, άφηνείται ο ήρωας μας, ο οποίος ζη
τώρα με τας αναμνήσεις άποτραβηγμένους σε μια από τις
γραφικές και έρημες γωνιές της Ατικής.

Από της Δευτέρας 26ης Σεπτεμβρίου εις την «ΒΡΑΔΥ-
ΝΗΝ» το ρεαλιστικότερον και συναρπαστικότερον
ρεπορτάζ.

Η γυναίκα πάλευε άπεγνω-
σμένα, αλλ' ο Μπάτ την κρα-
τούσε χωρίς μεγάλη προσπά-
θεια. Τον έβλεπα που την
δάγκανε με τα δόντια του, που
ήσαν σαν του σκύλου.

— Κλείσε το δρωμόστομά
σου, της φώναξε, γιατί αλ-
λοιώς θα σου σπάζω τα νε-
φρά!

Έκείνη έπαψε να παλεύη,
και με κούταξε με βλέμμα τρο-
μοκρατημένο. Κούτσουσε κυρίως
το πιστόλι μου, σαν να της
είχαν κάνει μάγια.

Αναρωτιώμουν γιατί ο
Μπάτ δεν έβγαλε το περιστρώ-
φό του. Είδα μια λάμψη στο
βλέμμα του, και ακολουθώντας
τη διεύθυνσι της ματιάς του,
αντίκρισα ένα πιστόλι πάνω
στο τζάκι, σε μέρος δηλαδή
που δεν μπορούσε να το φτά-
ση.

Έσπασα στα γέλια.

— Διάβολε, είπα, έγινες
πολύ ξεκουτιάρας, Μπάτ!

Μ' ένα πήδημα δρόθηκα κον-
τά στο τζάκι κι' άρπαξα το
περιστρώφο. Ήταν το δικό
μου, που μου είχε πάρει άλ-
λοτε.

Ο Μπάτ μισοστράφηκε,
κρατώντας πάντοτε τη γυναι-
κα μπροστά του, κι' όπισθο-
χώρησε, δρίζοντας συνεχώς.

Η κίνησι που είχα κάνει
για να πάρω το περιστρώφο,
μ' έκαμε να χάσω από τα μά-
τια μου, για λίγο την πόρτα.
Ο Μπάτ την άνοιξε απότομα
και βγήκε στο διάδρομο, σε-
ρώντας και τη γυναίκα, που
ούρλιαζε. Η πόρτα ξανάκλεισε
πίσω τους.

Κράτησα στο χέρι το πε-
ριστρώφό μου, που ξαναβρή-
κα, έβγαλα το άλλο στη ζώνη
μου, κι' έτρεξα προς την πόρ-
τα. Ο διάδρομος ήταν σκοτει-
νός.

Στην άκρη του διαδρόμου,
μια πόρτα άνοιξε και φάνηκε
ένα κεφάλι. Έρριξα μια πι-
στολιά από πάνω του. Το κε-
φάλι έξαφανίστηκε κι' η πόρ-
τα έκλεισε άμέσως. Ένας
άντρας ρωτούσε με δυνατή φω-
νή τί συνέβαινε. Η ξανθιά γυ-
ναίκα φώναζε καλώντας βοή-
θεια. Οι κραυγές της πνίγηκαν
ξαφνικά στο λάουγγα της.

Αν ο Μπάτ ήταν μόνος του
είκνιν τη στιγμή, θα τον σκο-
τώνω. Αλλά δεν έβλεπα καλά
και δεν ήθελα να σκοτώσω τη
γυναίκα.

Δός μου το πιστόλι σου,
Μικη... Κάνε γρήγορα!... ούρ-
λιασε ο Μπάτ ξαφνικά.

Όρμησα προς τη διεύθυνσι
της φωνής. Τον διέκρινα με
δυσκολία, ακουμπισμένον στον
τοίχο, ψηλά στη σκάλα. Κρα-
τούσε πάντοτε τη γυναίκα α-
πάνω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638
Μενάνδρου 75

ΜΟΝΟΝ

στο Ραφείον «ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» ύ-
φαινται και μαντάρονται παρ' ε-
δικού τεχνίτου, σπουδάζαντος εις το
έξωτερικόν κόσμον, σχίσμον, κα-
πες, σκροφάγμα, έθβαρμένοι παλ-
βάλλοι. Γυρίζονται κοστούμια, παλ-
τά, καπαρντίνες παρ' άρίστων τεχνι-
τών που τα κάνουν καινούργια.
ΔΡΟΥ 5 Γ' 1ον πάτωμα. Άδελφοί
ΑΛΛΗ, τηλ. 55-314.

Μιά ίερεία της Τερψιχόρης
θύμα της καρδιάς της...

ΗΝ άνοιξε του 1943 ο γνω-
στός Αμερικανός παρα-
γωγός ταινιών Άρτουρ Φρήντ,
ένας από τους διακεκριμένους
του Χόλλυγουντ στο είδος των
έγχρωμων μουσικο-χορευτικών
φίλμ, βρισκόταν στη Ν. Υόρκη.

Το βράδυ πήγε να περάση την
ώρα του στο κοσμικό ρεστωράν «Βερασάιγ» που ήταν γνωστό
για τον καλό κόσμο του, την έκλεκτή κουζίνα του και τα θαυ-
ματικά χορευτικά του νούμερα.

Πριν ακόμα τον σερβίρουν, η προσοχή του συγκεντρώθηκε
στην πίστα όπου μια νεαρή, όμορφη και καλλιγράμμη χορεύ-
τρια έκτελούσε μόνη το χορό της Νεράιδας. Οι κινήσεις της
ήταν τόσο γοητευτικές, τόσο τεχνικές, ώστε ο Φρήντ κυριολε-
κτικά τάχασε, κι' έμεινε με τη «λίστα» στα χέρια. Μέσα στα
ένθουσιώδη χειροκροτήματα που ακολουθούσαν το τέλος του χο-
ρού, ο Φρήντ έκανε νόημα στο μαίτρ-ντ' ότελ να πλησιάση.

— Κάνετε την έκλογή σας, μαίτρ; Έκανε αυτός τσακίζοντας
τη μέση του σε ύποκλισεις.

— Ναι, θα ήθελα να μού φέρνυτε εδώ... αυτή τη χορεύ-
τρια! Πας τη λένε;

Με τη σειρά του τώρα τάχασε ο μαίτρ ντ' ότελ.
— Λούσιλ Μπρέμερ... κατάφερε να ψιθυρίση.
Γρήγορα όμως συνήλθε κι' έφυγε χαμογελώντας.

Ξαναγύρισε σε λίγο συνοδεύοντας τη Λούσιλ, θαύμα γοη-
τείας κι' όμορφιάς μέσα στο «λαμέ» της φόρεμα.

— Όρίστε το... μενού σας, μίστερ Φρήντ, είπε χαριτο-
λογώντας κι' αυτός, γιατί γνώριζε τον παραγωγό από πολλά
χρόνια.

Εγίναν οι απαραίτητες συστάσεις και η Λούσιλ κάθισε
διατακτική.

— Λοιπόν, μίς Μπρέμερ, είπε ο Φρήντ διακόπτοντας τη
σιωπή! Ξέρετε ότι χορεύετε υπέροχα;

— Κάτι μου έχουν πη... απάντησε η Λούσιλ με μετριο-
φροσύνη. Φυσικά, εγώ δεν τους πιστεύω...

— Πιστέψτε το από έναν άνθρωπο που έχει λίγη πείρα.
Ξέρετε, μου άρεσετε πάρα-πολύ ως καλλιτέχνις και θα μπο-
ρούσα, αν θέλετε, να σας δοκιμάσω στον κινηματογράφο...

Λοιπόν τί λέτε γι' αυτό;...
Ακούγοντας την πρότασι αυτή που την όνειρευεται κάθε
χορεύτρια, η Λούσιλ μόνο που δεν πέταξε απ' τη χαρά της.
Χωρίς να σκεφτή που βρισκόταν κι' αδιαφορώντας για όσους
θα την κούταζαν, έσκυψε ξαφνικά και... φίλησε το Φρήντ στο
μέτωπο!

— Βγαλμένο απ' την καρδιά μου και χαριμέ-
νο στον καλλίτερο φίλο που μουστειλε τ' τύχη!
πρόφτασε να φωνάξη και εξαφανίστηκε άμέσως
τρέχοντας.

Κι' έτσι ο Φρήντ την πήγε στο Χόλλυγουντ.
Τρία μουσικά φίλμ γύρισε η Λούσιλ μέχρι το
1945, το ένα άμέσως μετά το άλλο. Το «Ραντεβού
στον Άγ. Λουδοβίκο», με την Τζούντι Γκάρλαντ,
το «Η Γιολάντα και ο κλέφτης», με το Φρήντ, «Α-
στειρ και το «Ζιγκφίλντ Φόλλις», πάλι με το Φρήντ.

Ποιος δεν την θυμάται στο «Ζιγκφίλντ και πρό πάν-
των στο δραματικό σκέτος «Κινέζικη βεντάγια»; Το
φίλμ αυτό ήταν το... τελευταίο που γύρισε.

Ποιοί λόγοι υπήρχαν;
— Άπλουστατά λόγοι αισθηματικοί! Η Λούσιλ εί-
χε έρωτευθι παράφορα τον παραγωγό «Άρτουρ
Φρήντ, αυτόν ακριβώς που την είχε ανακαλύψει, παρ'
όλο που αυτή ήταν... μικρότερη του κατά 22 όλο-
κληρα χρόνια κι' αυτός παντρεμένος μια δεκαετία
και με δυο παιδιά!...

Αυτή είνε η ατία που ανάγκασε τη ρωμαντική
Λούσιλ ν' άρνηθι να συνεχίση τη λαμπρή καριέρα
της δίπλα στον άνθρωπο που αγαπούσε, μα που δεν
μπορούσε να του άνηκη. Προτίμησε να φύγη απ' το
Χόλλυγουντ και να ξαναγυρίση στη Ν. Υόρκη με τη
καρδιά συντριμμένη. Για έναμση χρόνο χάθηκε έν-
τελώς. Κανείς από την κινηματογραφουπολι δεν ή-
ξερε τί να υποθέση γι' αυτή. Όσπου, μια μέρα,
στά μέσα του 1947 ξαναγύρισε. Με κανένα τρόπο
δεν δεχτηκε να ξαναχορέψη σε ταινία και πολύ πε-
ρισσότερο να ξαναγυρίση στα στούντιο της Μέτρο.

Ο Άρτουρ Φρήντ ήταν πάντα εκεί και δεν ήθελε
να τον ξανασινανηση... Αντίθετα δέχτηκε τις
πρότασεις των στούντιο. «Ηγκλ-Λάιν» του Χόλλυ-
γουντ και από τότε εργάζεται σε ρόλους δραματι-
κούς! Γύρισε αρκετά φίλμ. Τα τελευταία της είνε
το «Ο ξιφομάχος της Σικελίας», με τον Άρτουρ
ντε Κόντοβα, και το «Πίσω από κλειδωμένες πόρ-
τες» με τον Φράνσοτ Τόν.

Η Λούσιλ Μπρέμερ — αυτό είνε το πραγματικό
της όνομα — γεννήθηκε στο προ-
άστειο Άμστερνταμ της Ν. Υόρκης,
στις 21 Φεβρουαρίου του
1920. Είνε ψηλή, λεπτή, με καλ-
λίγραμμα πόδια και ώραίοτατο
πρόσωπο και σώμα. Τα μάτια
της είνε γαλάνα και τα μαλλιά
της καστανά. Σήμερα εξακολου-
θει να είνε ανύπαντρη και να ζή
μια περιορισμένη ζωή, χωρίς θο-
ρυβο και χωρίς διασκέδασεις.
Συχνά τη ρωτούν γιατί δεν ξα-
ναχορέυει. Αυτή τότε κατεβάζει
το κεφάλι και με τρόπο που
προσπαθεί να τον κάνει φυσικό,
λέει:

— Δεν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

— Δέν χορεύω πιά γιατί ο
χορός δεν μ' ένθουσιάζει...
Λούσιλ Μπρέμερ... Μιά Τερ-
ψιχόρη που χάθηκε εξ αιτίας της αισθηματικής κι'
ευαίσθητης καρδιάς της!...

Ο. PENNY

Η κυρία με το ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Αισθηματικό διήγημα

ταν ή δημοτή κόμησσα Ρολάντα Ζαμπιέρρι.

— Έχω θαυμάσει μερικά από τα έργα του Περάλντι, είπα.

— Έχετε ιδιή μήπως την «Κυρία με το τριαντάφυλλο»;

— Ναί. Νομίζω πως είναι το καλύτερο από τα έργα του.

— Έχετε δίκιο. Είναι το έργο της ζωής και της αγάπης του. Εκείνη που εικονίζεται σ' αυτό το μπουστό είναι η κόμησσα Ζαμπιέρρι. Ο Περάλντι έχει βάλει μέσα σ' αυτό το έργο όλη την ψυχή του, που ήταν πλημμυρισμένη από αγάπη για τη Βενετσιάνη αρχόντισσα. Η κόμησσα Ρολάντα ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Είχε ένα αγαλματένιο κορμί κι' ένα πρόσωπο που έλαμπε από χάρη κι' ομορφιά.

Δεν ξέρω αν ήταν ευτύχημα ή ατύχημα γι' αυτήν το ότι έχασε από πολύ νωρίς τον άντρα της. Σημασία έχει το ότι δεν αισθανόταν την ανάγκη να κρύψει τις σχέσεις της με το μεγάλο καλλιτέχνη. Το ειδύλλιο τους συνεχιζόταν από δέκα πέντε περίπου χρόνια. Θα με ρωτήσετε γιατί δεν παντρεύτηκαν. Δεν το ξέρω, αλλά νομίζω πως δεν είχε δυσκολο να το μαντέψει κανείς. Για δυο ανθρώπους που αγαπιόνταν όπως ή Ρολάντα κι' ο Περάλντι, ο γάμος αποτελούσε μια απειλή εναντίον της αγάπης τους. Γιατί θα την έκανε να ξεπέσει στα μάτια τους, συμπιέζοντάς την μέσα στα στενά πλαίσια της απλής και ήρεμης συζυγικής ζωής, με τη ρουτίνα, τις υποκρισίες, τους καταναγκασμούς και τις μιζέριες της. Ένω αυτοί ήθελαν την αγάπη τους ελεύθερη κι' αδέσμευτη. Γιατί καταλάβαιναν πως έτσι μόνο θα μπορούσε να μείνει για πάντα με-

γάλη, όμορφη κι' αγέραστη.

«Η «Κυρία με το τριαντάφυλλο», αν θυμάστε, πήρε το πρώτο βραβείο γλυπτικής της Ρώμης. Λίγον καιρό αργότερα, η Ρολάντα ζήτησε από τον αγαπημένο της να την φτιάξει ολόκληρη πάνω στο μάρμαρο.

— «Η τέχνη μου δεν φτάνει, της απάντησε ο γλύπτης. Θα κάμω όμως κάτι καλύτερο. Θα αντιγράψω τη φύσι.

— Με ποιό τρόπο;

— «Έχεις ακούσει για τα έκμαγεία που παίρνουν από τους νεκρούς;... Θα κάμω το ίδιο και για σένα. Αλλά δεν θα περιορισθώ μόνο στο κεφάλι σου... Θα πάρω με τον ίδιο τρόπο όλο το σώμα σου... Πότε νομίζεις ότι μπορούμε ν' αρχίσουμε, αγαπημένη μου;

— «Όποτε θελήσεις...

— Αύριο τότε.

«Αρχισαν από τα χέρια. Κατόπιν, ο Περάλντι πήρε το έκμαγείο των ποδιών και ύστερα της μέσης και του στήθους. «Έμενε το κεφάλι. Αλλά» ο γλύπτης αποφάσισε να χύσει πρώτα το γύψο μέσα σ' αυτά τα καλούπια, να συναρμολογήσει τα διάφορα κομμάτια κι' ύστερα να προσθέσει στο κορμί που θάφτιανε μ' αυτό τον τρόπο και το κεφάλι. Στο τέλος, θα χρωμάτιζε αυτό το αγαλμα της αγαπημένης του με μία δική του μέθοδο, για να του δώσει το φυσικό του χρώμα.

«Όλες αυτές οι εργασίες κράτησαν πολλές μέρες. Κι' ήταν μέρες χαράς κι' ευτυχίας για τους δυο αγαπημένους. Ποτέ άλλοτε η Ρολάντα δεν ήταν τόσο τρυφερή και τόσο θερμή και ποτέ άλλοτε ο Περάλντι δεν είχε αισθανθεί τόσο ζωντανή και μεγάλη την αγάπη του για την όμορφη κοντέσσα.

«Όταν ήρθε η μέρα για να πάρουν το πρόσωπο, η Ρολάντα έλαμπε από χάρη κι' ομορφιά. Κι' ήταν πολύ χαρούμενη κι' ευτυχή.

«Είμαι έτοιμος, της είπε σε μία στιγμή ο Γκουίντο.

«Και της εξήγησε πως είχε αφήσει δυο μικρές τρύπες πάνω στο καλούπι, στο μέρος της μύτης, για να μπορέ ν' αναπνέει.

«Δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο, πρόσθεσε.

«Αλλά δεν φοβούμαι, αγαπημένη μου, απάντησε η Ρολάντα.

«Και, με μία αυθόρμητη κίνηση, αγάλιασε τον καλλιτέχνη και τον φίλησε με παραφορά στα χείλη και στα μάτια. «Επειτα, πήγε να πάρει τη θέση της στο ντιβάνι.

«Ο Περάλντι γύρισε προς το απέναντι μέρος το κεφάλι του.

«Έχεις ένα λεπτό καιρό, της είπε, για να δώσεις στο πρόσωπό σου την έκφραση που θέλεις... Τα μάτια κλειστά. Μπορείς ν' αφήσεις μισάνοιχτα τα χείλη σου...

«Ο καλλιτέχνης γύρισε όταν συμπληρώθηκαν τα εξήντα δευτερόλεπτα κι' είδε τη φίλη του που χαμογελούσε ευ-

«Όταν σήκωσε το καλούπι, είδε πως το πρόσωπο της Ρολάντας ήταν κατακίτρινο και παγωμένο.

τυχισμένη. Τότε άρχισε να ρίχνει το γύψο πάνω στο πρόσωπό της, για ν' αποτυπώσει για πάντα τα όμορφα χαρακτηριστικά της. Οι δυο τρύπες που είχε ανοίξει αντιστοιχούσαν στα ρουθούνια. Δεν υπήρχε, λοιπόν, λόγος ν' ανησυχή.

«Αλλά» όταν έπειτα από κάμποση ώρα σήκωσε αυτό το καλούπι, είδε πως το πρόσωπο της Ρολάντας ήταν κατακίτρινο και παγωμένο.

«Ρολάντα! φώναξε.

«Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

«Το πρόσωπο του καλλιτέχνη είχε μουσκέψει στον ιδρώτα. Η αγαπημένη του Ρολάντα ήταν, λοιπόν, νεκρή; Αλλά πώς είχε πεθάνει; Το πράγμα του φαινόταν ανεξήγητο κι' άκατανόητο.

«Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του έπεσαν σ' ένα φάκελλο, που βρισκόταν στο μέρος όπου καθόταν πριν η Ρολάντα. Ο φάκελλος είχε τ' όνομά του. Ο καλλιτέχνης τον άρπαξε στα χέρια του και τον έσχισε. Πάνω στο αρωματισμένο χαρτί που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν αναγνώρισε το γράψιμο της φίλης του.

«Αγαπημένη μου Γκουίντο, το έγραφε η Ρολάντα, φαντάζομαι την έκπληξη και τη λύπη σου όταν θα με ίδης νεκρή μπροστά σου. Γιατί θα είμαι πραγματικά νεκρή, όταν θα διαβάσεις αυτό το γράμμα. Το δηλητήριο που ήπια δεν άστειεύεται. Αλλά γιατί το έκαμα αυτό...

«Αγαπημένη μου, δεν είχα σκεφτεί τίποτε άλλο ως τώρα από το να ζήσω και να γεράσω κοντά σου. Γιατί ο λόγος που ζούσα ήταν να είμαι μαζί σου ως την τελευταία μου στιγμή. Δεν είχα πο-

«Όταν σήκωσε το καλούπι, είδε πως το πρόσωπο της Ρολάντας ήταν κατακίτρινο και παγωμένο.

«Αλλά» αυτό το αγαλμα που σκεπθήκαμε να φτιάξουμε μαζί, έβαλε κάποιες άλλες σκέψεις στο μυαλό μου... μου έφερε αναστάτωση και ταραχή. Αυτές οι όμορφες καμπύλες θα μείνουν πάνω σ' αυτό, αλλά όχι και σε μένα. Αργά ή γρήγορα θα εξαφανιστούν κι' ούτε σύ, ούτε γώ, ούτε κανείς μπορεί να κάμει τίποτε γι' αυτό.

«Καταλαβαίνεις τώρα, την πράξι μου, Γκουίντο; Όχι, μην πής ότι υπαγορεύθηκε από έναν τυφλό εγωισμό. Εκείνο που με παρακίνησε σ' αυτή, ήταν ή μεγάλη, ή απέραντη αγάπη μου για σένα. Ναί, αγαπημένη μου, νομίζω πως δεν έχω το δικαίωμα να παρουσιάσω στα μάτια σου τη φθορά του κορμιού μου και να σε κάμω μία μέρα να συγκρίνης τη θλιβερή γρηούλα που θα έχω καταντήσει με το υπέροχο γύψινο αγαλμα που βγήκε από τα χέρια σου...

«Αυτό το αγαλμα, συνέχισε ο φίλος μου, «έζησε» κοντά στον Περάλντι αρκετά χρόνια. Αλλά ο καλλιτέχνης το κατέστρεψε μία μέρα, νοιώθοντας πως προσήγγιζε το τέλος του.

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

Με μία αυθόρμητη κίνηση αγκάλιασε τον καλλιτέχνη.

ΚΑΘΕ πόλις, άρχισε ο φίλος μου Λοντοβίκο Βαλτόρτα έχει τους δικούς της έρωτες, τις δικές της ιστορίες, τα δικά της δράματα... Ένα σωρό πράγματα που συμβαίνουν στο Παρίσι δεν θα μπορούσαν να συμβούν στο Λονδίνο ή τη Νέα Υόρκη και αντίστροφα... Αν θέλετε τη γνώμη μου, θα σάς πω ότι δεν είναι οι άνθρωποι μιάς πόλεως που έρωτεύονται και που ζούν μ' έναν ώριμο τρόπο, αλλά ο άερας της πόλεως που τους κάνει να έρωτεύονται και να ζούν μ' αυτό τον τρόπο. Η απόδειξή είναι πως οι ξένοι που ζούν στο Παρίσι έρωτεύονται και βλέπουν τα πράγματα όπως οι Παρισινοί. Και το ίδιο θα γινόταν αν πήγαιναν στη Νέα Υόρκη... Ωρισμένες πόλεις, όμως, έχουν πιά πολύ από όλες τις άλλες την περίεργη ιδιότητα να βάσουν στις πράξεις των ανθρώπων τη δική τους σφραγίδα... Συχωρέστε με αν στην πρώτη γραμμή θα βάλω τη Βενετία, την πατρίδα μου... Αλλά νομίζω πως και σεις θα συμφωνήσετε μαζί μου

«Ότι τα πράγματα που συμβαίνουν στη Βενετία δεν μπορεί να γίνουν σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

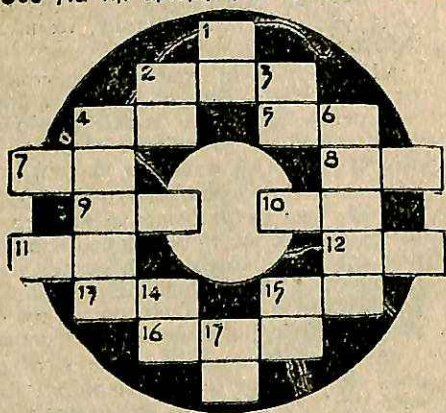
«Στην ιστορία που πρόκειται να σάς αφηγηθώ δεν πρόκειται ν' ακούσετε να γίνεται λόγος ούτε για γόνδολες, ούτε για βαρκαρόλες, ούτε για νυχτερινούς περιπάτους στο Μεγάλο Κανάλι κάτω από το φως της Σελήνης. Κι' όμως καμιά ιστορία δεν είναι τόσο γνήσια βενετσιάνικη όσο αυτή. Τι είναι εκείνο που της δίνει λοιπόν, αυτό το χρώμα κι' αυτή τη σφραγίδα; Θα σάς το πω: ή ψυχή των ηρώων της.

«Για νά μιλήσω με τη γλώσσα των παραμυθιών, ήταν μία φορά κι' έναν καιρό — πριν από δέκα πέντε ή είκοσι χρόνια — ένας μεγάλος γλύπτης και μία μεγάλη αρχόντισσα, που αγαπήθηκαν πολύ με μία αγάπη αιώνια κι' αστεϊρευτή. Το γλύπτη τον έλεγαν Γκουίντο Περάλντι κι' η αρχόντισσα ή-

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο, θα βάλετε μία ολοκληρω συλλαβή. Όσο για την άριθμηση, οι αριθμοί

βρίσκονται, όπως θα προσέξετε, μέσα στο σχέδιο και αφορούν ό καθένας την λέξη που αρχίζει από το ορθογώνιο όπου είναι τοποθετημένος είτε πρόκειται περί οριζοντίου, είτε περί καθέτου λέξεως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Φούντα από φτερά ή κλωστές που συναντούμε σε μερικά στρατιωτικά πλίκια.
- 2) Σχοινί των πλοίων.
- 3) Αντικαθιστά παραλειπόμενο όνομα.
- 4) Περιφρομα Γάλλος συγγραφέας (έπων.).
- 5) Αγγέλιο όπλο.
- 6) Επιθυμία.
- 7) Ποσοτικό επίρρημα (δημ.).
- 8) Θα τὸ βρῆτε σὲ κάθε κουζίνα, μὰ καὶ λίγο ἐξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα.
- 9) Επαγγελματική ικανότης.
- 10) Τοπικό επίρρημα.
- 11) Βουνό τῆς Ἀττικῆς.
- 12) Πρέπει πάντα νὰ μὰς χρησιμεύει γιὰ μάθημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἐξαιρετικά χόρσιμο στοὺς μαθαγκούς.
- 2) Μέρος τοῦ αὐτιοῦ.
- 3) Ζοὺν καὶ κινδυνεύουν.
- 4) Ἀπαραίτητα σ' ἓναν ὑποδηματοποιό.
- 5) Ἄσος στὴν τέχνη του.
- 6) Φρέσκα.
- 7) Πόλις τῆς Β. Ἰταλίας, πρωτεύουσα δυνάμει νομοῦ.
- 8) Νηοὶ τῶν Κυκλάδων.

Λεονπαίνιον

Εἶνε μὴ μικρούλα νῆσος πού ἂν τῆς θάλας ἓνα Ν' τ' ἄμεσως μὴ ἄλλη πὶο μεγάλη θὰ φανῇ.

Μετανοηματισμός

Τὶ τὸν νοῦ μου νὰ σκοτίσω; Πὶ νὰ θάλω, Λά νὰ θάλω; Δέντρο ἦταν τὸ ἓνα μου, δέντρο εἶνε καὶ τ' ἄλλο.

Τ' αὐτιά τους

Ποῖ ἀπ' τὰ παρακάτω ζῶα ἔχει τὰ μεγαλύτερα αὐτιά;

- 1) Ὁ ἀφρικανικός ἢ ὁ ἰνδικὸς ἔλεφας;
- 2) Ἡ φώκια ἢ ὁ θαλάσσιος λέων;
- 3) Ὁ λαγὸς ἢ τὸ κουνέλι;

Στοιχειόνομοι

Δὲν τὸ βλέπεις, μὰ καὶ μόνο τ' ὄνομά του φέρνει ρίγη. Ἄν μὲν θέσπες ἓνα γράμμα καὶ σ' αὐτὸ βάλες τὸν τόνο, δὲ γίνεται σὲ νύνη.

Τὸ πρέβλημα τοῦ ναυαγχοῦ

Ἐνας ναυαγὸς φτάνει σ' ἓνα ἔρημο νησάκι, ὅπου βρίσκει μόνο μίαν ἐγκαταλειμένη καλύβα. Εἶνε νύχτα, καὶ ὁ ναυαγὸς θέλει νὰ κάμῃ σημάτα φωτεινά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν δοῦν ἀπ' τὴν κοντινὴ ἀκτὴ καὶ ναρθοῦν νὰ τὸν βοηθήσουν. Στὴν καλύβα ὑπάρχουν σπέρτα καὶ μὴ λάμπα, ἀλλὰ μὲ ἐλάχιστο πετρέλαιο, τόσο πού δὲν φτάνει ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ φυτιλιοῦ. Δὲν βρίσκεται σὲ νησάκι καμμία ἄλλη καύσιμη ὕλη. Κι' ὅμως ὁ ναυαγὸς κατορθώνει νὰ κάμῃ μὲ τὴ λάμπα τὰ φωτεινά σημάτα. Πῶς τὸ κατάφερε;

Τὰ βιβλία

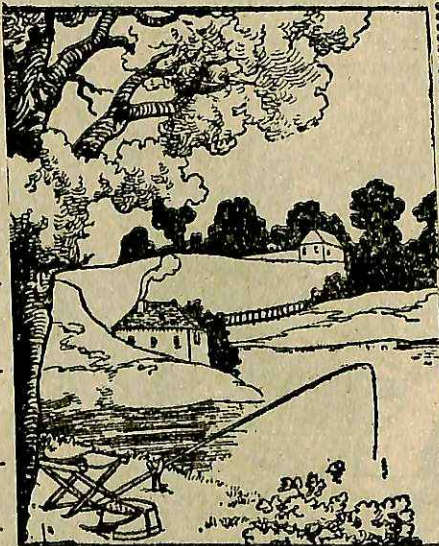
Ὁ ὑπάλληλος ἑνὸς βιβλιοπωλείου ἀνέλαβε νὰ ταξινομήσῃ κάποια βιβλία κατὰ τὴν ἀλφαριθμητικὴ σειρά τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων τους. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε σ' αὐτό; Νὰ οἱ τίτλοι τῶν βιβλίων:

- 1) Τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομπηίας.
- 2) Βρυκόλακες.
- 3) Πόλεμος καὶ Εἰρήνη.
- 4) Κυρία Μποβαρύ.
- 5) Νῆσος μὲ τὸ θησαυρὸ.
- 6) Ἀγαθὴ λῆς.
- 7) Δὸν Κιχάτης.
- 8) Ἡ μηχανή πού τρέχει μὲς τὸ χρόνο.

Αἰνίγμα

Εἶνε κάτι ἐντελὸς δικό σας, κι' ὅμως οἱ ἄλλοι τὸ μεταχειρίζονται πολὺ περισσότερο ἀπὸ σὰς τὸν ἴδιο. Τί εἶνε;

Μαγικὴ εἰκὼν

Δ.

Ὁ ψαράς αὐτός, κουρασμένος ἀπὸ τὴν πολύωρη καὶ ἀπράκτη ἀναμονή, ἀπομακρύνθηκε λίγο γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν ἀνακαλύψετε;

Οἱ «πρίγκηπες»

Ποιοὶ ἔχουν πάρει τὸν τίτλο τοῦ Πρίγκηπος α') τοῦ Σκότους, β') τῶν Δανδῶν, γ') τῶν Ἀγγέλων, δ') τῶν Ἀποστόλων;

Συλλαβόνομοι

Τρία γράμματα προφέρω κι' ἐπιστήμη τῶρ' ἀκούω, Πού τὴν ξέρετε καὶ τὴν ξέρω γιὰ γνωστὴ στοὺς φυσικοὺς.

Μετανοηματισμός

Μέρος ἀπ' τὸ πρόσωπό σου ἀγγελιοφόρο κανεῖς. Ἐνα «εἰ» ἂν τοῦ κολλήσης. Κι' ἂν τὸ «εἰ» τὸ κἀνεις Ε... Ἀ! δὲν ξέρω, μὴ ρωτᾷς καυὰ φαίνεται ζητάς.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Πῶς μὰς βλέπουν τὰ σκυλιὰ

Ἡ ὄρασίς τους διαφέρει τελείως ἀπὸ τὴ δική μας

Ὅλοι οἱ κυνηγοὶ εἶνε περήφανοι ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀκοή καὶ ὁσφορὶ τῶν σκυλιῶν τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὄρασί τους. Τους ἀκούτε π.χ. νὰ λένε «Τὸ εἶδε — τὸ πληγμένο πουλάκι — ἀπὸ τριάντα μέτρα μακριά...» Κι' ὅμως... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ σκυλί τους δὲν εἶδε τίποτε. Γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι τὰ σκυλιὰ δὲν βλέπουν μακριά. Πάσχουν, δηλαδή, ἀπὸ μυωπία. Ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα πού βρίσκονται κοντὰ τους τὰ βλέπουν μὲ τρόπο διαφορετικὸ ἀπὸ μὰς. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ζῶα.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Κίνγκλεϋ Νόμπλ, καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς βιολογίας στὸ Ἀμερικανικὸ μουσεῖο φυσικῆς ἱστορίας, δὲν βλέπουν τὰ χρώματα. Τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ ταυρομάχου εἶνε κόκκινο μόνο γιὰ τὰ μάτια τοῦ κοινοῦ. Ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ ταῦρος ἐξοργίζεται ἀπὸ τὸ κόκκινο χρώμα εἶνε σφαλέρη. Τὴν ἴδια ὁρμὴ θὰ δείξῃ ἂν ἀπλώσωμε μπροστὰ στὰ μάτια τὸν ἓνα ἄσπρο πανί. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ζῶων πού διακρίνουν τὰ χρώματα, ὅπως εἶνε π.χ. τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ψάρια, τὰ πράγματα δὲν συμβαίνουν ὅπως θέλομε νὰ τὰ φανταζώμαστε. Οἱ πρὶ ἐντοῖν χρωματισμοὶ παρατηροῦνται, ὡς γνωστὸ, στ' ἀρσενικά ψάρια ἢ πουλιὰ πού δὲν παίζουν ὅμως κανένα ρόλο στὴν ἐκλογὴ τοῦ θήλεος, γιὰτὶ αὐτὸ δὲν τὰ διακρίνει. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅταν βλέπουν ὅτι ἓνας ἄλλος ἀρσενικὸς διεκδικεῖ τὴν εὐνοία ἑνὸς θήλεος, ἀποτραβίζονται.

Ἐιδικότερα τὸ σκυλί βλέπει τὰ πράγματα πού τὸ περιστοιχίζουν ὅπως ἐμεῖς βλέπομε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἀντικείμενα πού ἀπεικονίζονται σὲ μὴ φωτογραφία ἢ σὲ πανί πού κινηματογράφου (ὅταν ἡ φωτογραφία ἢ ἡ ταινία δὲν εἶνε ἐγχρωμῆς).

Ἡ ὄρασις ἑνὸς σκυλιοῦ εἶνε ἐντελὴς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική μας, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ ζῶο βρίσκεται πλησιέστερα σὲ ἑαυτὸν. Ἐνα σκυλί, μπαίνοντας π.χ. σ' ἓνα δωμάτιο, θὰ δῇ τὸ ταβάνι καὶ τὰ πάτωμα νὰ σμίγουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως σμίγουν γιὰ μὰς οἱ δύο ἀκρες ἑνὸς δρόμου, πού κλίνειται ἀπὸ τὰ δύο μέρη του μὲ μὴ σὲ μὴ ἀπὸ λευκῆς ἢ πλατάνια. Ἐκτός αὐτοῦ, τὰ μάτια ἑνὸς σκυλιοῦ ἀπέναντι πού τὸ ἓνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Γι' αὐτὸ τὸ σκυλί δὲν μπορεῖ νὰ συλλαβῇ στερεοσκοπικὲς εἰκόνες. Οἱ δύο εἰκόνες πού σχηματίζονται στὰ μάτια του δὲν ταυτίζονται ἀπόλυτα μετὰ τὸν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐντύπωση τοῦ τριδιάστατου στερεοῦ σώματος.

Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει ὥστε ἓνα σκυλί νὰ τρέχῃ ἀπὸ πολὺ μακριὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυρίου του, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ φωνάζῃ;

Τὸ σκυλί ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν ὁσφορὴν. Διάφορα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἓνα σκυλί δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν κύριό του ἀκόμη κι' ἀπὸ πολὺ κοντὰ ὅταν πνέῃ ἀντίθετος ἀνεμὸς.

Ὅταν τὸ σκυλί γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς προσώπου πού πλησιάζει, δὲν ὁδηγεῖται σ' αὐτὴ τὴν κίνησιν τοῦ ἀπὸ τὴν ὄρασί, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ὁσφορὴν ἢ τὴν ἀκοή.

Συνήθως ἀρροῦμε ν' ἀνακαλύψωμε ὅτι ἓνα σκυλί ἔχασε τὸ φῶς τοῦ γιὰτὶ τὸ τυφλὸ σκυλί ἐνεργεῖ ὅπως καὶ πρὶν. Θὰ ἀποφύγῃ ὅλα τὰ πράγματα πού κινούνται, π.χ. ἓνα ποδήλατο, ἓν αὐτοκίνητο, κλπ., ὄχι γιὰτὶ τὰ βλέπει, ἀλλὰ γιὰτὶ θὰ αἰσθανθῇ τὴ μετατόπισιν τοῦ ἀέρος πού προκαλεῖται ἀπὸ τὴν κίνησιν τους.

Τὸ σκυλί ἔχει, ἐξ ἄλλου, ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη τὴν ἀκοή καὶ συλλαμβάνει ὑπερήχους πού τὸ ἀνθρώπινο αὐτί δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Σ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ βασίζεται ἡ καλούμενη ἀόρατη σφύριχτρα, πού χρησιμοποιοῦν στὴν Ἀγγλίᾳ οἱ ἰδιοκτῆται σκυλιῶν.

Μὴ ἄλλῃ ἐνδιαφέρουσα παρατήρησις τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος εἶνε ὅτι τὸ σκυλί δὲν ἀφοσιώνεται στὸν ἄνθρωπο γιὰ λόγους φιλίας, ἀλλ' ἀπὸ ἑμὴ πρωτόγονη ἀνάγκη νὰ ζῇ ἀνεξάρτητος καὶ νὰ ὑπακούσῃ σ' ἓναν ἀρχηγό. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη τὸ κάνει ν' ἀφοσιώνεται σὲ μὴ οἰκονομία ἀνθρώπων καὶ νὰ ταυτίσῃ τὴ ζωὴ του μαζὶ τῆς.

Τοῦ ἔκοψε τὴ μύτη

Δυὸ πόλισμαν συνέλαβαν σ' ἓνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου δυὸ Ἀραβες πού εἶχαν ἔρθει στὰ χέρια. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε σωριαστὴ ἀναίσθητος σὲ ἑδωφός.

Ὁ Ἀμντοῦλ Μάτλι, ἐξήγησε ὁ ἄλλος, μὲ δάγκωσε στὸν ἀντίχειρα. Ἐγὼ τὸν δάγκωσα τότε στὴ μύτη καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τοῦ ἔκοψε ἓνα κομμάτι.

Ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ Δερβίσης

Τὸ παρκαμυδάκι σας

Μία φορὰ κι' ἓναν καιρὸ ἓνα περίφημος Ὀθωμανὸς δερβίσης γύριζε σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριά γιὰ νὰ βλέπῃ πῶς χόρευαν τοὺς θρησκευτικοὺς χοροὺς οἱ ἄλλοι συναδέλφοί του, στὰ διάφορα μέρη.

Γυρίζοντας ἀπὸ δὴ κι' ἀπὸ κεῖ, ἔφτασε τέλος καὶ στὴ μεγαλύτερη πολιτεία τῆς χώρας καὶ μῆκε κατὰ λάθος στὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου, πού τὸ νόμιζε γιὰ ξενοδοχεῖο. Ἐπειδὴ ἦταν Δερβίσης δὲν τὸν ἐμπόδιζε κανένας — σὰν σεβαστὸ πρόσωπο πού ἦταν — κι' ἐκείνος προχώρησε βλέποντας γύρω του, μὲ θαυμασμό, τὴς μεγάλης στοῦς καὶ τὰ ἀπέραντα διαμερίσματα τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ὑπασιπαστῶν του.

Ἀφοῦ, λοιπόν, κουράστηκε καὶ τὰ μάτια του νὰ βλέπουν σὰν ὄνειρο τὴν πολυτέλεια τοῦ Παλατιοῦ, μῆκε σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο ἀποκαμωμένους, ἔδωσε σὲ μὴ γωνία τὸ δισάκι του κι' ἐκάθησε σ' ἓνα παχὺ χαλί γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα μῆκεν ὑπνέσας τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸν ρώτησαν τί ζητάει. Αὐτός, ἀνύπνοπος, ἀπάντησε ὅτι ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ μέρη καὶ ἦταν κουρασμένος καὶ ἤθελε νὰ φαῖ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Μόλις τ' ἀκούσε αὐτὸ ὁ ἀρχιβαλμὴς-πῶλος τοῦ Σουλτάνου βύρωσε καὶ τοῦ εἶπε ἀπὸτομα:

— Καλὰ καὶ δὲν ντρέπεσαι πού εἶσαι καὶ Δερβίσης; Ἐδῶ στὸ Παλάτι τοῦ Σουλτάνου ἦρδες νὰ φαῖ καὶ νὰ κοιμηθῇς; Ἄν τ' ἀκούσῃ ὁ πολυχρονεμένος μὰς ὁ Σουλτάνος, θὰ κρεμάσῃ καὶ σένα καὶ μὰς πού σ' ἀφήκαμε καὶ μῆκες ἐδῶ μέσα!

— Μὰ δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο ἐδῶ; ρώτησε ἑκπληκτὸς ὁ Δερβίσης. Ἐγὼ τὸ νόμισα γιὰ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ καὶ ξενοδοχεῖο νὰ μὴν εἶναι, δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο πράγμα, βρὲ παιδιά, νὰ μείνῃ κι' ἐγὼ ὁ φουκαρὰς λίγες μέρες ἐδῶ γιὰ νὰ ξεποστᾶσω ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Γκρεμοσακίσου γρήγορα ἀπὸ δῶ, γιὰτὶ θὰ σὲ σπάσω στὸ ξύλο, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχιβαλμὴς-πῶλος. Φύγε τῶρ' ἀμέσως!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὅμως, περνοῦσε ὁ Σουλτάνος ἀπὸ τὸ διάδρομο κι' ἀκούσε τὴς φωνῆς τῶν ὑπηρετῶν. Ἐπλησίασε, λοιπόν, στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ εἶδε στὸ βάθος στρεγγυλοκαθισμένο τὸν Δερβίση, πού τὸν εἶχαν περικυκλώσει οἱ ὑπηρετὲς καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν ἐξοφωρῶσουν.

Ὁ Σουλτάνος, τότε, τοὺς διέταξε νὰ τοῦ πουν τί ἔτρεχε.

Μόλις ἀκούσε ὅτι ὁ Δερβίσης μῆκε στὸ Παλάτι ἐπειδὴ τὸ νόμιζε γιὰ ξενοδοχεῖο, ἔβρισε νὰ γελάῃ μὲ τὸ πάθος του καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρετὲς ν' ἀπομακρυνθοῦν γιὰτ' ἤθελε αὐτὸς νὰ μιλήσῃ μαζὶ του.

Μὰ δὲν αὐτὸς λές, καλὲ μου ἄνθρωπε; Πῶς εἶναι δυνατόν, ἓνας Δερβίσης σὰν καὶ σένα νὰ εἶναι τόσο ἡλίθιος, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ τὸ Παλάτι καὶ νὰ μῆ μέσα νομίζοντας ὅτι εἶναι ξενοδοχεῖο;

Ὁ Δερβίσης τότε, τάχασε. Ὅχι μόνο γιὰτὶ βρέθηκε, ἀνέλπιστα, μπροστὰ στὸ Σουλτάνο, ἀλλὰ γιὰτ' ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀπολογηθῇ γιὰ τὸ μεγάλο λάθος πού ἔκανε καὶ πού ἦταν καὶ προσβολὴ γιὰ τὸν Πολυχρονεμένο Ἀφέντη του. Τὶ νὰ κἀνὴ τώρα; Σκέφτηκε, σκέφτηκε κι' ἔπειτα ἀπάντησε στὸ Σουλτάνο πού περίμενε νὰ τὸν ἀκούσῃ:

— Νὰ σοῦ πῶ, Πολυχρονεμένε μου, τοῦ εἶπε. Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια νὰ σοῦ μιλήσω ἐλευθέρως;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σουλτάνος, ἀλλὰ νὰ μὴ πῇς τὴν ἀληθινὴ σκέψιν σου, γι-

αὐτὶ ἄλλοιῶς θὰ διατάξω νὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι!

— Ἐνοια σου καὶ θὰ σοῦ πῶ, Πολυχρονεμένε μου, γιὰτὶ δὲν ἔχω καθόλου ὁρεξὶ νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου. Ἀφοῦ, λοιπόν, μοῦ ἔδωσες τὴν ἄδεια, θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω: Ὅταν χτίστηκε αὐτὸ τὸ Παλάτι, ποιοὶ πρωτοκάθησαν ἐδῶ μέσα;

— Οἱ πρόγονοί μου! ἀπάντησε ὁ Σουλτάνος.

— Καὶ ποῖος κάθησε πρὶν ἀπὸ σένα;

— Ὁ πατέρας μου, εἶπε ὁ Σουλτάνος.

— Καὶ τώρα, ποῖος κάθηται ἐδῶ;

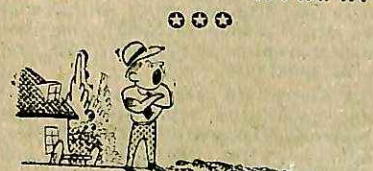
— Ἐγὼ! ἀπάντησε ὁ Σουλτάνος.

— Καὶ ὕστερα ἀπὸ σένα, ποῖος θὰ καθῇ;

— Ὁ γυιὸς μου! ξαναεἶπε ὁ Σουλτάνος μὲ δυσφορίαν.

— Ἐ... λοιπόν, Πολυχρονεμένε μου, εἶπε τότε, ὁ Δερβίσης. Γιὰτὶ στενοχωριέσαι; Ἀφοῦ ὁ ἓνας μπαίνει κι' ὁ ἄλλος βγαίνει ἐδῶ μέσα, τί σημασία ἔχει ἂν ἦρα καὶ ἐγὼ, ἓνας μουσαφίρης παραπάνω; Ἐλάσε, τότε, ὁ Σουλτάνος μὲ τὴν καρδιά του καὶ διέταξε νὰ μείνῃ ὁ Δερβίσης στὸ Παλάτι ὅσο θέλει καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν περισσότερο ἀπ' τοὺς δικούς του ἀνθρώπους, γιὰτὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια πού τόσο σπάνια ἀκούγε ἀπ' τοὺς κόλακες πού τὸν περιτριγύριζαν στὸ Παλάτι του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Κωστᾶκης: Καλὲ μπαμπά, δὲν σοῦ τῶπα νὰ κόψῃς τὴς συναστροφές σου μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας; (Τὸ Μ. Τερπῆ)

Τὸ ποταμάκι

Τὸ ποταμάκι σας

- Ἀπὸ πού εἶσαι, ποταμάκι;
- Ἀπὸ κεινὸ τὸ βουνό.
- Πῶς τὸν λέγαν τὸν παππού σου;
- Σύνεφο στὸν οὐρανό.
- Ποιὰ ναι ἡ μάνα σου; — Ἡ μπόρα.
- Πῶς κατέβηκες στὴ χώρα;
- Τὰ χωράφια νὰ ποτίσῃ καὶ τοὺς μύλους νὰ γυρίσω.
- Στάσου νὰ σὲ ἴδωμε λίγο, ποταμάκι μου καλὸ.
- Βιάζομαι πολὺ νὰ φύγω, ν' ἀνταμώσω τὸ γιὰλό.

ZAX. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Καὶ οἱ δύο κερδισμένοι

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ἡ μητέρα τοῦ Λάκη τὸν ἔστειλε στὸ φούρνο γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα φραντζολάκι τὴς μισῆς ὁκάς. Παίρνοντας τὸ ψωμί, ὁ Λάκης τὸ ζυγίζει μὲ τὸ χέρι του καὶ λέει στὸν ψωμά:

— Κύρ Κώστα, αὐτὸ δὲν εἶνε μισὴ ὁκά! —

— Τί σὲ μέλλει; τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σένα. Δὲν θάχης πολὺ βάρος νὰ σηκώσης.

— Παιε καλά, φιθυρίζει ὁ Λάκης καὶ ρίχνοντας μερικὰ χρήματα πάνω στὸ μπάγκο, φεύγει τρέχοντας.

— Μικρέ!... Μικρέ!... φωνάζει ὁ ψωμάς, τὰ λεφτὰ εἶνε λιγώτερα ἀπ' ὅσα πρέπει.

— Καλύτερα γιὰ σένα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Λάκης, πηδώντας ἀπὸ χαρά. Θάχης ἔτσι λιγώτερα νὰ μετρήσης!

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιουῦμορ

Ὁ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν: Πότε καὶ πού ἔγινε ἡ Τετάρτη Οἰκουμένης Σύνοδος;

Ὁ μαθητὴς (μουρμουρίζει): Ἐμένα βόηκες νὰ ρωτήσης γέρο — ξεκουτάρη! Δὲν ὀρωσταίνεις νὰ μὰς ἀφήσῃς ν' ἀνασάνουμε καμμία φορὰ...

Ὁ καθηγητὴς: Ἐλα, μὴν εἰσαί δειλός. Λέγε τα καθαρά αὐτὰ πού λὲς μὲ τὸ νοῦ σου καί... μπορεῖ νάνε σωστά.

Στὸ σχολεῖο.

— Τί ἔκανε λέει; Σοῦ ἔδωσα δυὸ ὠρες καιρὸ γιὰ νὰ γράψῃς τὴν ἔκθεσί: «Τί θὰ ἔκανα ἂν ἦμουν ἑκατομμυριούχος», καὶ σὺ δὲν ἔκανες τίποτα;

— Ἀκριβῶς, κύριε. Ἄν ἦμουν ἑκατομμυριούχος... δὲν θάκανα τίποτα!

— Χὰ χὰ χὰ!... Θυμάσαι, μπαμπά, πού ὅταν ἦσσαν μικροὶ ἐμεῖς μὴν ἔκαμα στὶς ἐξετάσεις μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό;

— Χὰ χὰ χὰ! Πού τὸ θυμήθηκες, Νικάκη; — Ἐπαθὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σήμερ!

Ἡ δασκάλα στὸν μικρὸ Περικλῆ:

— Εὐχαριστῶ, μικρούλη μου! Θὰ γράψω στὴ μαμά σου ὅτι τὰ πῆρα καὶ τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὰ δέκα πορτοκάλια πού μοῦστειλε.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κυρία: Νὰ τὴν εὐχαριστήσετε γιὰ... δώδεκα!

Ἡ μικρούλα Λίνα πηγαίνει στὴ γειτόνισσά της:

— Κυρία! τῆς λέει εὐγενικά. Ἡ μαμά μου παρακαλεῖ πολὺ, ἂν θέλετε, νὰ μὰς δανείσετε γι' ἀπόψε τὸ γραμμόφων

Ένα νέο κολυμβητικό φαινόμενο

Η Αμερικανική Μωρήν Όμπραϊν

Έχουν περάσει δώδεκα ακριβώς χρόνια από τότε που ο προπονητής της κολυμβήσεως του Πρίνσετον, Φράνκ Σάλλιβαν, πέταξε έξω από την πισίνα του Μονμάουθ Κλάμπ της Νέας Υόρκης μια μικρούλα πέντε χρόνων με τη δικαιολογία πως «ποτέ δεν θα γίνει κολυμβήτρια αυτή η μικρή αγριόγατα, αλλά μάλλον θα μπορούσε να ειδικευθεί μ' επιτυχία στην... πάλη».

Πόσο όμως απογοητεύσει θα αισθανόταν τώρα ο μακαρίτης Σάλλιβαν αν μάθαινε πως η κοκκινομάλλα αυτή μικρούλα, η Μωρήν Όμπραϊν, αφού μέχρι τα δεκατρία της χρόνια κρατήθηκε μακριά απ' το νερό, έγινε ύστερα τόσο φίλη του ύγρου στοιχείου, που σήμερα να θεωρείται στα δεκαεφτά της χρόνια σ' μια απ' τις μεγαλύτερες ελπίδες της Αμερικής για την υπτία κολύμβηση των Ολυμπιακών του 1952.

Η γεροδεμένη, γαλανομάτα, κοκκινομάλλα, σιμομύτα και με δαχτυλίδια μέση Μωρήν Όμπραϊν από τη Ρέντ Μπάνκ της Ν. Υερσέης κατέρριψε τρία νέα παγκόσμια ρεκόρ της υπτίας μέσα σε διάστημα επτά ημερών του περασμένου Απριλίου. Εάν η Αμερικανική Κολυμβητική Όμοσπονδία αναγνωρίσει επίσης τα ρε-

Ο Διεθνής Στίβος

κόρ που έπεται το Δεκέμβρη στις 50, 75 και 100 γιάρδες, υπτίας κολυμβήσεως, τότε η Όμπραϊν θα είναι η διάδοχος της Γκλόρια Κάλεν Τζόνς για τα δύο πρώτα και της Έλεάνορ Χόλμ Ρόουζ για το τελευταίο.

Πρέπει να σημειωθεί πως το ρεκόρ στις 100 γιάρδες της Χόλμ έμενε ανέπαφο έδω και δεκατρία χρόνια. Προς το παρόν η δυναμική Όμπραϊν είναι πρωταθλήτρια της Αμερικής στις 100 γιάρδες σένιορ υπτίας σε κλειστό κολυμβητήριο, στις 220 γιάρδες τζούνιορ έλευθέρως και στις 100 γιάρδες τζούνιορ υπτίας.

Η Μωρήν Όμπραϊν έταξε για σκοπό της ζωής της να γίνει η πρώτη γυναίκα στην Ολυμπιακή κολυμβητική Ιστορία που θα επιτύχει τον άθλο να νικήσει στην έλευθέρω και στην υπτία κολύμβηση ταυτόχρονα. Πάντως οι Αμερικανοί ειδικοί της κολυμβήσεως, όπως ο Κέιτονθ και ο Άρμπρουστερ τη θεωρούν ως την πιο ανταξία διάδοχο της Σούζαν Ζίμμερμαν, της Γκλόρια Κάλεν και της Έλεάνορ Χόλμ στην υπτία, ικανή να επιτύχει δάφνες Ολυμπιακές και παγκόσμιους τίτλους.

Καμιά κλίση, όπως ειλικρινά ομολογεί, δεν είχε στο κολύμπι η Ιρλανδέζα αυτή πρωταθλήτρια. Σε ηλικία δεκατριών χρόνων επεδόθηκε στην υπτία με την έλπιδα να προκαλέσει την προσοχή του ωραίου Μπόμπ Κλόπμαν προπονητού του συλλόγου.

Έτσι ο έρωας της Όμπραϊν για τον Κλόπμαν χάρισε στην Αμερική ένα νέο κολυμβητικό αστέρι πρώτου μεγέθους. Τέσσερα μόλις χρόνια μετά τη συ-

στηματική επίδοσή της στο ύπτιο η Όμπραϊν εκέρδιζε το εθνικό πρωτάθλημα 100 γιάρδων υπτίας της κατηγορίας σένιορ στη Νταυόνα Μπίτς της Φλαρίδος, ισοφαρίζοντας το Παναμερικανικό ρεκόρ της Σούζανς Ζίμμερμαν με 1' 08" 1.

Ο Κλόπμαν την συνεχάρη για το κατορθώμα της μ' ένα τηλεγράφημα και επιβεβαίωσε εμπράκτως τα λόγια που της είχε όταν ανέλαβε την προπόνησή της πως «θα γινότανε πρωταθλήτρια της Αμερικής στην υπτία κολύμβηση, εάν υπάκουε τυφλά στις οδηγίες του». Σε λίγες μέρες, η Όμπραϊν έμαθε τους αρθρώνες του Κλόπμαν με μια κοπέλλα που δεν ήταν κολυμβήτρια και απογοητεύθηκε για το ινδαλμα της. Τα κατορθώματα της όμως στο κολύμπι την είχαν τόσο επηρεάσει και είχε αγαπήσει τόσο πολύ το ύπτιο, που άφισε κατά μέρος τα ρομαντικά της όνειρα.

Το κολύμπι σιγά - σιγά έγινε παράδοξο στην οικογένεια των Όμπραϊν. Ο μεγάλος αδελφός Μπίλλ (19 ετών), έδιδε στην αρχή τη Μωρήν, (17 ετών σήμερα) η Μωρήν παρέσυρε την Φρένς (12 ετών) και αυτή επηρεάσε την Καίτη (8 ετών). Έτσι δα η οικογένεια απέκτησε τίτλους, μετάλλια, διπλώματα, επαθλα. Σε ειδική καλλιτεχνική βιτρίνα φαντάζουν τα 107 μετάλλια και 17 επαθλα της Μωρήν, τα 12 μετάλλια του Μπίλλ, τα 10 της Φρένς και τα 3 της Καίτης.

Ο πατέρας και η μάνα Όμπραϊν καμαρώνουν τα παιδιά. Κάθε απόγευμα τα παίρνουν με τ' αυτοκίνητο τους, επειδή δεν υπάρχει κολυμβητήριο στη Ρένα Μπάνκ και τα μεταφέρουν στο Έσμπουρ Πάρκς Νατατόριουμ, 24 μίλλια μακριά. Εκεί προπονούνται συστηματικά επί δυο ώρες, από τις 3 μέχρι τις 5. Δύο φορές την εβδομάδα πηγαίνουν στο Μπίτς Κλάμπ, 60 μίλλια μακριά, για να προπονηθούν με αντίξιους ανταγωνιστές.

Η Μωρήν έχει σημειώσει 30" 4 στις 50 γιάρδες υπτίας και 48" 4 στις 75 γιάρδες, καταρρίπτοντας τα ρεκόρ της Γκλόρια Κάλεν Τζόνς των 31" 5 και 52" 2. Έχει επίσης επιτύχει 1' 07" 4 στις 100 γιάρδες υπτίας, που είναι νέο αμερικανικό ρεκόρ (παλαιό της Έλεάνορ Χόλμ Ρόουζ 1' 07" 5). Πολλοί διερωτώνται αν θα κατορθώσει να γίνει τόσο καλή στην έλευθέρω κολύμβηση (κρόουλ) όσον και στην υπτία. Μέχρις ώρας ύστερεί πολύ στις στροφές. Ο προπονητής της όμως έχει τόση πεποίθηση στη Μωρήν που απαντά: «Γιατί η Βικτώρια Ντρεϊβς εκέρδιζε δύο ολυμπιακά μετάλλια στις καταδύσεις; Θα είναι δύσκολο στην Όμπραϊν το 1952, που θα είναι στην άκμή της ηλικίας της (20 ετών) να επαναλάβει το κατορθώμα, νικώντας στην υπτία και στην έλευθέρω».

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2) ΛΟΦΙΟΝ. 4) ΚΑΒΟΣ. 5) ΤΑΔΕ. 7) ΖΟΛΑ. 8) ΞΙΦΟΣ. 9) ΠΟΘΟΣ. 10) ΠΙΟ. 11) ΓΟΥΔΙ. 12) ΤΕΧΝΗ. 13) ΑΝΩ. 15) ΠΑΡΝΗΣ. 16) ΠΑΘΗΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΡΦΙ. 2) ΛΟΒΟΣ. 3) ΟΝΤΑ. 4) ΚΑΛΑΠΟΔΙΑ. 6) ΔΕΙΟΤΕΧΝΗΣ. 14) ΝΩΠΑ. 15) ΠΑΡΜΑ. 17) ΘΗΡΑ.

Λενοπαίνιων ΝΙΣΥΡΟΣ — ΣΥΡΟΣ

Μεταρχματισμός ΠΕΥΚΗ — ΛΕΥΚΗ.

Τ' αυτιά τους

1) Ο αφρικανικός ελέφας. 2) Η φώκια. 3) Ο λαγός.

Στοιχειόνριφος ΦΑΣΜΑ — ΥΦΑΣΜΑ.

Το πρόβλημα του νυχχυού

Έριξε μέσα στη λάμπα λίγο νερό, για ν' ανεβή ψηλότερα το πετρέλαιο και να φτάσει ως το φυτίλι.

Τα βιβλία

Η σωστή σειρά και τα ονόματα των συγγραφέων είναι: 6 (Βολταίρος), 7 (Θερδάντες), 2 (Ίβεν), 1 (Λάυτον), 8 (Ουέλς), 5 (Στήνενσον), 3 (Τολστόι), 4 (Φλωμπέρ).

Αίνιγμα

Το όνομά σας.

Μαγική εικόνα

Αν αναποδογυρίσετε την εικόνα, το πρόσωπο του φαρά σχηματίζεται μεταξύ του δέντρου και του σπιτιού.

Οι «πριγκίπες»

α') Ο Σατανάς. β') Ο Μπρούμελ. γ') Ο Μιχαήλ. δ') Ο Πέτρος.

Συλλαβένριφος

ΧΙ, ΜΙ, Α = Χημεία.

Μεταρχματισμός ΡΙΣ — ΙΡΙΣ — ΕΡΙΣ.

Η λύσις του 242ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΡΧΗΔΩΝ — ΠΕΡΙΚΛΗΣ. 2) ΑΡΑ — ΑΡΑΠΙΝΑ — ΕΡΩ. 3) ΖΗΤΩΝ — ΑΝΑΣΑ — ΚΕΡΑΣ. 4) ΤΑ — ΑΓΩ — ΕΥ. 5) ΑΛΟΓΑ — ΡΙΣ. 6) ΙΕ — ΠΟΣΙΜΟΣ — ΣΙ. 7) ΑΝΑ — ΜΕΛΑΝΙΑ — ΑΠΟ. 8) ΣΕΙΣ — ΛΗΡ — ΑΜΑ — ΑΡΑΝ. 9) ΣΜΗΝΟΣ — ΕΡΗΜΟΣ. 10) ΕΤΟΣ — ΣΤΟ — ΑΣΟ — ΑΡΜΑ. 11) ΚΩΣ — ΕΥΚΡΑΤΑ — ΩΝ. 12) ΑΣ — ΜΕΡΙΚΟΣ — ΣΑ. 13) ΑΗΡ — ΠΟΚΕΡ. 14) ΟΥ — ΠΡΕ — ΝΑ. 15) ΡΑΝΙΣ — ΕΛΑΙΑ — ΝΟΤΟΣ. 16) ΟΡΑ — ΕΝΑΝΤΙΑ — ΑΛΟ. 17) ΣΑΜΠΟΤΑΖ — ΕΣΚΙΜΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΖΑΜΙΑΣ — ΕΚΑΤΕΡΟΣ. 2) ΑΡΗ — ΕΝΕΣΤΩΣ — ΑΡΑ. 3) ΡΑΤΣΑ — ΑΙΜΟΣ — ΑΝΝΑΜ. 4) ΛΑ — ΣΗΣ — ΜΗ. 5) ΝΤΟ — ΘΕΡΟΣ. 6) ΔΑ — ΑΓΓΕΛΟΣ — ΕΤ. 7) ΩΡΑ — ΑΗΣΤΕΙΑ — ΕΝΑ. 8) ΝΑΝΑ — ΠΑΡ — ΟΥΚ — ΠΛΑΖ. 9) ΠΑΓΙΟΝ — ΚΟΧΡΑΝ. 10) ΠΙΣΩ — ΣΙΑ — ΑΡΣ — ΕΙΤΕ. 11) ΕΝΑ — ΔΙΑΜΕΣΑ — ΑΙΣ. 12) ΡΑ — ΑΡΟΤΡΟΝ — ΑΚ. 13) ΚΥΡΟΣ — ΚΑΝ. 14) ΙΣ — ΑΜΑ — ΡΕ. 15) ΛΕΡΟΣ — ΑΠΟΡΩ — ΡΩΤΑΩ. 16) ΗΡΑ — ΣΠΑΙΣΜΟΣ — ΟΛΟ. 17) ΣΩΣΙΒΙΟΝ — ΑΝΑΜΕΣΟΣ.

Οι κλέφτες όργιάζουν ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Άλλ' κι' η Σκωτλαντ Γουάρδ άγρυπνεί

Ποιός θα μπορούσε ν' άμφισβήτηση ότι η Τράπεζα της Άγγλιας είναι απόλυτα εξασφαλισμένη απ' τους κλέφτες; Ίδιως το εργαστήριο όπου εκτυπώνονται τα χαρτονομίσματα της, έχει τοίχους πάχους 5 μέτρων και χαλούδινες πόρτες που ανοίγουν με ηλεκτρικό. Κι' όμως, άρχισαν ξαφνικά να χάνονται από κεί μέσα δεκάδες χαρτονομισμάτων και φύλλα του είδικού χαρτιού που χρησιμοποιείται για την εκτύπωσή τους. Η άστυνομία έψαξε παντού, εξέλεξε όλες τις εγκαταστάσεις άσφαλείας, φρουρήσε κάθε έξοδο, παρακολούθησε τους υπαλλήλους, έκαμε έρευνες στα σπίτια τους... αλλά δεν κατάφερε ν' ανακαλύψει πώς έκαμαν τη δουλειά τους οι κλέφτες!

Την ίδια άποτυχία σημείωσε η Σκωτλαντ Γουάρδ, όταν εξαφανίσθηκαν απ' τα άνάκτορα του Μπούκιγγαμ δυο ζευγάρια χρυσοκέντητες κομπιές και 14 μεταξωτά τραπεζομάνηλα. Έπίσης δεν άνακαλύθηκαν οι συμμορίες που έκαμαν δυο ληστείες ταχυδρομικών βαγονιών.

Το κύμα των κλοπών έχει αύξηθ' άνησυχατικά στη Μεγ. Βρετανία κατά τα μεταπολεμικά χρόνια. Πέρσι, οι κλέφτες, διαρρηκτές, πορτοφολάδες, κλπ., εξαφράσαν τους Άγγλους από χρήματα και είδη συνολικής άξίας 20.000.000 λιρών. Στη νότιο Άγγλια μόνο, έκλεψαν κοσμήματα, γουναρικά και έργα τέχνης 675.000 λιρών.

Οι μέθοδοι τους είναι συχνά πρωτότυπες κι' άσυνήθιστες. Κατά τη μεταφορά π.χ. 15 παλμών άσημικών μεγάλης άξίας, που είχαν σταλή για να πουληθούν σε πλειστηριασμό, τα 12 απ' αυτά χάθηκαν κι' άντικα-

Αποκτήσατε νεανικήν επιδερμίδα

LANOLINE Mondaine ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Με την χρησιμοποίησιν του πρώτου σωληναρίου το πρόσωπόν σας όποια επιδερμίδα ΝΕΑΝΙΚΗΝ και ΩΡΑΙΑ. Όλα τα φαρμακεία και τα καταστήματα Καλλυντικών έφοδιασθσαν με την LANO-LINE MONDAINE.

Ζητήσατέ την όνομαστικώς LANOLINE MONDAINE

ταστάθηκαν με φτηνά πλίντα βάσι! Σε μια έκκλησία του Μπάτερον, μπήκε κάποιος... εύσεβης Χριστιανός, γονάτισε, προσευχήθηκε... κι' όταν έφυγε πήρε μαζί του κι' ένα ακριβό χαλί!

Στην πεδιάδα του Σαλιςμπούρ, μία συμμορία πέταξε ένα σύρμα πάνω από μία έναέριο ήλεκτροφόρο γραμμή, ώστε να γίνει ένωση και να καούν οι κεντρικές άσφαλείες του εργοστασίου. Έπειτα οι κλέφτες σκαρφάλασαν, δίχως κίνδυνο πιά, στους μετάλλινους στύλους κι' έκοψαν καλώδια άξίας 1.400 λιρών.

Πριν απ' τον πόλεμο, ο κόσμος των κακοποιών της Άγγλιας άπετελείτο κατά 90% από άντρες και κατά 10% από γυναίκες. Σήμερα όμως η αναλογία των γυναικών έχει άνεβ' σε 20% περίπου.

Ές άλλου, οι περισσότεροι απ' τους 100.000 κακοποιούς που καταδικάζονται κάθε χρόνο, είναι νέοι, 21 - 30 ετών, και πρωτόδγαλτοι στο έπάγγελμα. Όλοι αυτοί λοιπόν οι «καινούργιοι» βάζουν σε μεγαλύτερους μπελάδες την άστυνομία. Γιατί έχουν διδαχθεί τους τρόπους εργασίας της, απ' τις έφημερίδες, τα βιβλία και τα κινηματογραφικά φιλμ, και φροντίζουν να έπινοήσουν καινούργιες μεθόδους.

Άλλ' κι' η Σκωτλαντ Γουάρδ δεν μένει με τα χέρια σταυρωμένα. Έφαρμόζει κι' αυτή άλλα συστήματα, άναλογα με τις περιστάσεις. Κατήρτισε π.χ. μία είδική ομάδα από εόηδους 16 - 19 ετών, που εισχωρούν στους κύκλους των συνομηλίκων τους και φροντίζουν να κερδίσουν την έμπιστοσύνη τους και ν' άποκαλύψουν τα λωποδτικά κλέπτα τους.

Ές άλλου, γίνεται σκέψις να καταργηθ' στο έξής ή... ρε-κλάμα που κάνουν στη Σκωτλαντ - Γουάρ το ραδιόφωνο κι' ο κινηματογράφος, και ν' αντικατασταθ' μ' άπόλυτη μυστικότητα. Έτσι, οι κακοποιοί δεν θαχουν πιά το πλεονέκτημα να έξρουν προκαταβολικά πώς εργάζονται οι άντιπαλοί τους.

Η άγγλική άστυνομία πιστεύει ότι είναι μόνο ζήτημα χρόνου το να έξουδετερωθ' το σημερινό κύμα της εγκληματικότητας. Άλλωστε οι έπιτυχίες που έχει στο ένεργητικό της, έπιτρέπουν αυτή την έλπιδα. Έχει κλείσει ήδη στο φρέσκο δλους σχεδόν τους γνωστούς λωποδύτες και διαρρηκτές. Τελευταίως δέ, κατάρθωσε ν' άνακαλύψει και να συλλάβη κάποιον πλούσιο έπιχειρηματία, που μεταβάλλετο κάθε βράδυ σε διαρρηκτη κι' είχε λεηλατήσει έκατοντάδες σπίτια κι' άποθήκες, χρησιμοποιώντας μια συλλογή από 200 αντικείμενα!

Το μεγαλύτερο όμως απ' τα κατορθώματά της των τελευταίων μηνών ήταν η σύλληψη κάποιου Τέιτ, που είχε κλέψει μεταξωτές κλωστές άξίας 2.500 λιρών. Στην περίπτωση αυτή, το μόνο ένοχοποιητικό στοιχείο που άνακάλυψαν οι άστυνομικοί κατά την έρευνά τους στο σπίτι του Τέιτ, ήταν ένα μικρό κομματάκι μεταξωτής κλωστής. Άλλά η κλωστή αυτή άπεδείχθη εύκολα ότι προερχόταν απ' τις κλεμμένες, γιατί ήταν βαμμένη, όπως κι' αυτές, με μία βαφή που την είχε δοκιμάσει το εργοστάσιο για πρώτη φορά.

Έπειτα από είκοσι χρόνια

Και πού δεν τον είχαν αναζητήσει ο Ρίτσαρντ Φόρντσον; Από είκοσι χρόνια τώρα δεν είχαν έπιθυμεί τίποτα άλλο εκτός απ' αυτή τη συνάντησι. Και νά πού η τύχη είχε φέρει επί τέλους τον Ρόμπερτ Γιούνγκ μπροστά του.

Τα χρόνια, οι στενωχόριες κι' οι λύπες είχαν γεράσει πρόωρα τον Φόρντσον. Κι' ο Γιούνγκ δεν έδειξε καθόλου πως άναγνώριζε τον παλιό φίλο του.

Ο Φόρντσον, ωστόσο, τον άναγνώρισε άμέσως. Γιατί ο Γιούνγκ δεν είχε γεράσει. Παρά τα σαράντα πέντε χρόνια του, φαινόταν άκόμη πολύ νέος. Δεν είχαν αλλάξει καθόλου σχεδόν από τότε...

Την εποχή εκείνη, ο Φόρντσον κυνηγούσε ζωά με πολύτιμο τρίχωμα κι' ο Γιούνγκ ήταν έμπορος γουναρικών. Θα είχαν την ίδια περίπτωση ηλικία κι' ήταν πολύ φίλοι.

Κάθε φορά, λοιπόν, που ο Φόρντσον έφτανε για τις παγωμένες εκτάσεις του Γιούνγκ, έμπιστευόταν τη γυναίκα του στον Γιούνγκ.

— Δεν θέλω να λείψω τίποτα της Έθιθ, του έλεγε. Δός της όσα χρήματα σου ζητήσ'... Όταν θα γυρίσω θα σε πληρώσω με το παραπάνω...

Κι' ο Γιούνγκ τον καθούσ' χαζε. Γιατί τάχα δεν θα φρόντιζε για την Έθιθ; Μήπως δεν ήταν, χρέος του; Κι' έπειτα, τι είχε να χάσει; Μήπως...

Ο Φόρντσον είχε κουρασθ' πιά κι' είχε γεράσει. Γι' αυτό, πρότιμος να γίνει μεταπράτης γουναρικών, αντί να τρέχη στην περιοχή του Γιούνγκ, όπως άλλοτε. Το κυνήγι, άλ-

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

— Κύριοι, ή επίδειξις έτελείωσε!...

Η Αμερικανική Μωρήν Όμπραϊν

λωστε, δέν τόν ένθουσίαζε τώ-
ρα. Κι' ούτε είχε τόν πόθο
των χρημάτων, όπως την εποχή
που είχε κοντά του την "Ε-
διθ".

Μερικές μέρες πρωτίτερα,
ένα πολυτέλες γιάτ είχε φτά-
σει στο μικρό λιμάνι. Καί,
κείνο τὸ απόγεμα, ὁ Φόρντσον
εἶδε τὸν ἰδιοκτήτη του, πού
δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Γιουνγκ,
νὰ μπαίνει μέσα στὴ φτωχικὴ
παράγκα του.

Γιατὶ ὁ Γιουνγκ εἶχε πλου-
τίσει στὸ μεταξύ κι' εἶχε γί-
νει ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιότε-
ρους ἐμπόρους γουναρικῶν
τοῦ Καναδά.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνος.
Μιά κομπὴ γυναικεία σι-
λουέττα, τυλιγμένη μέσα σὲ
γούνες, ἐμφανίσθηκε πίσω του.
Κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ "Ε-
διθ", πού ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἀ-
ναγνώρισε ἀμέσως τὸν Φόρν-
τσον.

Μιά θανάσιμη ὠχρότητα
ἀπλώθηκε τότε στὸ πρόσωπό
της καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ σδυ-
σμένη φωνή:

— Συγχώρησέ με, Ρί-
τσαρντ!... ὦ, θεέ μου! Πο-
τέ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντα-
σθῶ ὅτι θὰ σ' εὑρίσκα ἐδῶ!

Κι' ὁ Γιουνγκ τὸν ἀναγνώ-
ρισε τότε καὶ τὸν χαιρέτησε
μὲ καλωσύνη.

— Συγχώρησέ μας, Ρί-
τσαρντ, τοῦ εἶπε κι' αὐτός.
Ἄλλ' ἀμέσως ἔπειτα, σὰν
νὰ εἶχε μεταμελήσῃ γιὰ τὴν
αἰτίσιν συγγνώμης πού εἶχε
κάμει, πρόσθεσε:

— Ἐχουν περάσει τόσα χρό-
νια ἀπὸ τότε, ὥστε δὲν ἀξί-
ζει πιά νὰ μιλοῦμε γι' αὐτὴ
τὴν ὑπόθεσι... Ἀγαπήσε μου
Ρίτσαρντ, σοῦ ἀγοράζω ὅλο
τὸ ἐμπόρεμά σου σ' ἑτοίμα
τιμὴ μὲ πῆς... Ἔτσι εὐχα-
ριστήμενος;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Φόρν-
τσον μὲ ἥρεμο τόνο, σὰν νὰ
μὴν εἶχε ταραχθῇ καθόλου ἀπὸ
τὴν ἐπίσκεψί του. Δὲς πρῶ-
τα τὰ γουναρικά μου κι' ἔπει-
τα συζητοῦμε γιὰ τὴν τιμὴ...
Ὁ Γιουνγκ ἐπιθυμοῦσε πο-
λὺ νὰ μὴν εἶχε πατήσῃ ποτέ

τὸ πόδι του στὸ Λακόστ καὶ
νὰ μὴν εἶχε μπῆ στὴν παράγκα
τοῦ Φόρντσον.

Ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦσε
νὰ κάμῃ διαφορετικὰ. Κι' ἄρ-
χιζε νὰ ἐξετάζῃ τίς γούνες.
Σὲ λίγο, ἔφτασαν στὸ ζήτη-
μα τῆς τιμῆς.

Ὁ Φόρντσον ὡδήγησε τότε
τὸν Γιουνγκ καὶ τὴν "Εδιθ" στὸ
πίσω μέρος τῆς παράγκας καὶ
τοὺς πρότεινε νὰ πιοῦν μαζί
ἕνα ποτήρι οὐίσκι.

Ἐπειτα, πλησίασε τὸ τζάκι
κι' ἔκαμε πῶς συνδουλίζει τὴ
φωτιά.

Ἀλλὰ, ξαφνικὰ, ἄρπαξε ἕνα
χοντρὸ ἀναμμένο δαυλὶ καὶ τὸ
πέταξε πάνω σὲ μιὰ στίβα
γουναρικὰ καὶ σ' ἕνα σωρὸ
εὐφλεκτες ὕλες πού πήραν ἀ-
μέσως φωτιά.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει τόσο
σύντομα, ὥστε ὁ Γιουνγκ καὶ
ἡ "Εδιθ" δὲν πρόφτασαν νὰ κα-
ταλάβουν καλὰ-καλὰ τί εἶχε
συμβῇ. Ὁ Φόρντσον εἶχε γλυ-
στρήσει τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν πα-
ράγκα καὶ κλειδώνει προσεχτι-
κὰ πίσω του τὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά,
τὸ μικρὸ ξυλινό σπιτάκι καιγό-
ταν σὰν πυροτέχνημα. Κι' ὁ
Φόρντσον καθὼς ἀπομακρυνό-
ταν μὲ μεγάλὰ βήματα ἀκούγε
τὰ οὐρλιάσματα τοῦ Γιουνγκ
καὶ τῆς "Εδιθ", πού ἦσαν κλει-
σμένοι μέσα σ' αὐτή.

Ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Γιατὶ
ἡ παράγκα τοῦ Φόρντσον βρι-
σκοταν στὴν ἄκρη τοῦ λιμα-
νιοῦ κι' ἡ ἀπόστασις πού τὴν
χωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα σπιτία
ἦταν πολὺ μεγάλη. Κι' ἂν τοὺς
ἀκούγαν, ἄλλωστε, δὲν θὰ
μποροῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Μερικές μέρες ἀργότερα, ὁ
Ρίτσαρντ Φόρντσον ἐφευγε μαζί
μὲ μιὰ ομάδα κυνηγῶν γιὰ τίς
παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Γιου-
κον. Ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισε ποτέ
ἀπὸ κεῖ, οὔτε ἔμαθε κανεὶς τί-
ποτε πιά γι' αὐτόν.

ΠΕΤΕΡ ΛΩΡΕΝΤΖ

Ἡ φλόγῳσις τοῦ ἐγκεφάλου

Ἡ παρωτίτις κι' ὁ κοκκύ-
της μπορεῖ νὰ προκαλέσουν,
ὡς ἐπιπλοκή, φλόγῳσι τοῦ ἐγ-
κεφάλου. Ἡ φλόγῳσις αὐτὴ
ἐμφανίζεται κάποτε καὶ ἀπὸ
ἀνεμοβλογιά, ἀλλὰ εἶνε τότε
ἐλαφροτέρως μορφῆς καὶ δὲν
ἀφίνει συνήθως μόνιμες βλά-
δες. Πάντως, ἡ ἐπιπλοκή αὐ-
τὴ παρατηρεῖται μὲ μιὰ ἀνα-
λογία 1/2 τοῖς 100 σ' ὅλες τίς
μολυσματικές ἀσθένειες τῆς
παιδικῆς ἡλικίας. Σ' αὐτὴν
μπορεῖ νὰ ὀφείλονται οἱ ξα-
φνικὲς κι' ἀνεξήγητες ἀλλαγές
τῆς συμπεριφορᾶς τῶν μικρῶν
ἀρρώστων.

ΔΙΣΩΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

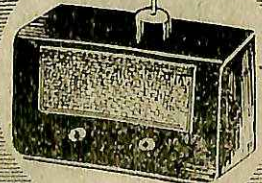
Πανάδες, τοιχόπρασος. Ἀκμή
(αυτιά νεότητος): Ρυτίδες, φακί-
δες, Κρεατοελιές. Λιπαρόν καὶ ἡ-
ρόν δερμία κλπ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ.
Βαλκανίου 12, τηλ. 33-039. Ἡ
πρώτη ἐξέτασις δωρεάν

Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη

ΜΕ 20.000 ὑποτρέψτε νὰ διαβα-
σετε ἐπὶ ΔΥΟ ΜΗ-
ΝΕΣ ὅσα βιβλία θέλετε. Διαθέτουμε
ὅλα τὰ καινούργια βιβλία, ἑλληνικὰ
καὶ ἑνῶ. ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗ Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ, Φιλελλή-
νων 25.

ΜΕ 30.000
τὴν ἐβδομάδα
καὶ
χωρὶς παρτίς διατυπώσεις
ἀγοράζετε τὸ κομμὸ
καὶ μουσικὸ αὐτὸ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ
ΠΑΛ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 3
ΕΡΜΗΣ

340.000

Τὰ παράξενα τῶν κουμπιῶν

Ἐνα πολεμικὸ μυστικὸ τῆς Ρ.Α.Φ.

Ὅταν ἄρχισε νὰ ντύνῃ τὸ γυνὸ σώμα του, ὁ ἄνθρωπος
στερέωνε τὰ «φορέματά» του μὲ μικρὰ ἀγκάθια, πού τὰ χρη-
σιμοποιοῦσε σὰν καρφίτσες. Ἀργότερα, ἀνοίγε τρύπες στὸ
δέρμα ἡ στὸ ὕφασμα πού τὸν σκέπαζε, καὶ περνοῦσε κορδόνια
ἀπ' αὐτές. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησε ἰδίως στὴν ἀρχαία
Ἑλλάδα καὶ τῇ Ρώμῃ. Κατόπιν, χρησιμοποιήθηκαν καρφίτσες,
παράμανες, σχοινιά, κλπ., ὡς ὅτου οἱ Σταυροφόροι, γυρίζοντας
στὶς χώρες τοὺς, ἔφεραν μαζί τοὺς καὶ τὰ κουμπιά, πού συνη-
θίζονταν ἤδη στὴν Ἀνατολή.

Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἀπετέλεσε ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴν
ἐνδυμασία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὁ κόσμος κυριεύθηκε ἀπὸ...
κουμπομανία — τόσο πού δὲν ἦταν σπάνιο νὰ δῇ κανεὶς πάνω
σ' ἕνα ρούχο 300 ἢ 400 κουμπιά μαζί!

Ἀκόμη καὶ τὰ βιβλία στολίζονταν τότε μὲ κουμπιά, ραμ-
μένα πάνω στὸ ὕφασμα μὲ τὸ ὁποῖο ἦσαν δεμένα.

Οἱ δανδῆδες τῆς ἐποχῆς φοροῦσαν κουμπιά ἀπὸ πολυτίμες
πέτρες, χρυσάφι κι' ἀσημί, μὲ τὰ πιδ ἄλλόκοτα σχέδια, καὶ
ξόδευαν συχνὰ μιὰ μικρὴ περιουσία γι' αὐτά. Ὁ Αὐγουστος ὁ
Ἰσχυρὸς, ἐκτέταρ τῆς Σαξωνίας, στολίζει τίς φορεσιές του μὲ
μιὰ σειρά ἀπὸ 60 διαμαντένια κουμπιά, ἡ μιὰ ἄλλη ἀπὸ 132
φτιαγμένα ἀπὸ ταρταρούγα δεμένη σὲ χρυσάφι.

Στὴν ἐποχὴ μας, καλλίτερα ἀπ' ὅλα εἶναι τὰ κοκκάλινα
κουμπιά. Στὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια, ἄρχισαν ν' ἀντικαθίσταν
τὸ κοκκάλο μὲ διάφορες πλαστικὲς οὐσίες, φτηνότερες ἀλλὰ
λιγότερο ἀνθεκτικὲς. Ἡ καζεῖνη (ἕνα προϊόν τοῦ γάλατος) εἶ-
ναι τὸ πιδ συνηθισμένο ἀπ' αὐτὰ τὰ ὕλικά, ἔχει ὅμως τὸ μειο-
νέκτημα ὅτι... τὸ τρῶνε τὰ ποντίκια μ' ἐξαιρετικὴ λαίμαργία!

Ὑπάρχουν ὡστόσο ἄνθρωποι πού δὲν ἐννοοῦν νὰ χρησιμο-
ποιήσουν κουμπιά — κυρίως γιὰ θρησκευτικὸς λόγους — καὶ
τ' ἀντικαθίσταν μὲ καρφίτσες καὶ κορδόνια. Αὐτὸ συμβαίνει
π. χ. μὲ τὴν αἵρεσι τῶν «Ντουκαμτόρ», στὸν Καναδά, πού ἡ
θρησκεία τοὺς ἀπαγορεύει νὰ σκορπίζουν ἕνα ζωὸ, καὶ συνεπῶς
δὲν φοροῦν κουμπιά γιὰτὶ ὑποτίθεται πῶς κατασκευάζονται ἀπὸ
κέρατα καὶ κοκκάλα ζώων.

Μιὰ ἄλλη αἵρεσις, οἱ «Μενουίται» τῆς Ἀμερικῆς, θεωρεῖ τὰ
κουμπιά... μαγεμένα, τ' ἀποφεύγει καὶ χρησιμοποιεῖ στὴ θέσι
τοὺς κόπιτες.

Στὸν τελευταῖο πόλεμο, ἕνα ἀπ' τὰ μέταλλινα κουμπιά τῆς
στολῆς κάθε Ἀγγλοῦ ἀεροπόρου τῆς Ρ. Α. Φ. μποροῦσε ν' ἀ-
νοίξῃ στὰ δύο κι' ἐκρυβε στὸ ἐσωτερικὸ πού μιὰ μικροσκοπικὴ
πυξίδα, πού τὴ χρησιμοποιοῦσε ὁ ἀεροπόρος γιὰ νὰ προσανα-
τολισθῇ σὲ περίπτωση πού ἐφεπτε σὲ ἐχθρικὸ ἐδαφός. Τὸ κουμπὶ
αὐτὸ ἐμοιάζε ἐξωτερικῶς μὲ ὅλα τ' ἄλλα, ἀπετέλεσε δὲ ἕνα
ἀπ' τὰ καλλίτερα φυλαγμένα πολεμικὰ μυστικά.

Ἡ μανία τῆς συλλογῆς κουμπιῶν εἶναι πολὺ παλὰ καὶ
συνεχίζεται ἀκόμη. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 14ος εἶχε ξοδεύει
περὶ τὰ 5.000.000 φράγκα, μαζεύοντας πολυτίμη τὰ σπάνια
κουμπιά. Κάποτε πληρώσε 100.000 φράγκα γιὰ 75 κουμπιά,
μόνο καὶ μόνο ἐπεὶδὴ ἦσαν ὅλα τελείως ὁμοία μεταξύ τοὺς —
πράγμα ἀσυνήθιστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού ἡ κατασκευὴ
τοὺς γινόταν μὲ τὸ χέρι κι' ὄχι μὲ μηχανές.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, πουλήθηκε στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες γιὰ ἄρ-
κετὲς χιλιάδες δολλάρια μιὰ τέτοια συλλογὴ, πού περιεῖχε με-
ταξύ ἄλλων κι' ἕνα κουμπὶ, κομμένο ἀπ' τὸ ρούχο τοῦ Λουδο-
βίκου 16ου καθὼς ἀνέβαινε στὸ ἱκρίωμα. Ἐνα ἄλλο κουμπὶ
τῆς ἰδίας συλλογῆς ἦταν τὸ πρῶτο πού ντύθηκε μὲ ὕφασμα,
σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Α' εἶχε
ἀπαγορεύει τὴν κατασκευὴν κουμπιῶν ἀπὸ τέτοια ὕλικά, γιὰ νὰ
προσταθεῖ ἀπ' τὸ συναγωνισμό ἢ βιομηχανία κουμπιῶν τοῦ
Μπριμιγγχαμ.

Μιὰ ἄλλη συλλογὴ, πού ὑπάρχει στὸ Σούρρεϋ τῆς Ἀγ-
γλίας, περιλαμβάνει μόνον κουμπιά σιδηροδρομικῶν στολῶν
ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Χρειάσθηκαν 30 ὀλόκληρα χρόνια γιὰ τὸν
καταρισμὸ τῆς.

Ἡ πιδ παράξενη χρησιμοποίησι τῶν κουμπιῶν ἦταν σίγου-
ρα αὐτὴ πού σοφίστηκε κάποτε πλουσία κυρία τοῦ Πίτσιμ-
πουρκ, πού πέθανε λίγο πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο. Θυμωμένη μὲ
τὸν ὀδοντογιάτρο τῆς γιὰτὶ τὰ ψεύτικα δόντια πού τῆς εἶχε το-
ποθετήσῃ ἄρχισαν νὰ χαλαρώνωνται καὶ νὰ κοινοῦνται, ἀπο-
φάσιζε νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ... κουμπιά! Καὶ πραγμα-
τικά, «ἔρραψε» μόνη τῆς, μὲ σύρμα, ἄσπρα κοκκάλινα κουμπιά,
σὲ μικρὲς τρύπες ἀνοικνόμενες στὴν ὀδοντοστοιχία τῆς. Ἔτσι,
ὡς τὸ θάνατό τῆς ἐπῶγε μ' αὐτά, καὶ μάλιστα μὲ πολλὴ
εὐκολία!

Γιγαντιαῖοι σαλιγκάροι

Οἱ εἰδικοί τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας
προαναγγέλλουν τὴν ἐπίδρῳμὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες στρα-
τιῶν γιγαντιαίων σαλιγκάρων, μεγέθους ὅσο μιὰ σφαίρα τέν-
νις. Τὰ ὀστρακοδέρμα αὐτὰ εἰσέχθησαν ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Εἰ-
ρηνικοῦ, κατὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ πολεμικοῦ
ὕλικου, πού εἶχε ἐναποθεθῇ ἐκεῖ κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ πο-
λέμου.

Φαίνεται πῶς ἀρχίζουν νὰ συμβαίνουν πολλὰ παράξενα
στὴν ἐποχὴ μας.

Ἐνα ὄνειρο

Ἦταν Ἀπριλιάτικο βράδυ. Ἡ
Μαρία περιμένε, περιλυσπ, ἀκουμ-
πισμένη στὴν ἐσώπορτα τῆς, μ' ἐ-
ναν κρυφὸ φόβο ὅτι ὁ ἀγαπημένος
ἴης δὲν θὰ ξαναγύριζε πιά κοντὰ
τῆς. Τῆς τόχε πῇ ὀρθὰ-κοφτὰ, προ
ὅυ ἡμερῶν:

— Φεύγω... Φεύγω γιὰ πάντα!
Δὲν θὰ με ξαναἰδῇς πιά!...

Ὡστόσο, τὸ πρῶτὴ τῆς ἡμέρας ἐ-
κείνης, μιὰ φίλη τῆς καὶ γειτονισ-
σά τῇ τῆς εἶπε:

— Τὰ συχαρικά μου, Μαρία!
Δὲν ἔφυγε ὁ Γιάννης. Τὸν εἶδα πρὸ
ὀλίγου κατὰ τὸ λιμάνι. Φόρτωνε
κάρουνο στὸν «Ἅγιο Νικόλαο».

Πραγματικά, κατὰ τὸ σούρουπο
ἡ Μαρία τὸν εἶδε νάρχεται καὶ κα-
τάλασε πῶς ἦταν μεθυσμένος. Ὡ-
στοσο ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε. Θὰ
τὴν εἶχε ληπθῇ ἴσως, τὴν καυμένη...
Προχώρησε λίγα βήματα γιὰ νὰ τὸν
προσπατήσῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ κα-
λωσύνη:

— Νὰ πού γύρισες! Τόξερα πῶς
μοῦ τόλεγες ψέμματα ὅτι δὲν θὰ
νὰρχοσουν!...

Ἐκεῖνος δὲν ἔδγαλε μιλία. Τὴν
ἔσπραψε περιφρονητικά καὶ μπικε
στὴν μονασικὴ τοὺς καμαρούλα, πῆ-
ρε μιὰ βαλίτσα κι' ἄρχισε νὰ βαζῇ
μέσα τὰ πράγματά του. Ὑστερα
τὴν σήκωσε καὶ τραβήξε πρὸς τὴν
πορτὰ.

— Φεύγεις, Γιάννη; τὸν ρώτησε ἡ
Μαρία, μὲ δουρακωμένα μάτια.

— Κουράστηκα πια μαζί σου!
Θέλω νὰ φύγ μακριὰ καὶ νὰ μὴ ξα-
νανυρίσω!... τῆς ἀπάντησε.

Ρίχτηκε γονατιστὴ μπροστὰ του.
Τὴν ἐπινιγαν οἱ λυγμοί.

— Μὴ φεύγεις, Γιάννη, φώναξε.
Δὲν με λυπᾶσαι! Πού μ' ἀφίνεις!...
Ἄν δὲν θέλῃς νὰ μείνῃς γιὰ μένα
Ἄν δὲν θέλῃς νὰ μείνῃς γιὰ τὴν πόλιν
μείνε τουλάχιστον γιὰ τὴν πόλιν...
Σκέψου πῶς εἶνε παιδί σου!...

Μιὰ ἄγρια σπρωξιά του, πού τὴν
πέταξε κάτω ἦταν ἡ μόνη του ἀ-
πάντησι στὶς ἱκεσίες τῆς... Κι' ὁ
τῆς πόλιν, ὡς πού βρέθηκε μπρὸς
στὸ ἐργοστάσιο. Χωρὶς νὰ διστάσῃ
μῆκε μέσα.

— Θέλω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου
τὴ Μαρία, εἶπε στὸ θυμωρό.
Ἡ Μαρία, μόλις τὴν εἰδοποίη-
σαν, ἔτρεξε νὰ ριχτῇ σὰν τρελλὴ
στὴν ἀγκαλιά του. Κρατοῦσε σφι-
χτὰ τὸ παιδάκι τῆς. Ὅταν τὸ ἀν-
τίκρυσε ὁ Γιάννης, ἀναγνώρισε σ'
αὐτὸ τὸ μωρὸ τοῦ νυκτερινοῦ ὄνει-
ρου.

— Τί θες νὰ πῇς, Γιάννη; τὸν
ρώτησε ἡ Μαρία.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄλλοτε, ἀγά-
πη μου. Ἀς φύγουμε τώρα ἀπὸ
ἐδῶ. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι τώρα
πιά. Οἱ κακὲς μέρες τελείωσαν γιὰ
πάντα...

Τοὺς διηγῆθηκε ὅλη τὴν ἱστορία
τῆς: Πῶς ἦταν ἕνα φτωχοκόριτο,
ἀπὸ ἀγνωστούς γονεῖς, τῆς τὴν εἶ-
χε περιμαζέψει μιὰ σπλαχνικὴ γρη-
χὲ περιμαζέψει καὶ πῶς στὸ τέλος
ταβερνιόρισσα, καὶ πῶς ἕνα βράδυ
τὴν γνώρισε καὶ τὴν πῆρε ἕνα βράδυ
ἀπὸ κεῖ μέσα ὁ Γιάννης, ἕνας μεσο-
κόπος ναυτικός...

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πιά πού νὰ μεί-
νῃ, οἱ ἄλλες ἐργάτριες παρακάλε-
σαν τὸν ἀρχιεργάτη νὰ τὴν ἀφήσῃ
νὰ κοιμηθῇ ἰ μέσα, σὲ μιὰ γω-
νίσσα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, κατὰ τίς 10, πῆρε
ἀδεια ἀπ' τὸν ἀρχιεργάτη κι' ἀπο-
τραβήχθηκε στὴ γωνία τῆς. Δὲν πέρα-
σε πολλὴ ὥρα, κι' ἀκούστηκε ἀπὸ
κεῖ ἕνα κλάμμα μωροῦ!...

— Ἐνας μπυμπές!... Ἐνας μπυμπ-
πές!... φώναξε ἕνας ἐργάτης.

Οἱ γυναῖκες ἔτρεξαν κοντὰ στὴ
Μαρία. Τὴ μετέφεραν στὸ διαμερί-
σμα τοῦ ἀρχιεργάτη, κι' ἡ γυναίκα
τοῦ τὴν περιποιήθηκε σὰν μητέρα.

Ὅταν, σὲ λίγες βδομάδες, ὑπό-
ρεσε νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά τῆς,
ὁ ἐργοστασιάρχης τῆς εἶπε μιὰ μέ-
ρα, χαμογελώντας:

— Ἀφοῦ γεννήθηκε ἐδῶ μέσα ὁ
μπέμπης σου, ὀφείλουμε νὰ τὸν βα-
φτίσουμε ἐμεῖς! Αὐρίο λοιπὸν θὰ κα-
νὼ ἐγὼ τὰ βαφτίσια, ἐξ ὀνόματος
ὅλου τοῦ προσωπικοῦ.

Ἡ «Ἅγιος Νικόλαος» ξαναγύρι-
σε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο στὸ λιμάνι.
Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴ
στεριά, ὁ Γιάννης τραβήξε κατ' ἐν-
θεῖαν γιὰ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο πού εἶ-
χε ἐγκαταλείψει.

Ἀλλοῖμονο ὅως! Κανεὶς ἀπ' τοὺς
γεῖτονες δὲν ἤξερε νὰ τὸν πληροφω-
ρήσῃ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δύστυχη
Μαρία. Ὅλες οἱ προσπάθειές του
γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ, πῆγαν χαμένες.

Τώρα πού θὰ μποροῦσε νὰ τὴν
κάμῃ χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη, μὲ
τίς οικονομίες πού εἶχε μαζέψῃ ἕνα
χρόνο, τὴν εἶχε χάσει!... Μπορεῖ νὰ
τὰν καὶ πεθαμένη, σκέφτηκε. Πῶς
μποροῦσε ν' ἀνθῇξί τὸσον καιρὸ, μό-
νη κι' ἀπροστάτευτη!... Θυμήθηκε
τὰ πανεμένα λόγια τῆς: «Μείνε γιὰ
τὸ κατῆρ τοῦ ἀθῶου πλάσματος
πού πρόκειται νὰ ρθῇ στὸν κόσμο...»
κι' ἀμέσως τὰ μάτια του γέμισαν
δῦκρυα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, θέλοντας νὰ ξε-
χάσῃ τὴ θλίψι του, μπῆκε σὲ μιὰ
ταβέρνα καὶ μεθύσε... Βγήκε σὲ
λίγο ἔξω καὶ προχώρησε πρὸς τὸ
λιμάνι. Κάθισε σὲ μιὰ ἀπόμειρη γω-
νία ἀποκαμωμένος. Ἐλισμένος ἀπ'
τὸ κρασί.

— Πρέπει νὰ πεθάνω!... ψιθύ-
ρισε.

Τὸ μυαλὸ του ἦταν θολό. Τὰ βλέ-
φαρά του βάρυναν καὶ τὸν πῆρε ὁ
ὕπνος, ἕνας ὕπνος βαρὺς. Μέσα στὸν
ἐφιαλτικὸ αὐτὸν ὕπνο τοῦ εἶδε ἕνα
παράξενο ὄνειρο: Ἐνα παιδάκι τοῦ
παρουσιάστηκε, τὸν κύτταξε γλυκὰ
καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς...
Ἐλα μαζί μου!...

Ἀκολούθησε τὸ παιδάκι — στὸν
ὕπνο του πάντα. Βῆκαν ἔξω ἀπ'
τὴν πόλιν καὶ στάθηκαν μπρὸς σ' ἕ-
να ἐργοστάσιο.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία σου!... τοῦ
εἶπε τὸ μικρὸ καὶ χαθῆκε.

Ὁ Γιάννης ξύπνησε συγκινημέ-
νος. Ἐπῆρναν. Σηκώθηκε καὶ πῆρε
τὸν ἴδιο δρόμο τοῦ ὀνείρου ἔξω ἀπὸ
τὴν πόλιν, ὡς πού βρέθηκε μπρὸς
στὸ ἐργοστάσιο. Χωρὶς νὰ διστάσῃ
μῆκε μέσα.

— Θέλω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου
τὴ Μαρία, εἶπε στὸ θυμωρό.

Ἡ Μαρία, μόλις τὴν εἰδοποίη-
σαν, ἔτρεξε νὰ ριχτῇ σὰν τρελλὴ
στὴν ἀγκαλιά του. Κρατοῦσε σφι-
χτὰ τὸ παιδάκι τῆς. Ὅταν τὸ ἀν-
τίκρυσε ὁ Γιάννης, ἀναγνώρισε σ'
αὐτὸ τὸ μωρὸ τοῦ νυκτερινοῦ ὄνει-
ρου.

— Τί θες νὰ πῇς, Γιάννη; τὸν
ρώτησε ἡ Μαρία.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄλλοτε, ἀγά-
πη μου. Ἀς φύγουμε τώρα ἀπὸ
ἐδῶ. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι τώρα
πιά. Οἱ κακὲς μέρες τελείωσαν γιὰ
πάντα...

MIPANTA

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Τὸ σερβίτσιο, τὰ δῶρα, ἡ κουβέντα στὸ τραπέζι

*Μία γυναίκα
ΣΕ ΚΑΘΕ
ΛΙΜΑΝΙ...*

Δραματικό διήγημα

Η ΣΑΝ τρείς. 'Ο Ρόναλντ, ο 'Ερλινγκ και ο Μάκ. Και υπηρετούσαν από χρόνια στο ίδιο πλοίο, την «Μπελλόνα».

Εκείνο που τους είχε σμίξει και τους είχε κάμει αχώριστους ήταν ότι είχαν και οι τρείς την ίδια ξενιοσστη διάθεση. Γελούσαν πάντα και δεν έχαναν το κέφι τους και τις στιγμές ακόμη που τα μαυισμένα κύματα του ωκεανού απειλούσαν ολόγυρα να καταπιούν το γέριό καράβι τους.

Μά ή χαρά τους ξέσπαγε με μεγαλειότητα όρμη όταν έβγαίναν στην ξηρά. Έμοιαζαν τότε σαν μικρά παιδιά.

Όσο για τον έρωτα, δεν τους είχε πολυκοτίσει ποτέ. Είχαν ό καθένας τους από μία φιλενάδα σε κάθε λιμάνι. Την έβλεπαν μ' ευχαρίστηση όταν το πλοίο τους περνούσε από κεί. Και την άφηναν χωρίς λύπη όταν έφευγαν και πάλι.

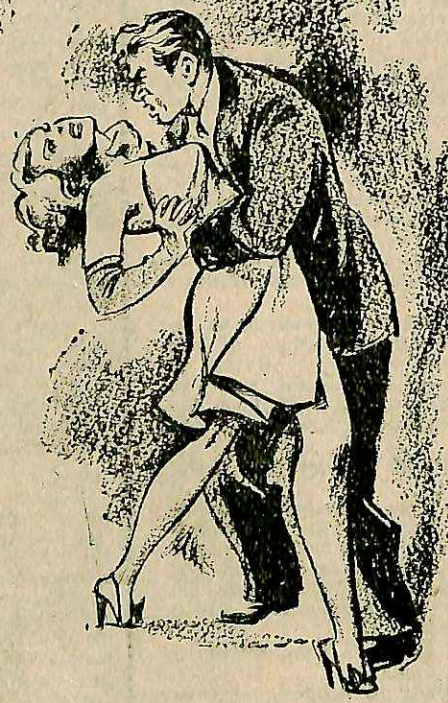
Όλοι οι ναυτικοί κάνουν πάνω-κάτω το ίδιο. Μά το να έχουν μία φιλενάδα σε κάθε λιμάνι αποτελούσε κανόνα για τον Ρόναλντ, τον 'Ερλινγκ και τον Μάκ. Κι' είνε ζήτημα αν δεχόριζαν καμμία από όλες αυτές.

Πώς τώρα έγινε ν' αγαπήσουν την ίδια γυναίκα και οι τρείς;

Ήταν μία φορά που η «Μπελλόνα» έρριξε άγκυρα στη Λουσόν.

Την έλεγαν Γοργόνα τη γυναίκα που έκαμε τις καρδιές τους να χτυπήσουν. Τραγουδούσε σ' ένα κέντρο κάτω στο λιμάνι. Ήταν Αμερικανίδα, Αγγλίδα, Ισπανίδα ή Γαλλίδα. Κανείς δεν θα μπορούσε να το πη. Μά είνε πολύ πιθανόν ότι όλες οι φυλές του κόσμου είχαν δώσει κάτι για να φτιάξουν την ύπεροχη κι' ασύγκριτη ομορφιά της. 'Ο Ρόναλντ αγάπησε τα μεγάλα ολόμαυρα μάτια της, που έμοιαζαν άλλοτε σαν άβυσσος πλημμυρισμένη από μυστήριο κι' άλλοτε πάλι είχαν τη γοητεία της γαληνεμένης θάλασσας.

Ο 'Ερλινγκ, λάτρευε τα χείλη της, που χαμογελούσαν τρυφερά. Κι' ο Μάκ, ακουγοντάς την να τραγουδά, κατάλαβε πως μπορούσε να υπάρχει μία ζωή δώδεκα διαφορετική από εκείνη που είχε ζήσει ως τότε κι' ένοιωσε έναν καινούργιο κόσμο να ξεπνίει μέσα του από τη φωνή της σειράνας.

Ο Μάκ έσφιξε με λύσσα το λαιμό της.

Μά ο Ρόναλντ, ο 'Ερλινγκ κι' ο Μάκ ήταν φίλοι και γι' αυτό αποφάσισαν να παίξουν την τύχη τους στα ζάρια. Και τα ζάρια εύνοησαν τον Μάκ. Έλα όμως, που η Γοργόνα αγαπούσε τον 'Ερλινγκ!

Από τη στιγμή αυτή τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Γιατί η Γοργόνα δεν θέλησε ν' ακολουθήσει τον Μάκ, που την θερμοπαρεκαλούσε γι' αυτό γονατιστός. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο Ρόναλντ, αρνιόταν ν' αναγνωρίσει την απόφαση που είχαν βγάλει τα ζάρια κι' έλεγε πως ή νέα, έτσι ή αλλιώς, θα γινόταν δική του.

Τί μπορεί, σ' αλήθεια, να κάμη ή αγάπη μίας γυναίκας!

Η ζωή στη «Μπελλόνα» είχε γίνει τώρα σωστή κόλαση. Ο Ρόναλντ δεν μιλούσε στον Μάκ και στον 'Ερλινγκ. Κι' ο 'Ερλινγκ αγριοκύτταζε το Μάκ.

Όστόσο, έβγαιναν μαζί κάθε απόγευμα έξω όπως πάντα. Κι' έτρεχαν στο κέντρο όπου τραγουδούσε η Γοργόνα.

Μία νύχτα, όμως, ο Ρόναλντ κι' ο 'Ερλινγκ βρέθηκαν μόνοι μέσα στη βάρκα,

την ώρα που έπρεπε να ξαναγυρίσουν στο πλοίο.

— Πού είνε ο 'Ερλινγκ; ρώτησε ο Μάκ.

— Ο Ρόναλντ χαμογέλασε.

— Νομίζω πως θάπρεπε να το ξέρης, απάντησε.

— Πού είνε; βρυχήθηκε πάλι ο Μάκ.

— Πού θέλεις να είνε; είπε ο Ρόναλντ. Στην αγκαλιά της Γοργόνας!

— Κατάπιε τη γλώσσα σου! φώναξε ο Μάκ. Η Γοργόνα είνε δική μου!

Αυτή τη φορά ο Ρόναλντ ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Άλλο τόσο όσο και δική μου! είπε. Σάν να μην ξέρης τάχα πως ο 'Ερλινγκ περνάει ολόκληρες ώρες στο καμαρίνι της!... Φίλος σου βέβαια είνε!... Άλλά κι' εγώ είμαι φίλος σου, Μάκ. Προτού πάρης τη Γοργόνα, θέλω νάχω το μερτικό μου!...

Γελούσε σάν δαιμονισμένος. Άλλά, ξαφνικά, το γέλιο έσβυσε στο στόμα του. Τα χέρια του Μάκ είχαν σφιχτή γύρω στο λαιμό του.

Και το δράμα ξετυλίχτηκε με την ταχύτητα της άστραπης. Μία στιγμή αργότερα, ο Ρόναλντ ήταν νεκρός.

Ο Μάκ άρπαξε το πτώμα και το πέταξε στη θάλασσα. Έπειτα πήδησε στην ξηρά.

Πού θα πήγαινε τώρα;

Τα βήματά του τον έφεραν μηχανικά στο κέντρο. Όταν έφθασε εκεί, έρριξε μία ματιά στη σάλλα κι' έπειτα ανέδκε τη μικρή σκάλα, που έφερνε στο καμαρίνι της Γοργόνας.

Ο 'Ερλινγκ βρισκόταν πραγματικά εκεί και κρατούσε τη νέα στην αγκαλιά του.

Ένα κόκκινο σύννεφο πέρασε μπροστά στα μάτια του Μάκ. Και, χωρίς να ξέρη τί κάνει, έβγαλε το μαχαίρι του και το έχωσε με όρμη στο στήθος του 'Ερλινγκ.

Ο δυστυχισμένος κυλίστηκε κάτω πλημμυρισμένος στα αίματα.

Η νέα είχε λιποθυμήσει.

Ο Μάκ την άρπαξε τότε στην αγκαλιά του και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

Ο καθαρός αέρας της νύχτας έκαμε όμως, τη Γοργόνα να συνέλθη πολύ γρήγορα. Άρχισε τότε να φωνάζει και να καλή σε δούθεια.

Τού κάκου ο Μάκ προσπαθούσε να την κάμη να σωπάσει. Στην αρχή, έφερε το ένα χέρι του στο στόμα της. Έπειτα την άφησε να κυλήσει κάτω και, σκύδοντας πάνω της, άρχισε να της σφίγγει και με τα δυο χέρια τα στήθια.

Η Γοργόνα μούγκριζε τώρα σαν βωδι που το σφάζουν.

Τα χέρια του Μάκ κατέβηκαν σιγά-σιγά πιο κάτω και σφίχτηκαν με λύσσα γύρω στο λαιμό της.

Ένας υπόκωφος, ρόγχος άκούστηκε τότε. Κι' έπειτα τίποτε...

Η Γοργόνα ήταν νεκρή.

Οι αστυνομικοί που έτρεξαν, άκούγοντας τις φωνές της Γοργόνας, έπιασαν σε λίγο τον Μάκ. Άλλά δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τίποτε από κείνα που τους έλεγε. Ήταν τρελλός!...

Η Γοργόνα σκότωσε και τους τρείς άντρες χωρίς να γλυτώσει και ή ίδια.

ΑΙΛ ΖΑΝ

Καινούργιοι κόσμοι ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ

Η θεωρία της «συνεχούς δημιουργίας»

ΟΙ παλαιότερες αστρονομικές θεωρίες στηρίζονταν στην υπόθεση ότι το Σύμπαν δημιουργήθηκε ολόκληρο δια μιας, σε κάποια μακρινή εποχή. Σήμερα όμως οι αστρονόμοι αρχίζουν ν' αμφιβάλλουν γι' αυτό. Πραγματικά, σύμφωνα με μία νεώτερη θεωρία, το Σύμπαν βρίσκεται σε μία κατάσταση «συνεχούς δημιουργίας».

Για να εξηγήσουμε όμως τι σημαίνει αυτό, πρέπει πρώτα να μιλήσουμε για τη διαστολή του Σμπαντος, για την οποία έχουμε κι' άλλοτε γράψει.

Αν συλλάβουμε τα άστρα του ουρανού, θα τα ιδούμε συγκεντρωμένα γύρω απ' το Γαλαξία. Απ' την απλή αυτή παρατήρηση, οι αστρονόμοι ώδηγήθηκαν στο συμπέρασμα ότι ή Γη ανήκει σ' ένα μεγάλο σύστημα άστρων, που έχει σχήμα δίσκου και διαστάσεις τόσο πελώριες, ώστε για να κάνη κανείς το γύρο του με την ταχύτητα του φωτός (300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο) θα χρειαζόταν 100.000 χρόνια.

Εκτός όμως απ' αυτό το αστρικό σύστημα, υπάρχουν στο 'Απειρον κι' άμέτρητα άλλα, ανεξάρτητα μεταξύ τους, που έχουν το γενικό όνομα «γαλαξία». Οι σημερινοί αστρονόμοι, με τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους, υπολογίζουν τον αριθμό τους σε 100.000.000. Μπορσαν μάλιστα, να μετρήσουν και τις αποστάσεις τους, και βρήκαν έτσι ότι το φώς χρειάζεται 1 δισεκατομμύριο χρόνια για να ταξιδέψει από αυτά τα αστέρια μέχρι εμάς.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος — Μαιευτήρ.
Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ώς και επί συνεντεύξει. Χαριλάου Ταικούπη 113.
Τηλ 63.885

ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

πού πραγματικά δεν βγαίνει

Διά νά διατηρούνται πάντοτε κοκκίνα, άνογη και άν εκκολληθούν, και διά νά αποκτήσετε λιν χάρην λης φυσικής ωμορφίας.

ψη ως τη Γη απ' τους μακρυνότερους γαλαξίες που διακρίνονται με τα μεγαλύτερα τηλεσκόπια. Μ' άλλα λόγια, οι φωτεινές ακτίνες τους που φτάνουν σήμερα σ' εμάς, ξεκίνησαν πριν ακόμη γεννηθή ή ζωή στη Γη!...

Απ' αυτήν την εξέταση λοιπόν του χρώματος του φωτός των γαλαξιών, οι αστρονόμοι βεβαιώθηκαν ότι τα αστρικά αυτά συστήματα απομακρύνονται συνεχώς και με μεγάλη ταχύτητα τ' ένα απ' το άλλο, σαν νάταν το Σύμπαν μία πελώρια μπάλα που φουσκώνει όλο και πιο πολύ.

Για να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο, οι αστρονόμοι διατυπώνουν διάφορες θεωρίες, όπως π.χ. ότι το Σύμπαν ήταν άλλοτε ένας πυκνότητας σφαιρικός όγκος κι' ότι μία φοβερή έκρηξη τινάζε προς όλες τις διευθύνσεις τα συντρίμια του (δηλαδή τους γαλαξίες), που εξακολουθούν ακόμη την κίνησή τους αυτή εφόσον δεν βρίσκουν καμμία αντίσταση. Αυτό όμως είνε άλλο ζήτημα, που δεν πρόκειται να μας απασχολή εδώ.

Όσο για την προέλευσι των γαλαξιών, φαίνεται βέβαιο σήμερα ότι σχηματίσθηκαν πριν από 5 δισεκατομμύρια χρόνια απ' την συμπίκνωσι ενός αερώδους υλικού, που υπήρχε σκορπισμένο παντού στο 'Απειρον. Άλλά το υλικό αυτό δεν έχει εξαντληθεί. Υπάρχει πάντα, υπολογίζεται δε, ότι μόλις το ένα χιλιοστό του έχει καταναλωθ ή για τη δημιουργία των γαλαξιών.

Η μεγάλη ποσότη που απομένει, είνε άραιωτάτη, τόσο διασκορπισμένη, ώστε αναλογι ή μόλις ένα άτομο μέσα σε χώρο ίσο περίπου με τον όγκο μίας μπουτίλιας της μισής όκας. Με τη συνεχή διαστολή του Σμπαντος, ή ύλη αυτή θάπρεπε να γίνεται διαρκώς άραιωτέρα, εφόσον απλώνεται σε μεγαλύτερο χώρο.

Σύμφωνα όμως με τη νέα θεωρία για την οποία κάναμε λόγο στην αρχή, σχηματίζεται συνεχώς καινούργια τέτοια ύλη, κι' έτσι ή πυκνότη της μένει αμετάβλητη, παρ' όλη τη διαστολή της. Συγχρόνως ή ύλη αυτή συμπεκνώνεται διαρκώς εδω κι' εκεί και σχηματίζει καινούργιους κόσμους.

Άλλά οι μεταβολές αυτές γίνονται με τόσο άργο ρυθμό — ανάλογα προς τις ανθρώπινες αντιλήψεις του χρόνου — ώστε θα χρειαζόνταν 1 δισεκατομμύριο χρόνια για να διπλασιασθή ή ποσότη του αερώδους υλικού του Σμπαντος. Έπομένως, μας είνε άδύνατον ν' αντιληφθούμε απ' ευθείας το σχηματισμό της.

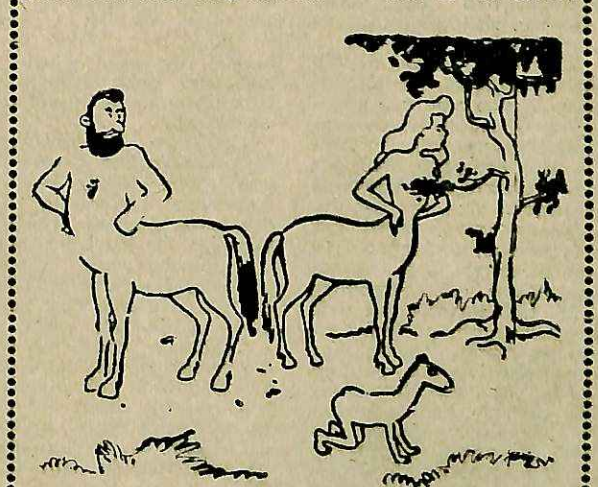
Η θεωρία αυτή εξηγεί και τη συνεχή διαστολή του Σμπαντος. Μας λέει δηλαδή ότι τα καινούργια υλικά άτομα που σχηματίζονται στο 'Απειρον, εξασκούν μία πίεσι προς τα έξω, σπρώχνουν κι' απομακρύνουν τα παλαιότερα. Έτσι, το αερώδες υλικό απλώνεται διαρκώς περισσότερο, παρασύροντας μαζί του και τους γαλαξίες.

Ένα άλλο συμπέρασμα της θεωρίας αυτής είνε ότι ή Γη κι' όλα τα άστρα που υπάρχουν σήμερα στο Σύμπαν, θα «καούν» κάποτε, θα θοαρουν, θα εξαφανισθούν το καθένα με τη σειρά του, και θ' αντικατασταθούν από καινούργια άστρα, από καινούργιους γαλαξίες. Όπως δηλαδή με το θάνατο των ανθρώπων δεν εξαφανίζεται ή ανθρωπότης, γιατί παίρνουν άλλοι τη θέση τους, έτσι και το Σύμπαν ανανεώνεται συνεχώς. Φυσικά όμως, ή ανανέωσις αυτή γίνεται μέσα σε εκατομμύρια αιώων, με ρυθμό ασύλληπτα άργο για την ανθρώπινη αντίληψη.

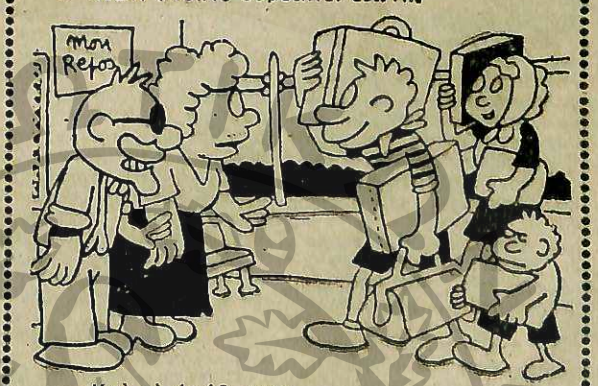
Αυτά μας λένε οι νεώτερες αστρονομικές θεωρίες... που δεν αποκλείεται ωστόσο να καταρριφθούν στο μέλλον από άλλες, ακόμη πιο νέες!

— Φαντάζομαι τη χαρά σας, κύριε καθηγητά. Οι διακοπές σας επιτρέπουν να μείνετε λίγο ανάμεσα στα δικά σας παιδιά. (Από το «ici Paris»)

— Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ!...

— Και το άμαξι σας; — Το πουλήσαμε για να εοφλήσουμε το λογαριασμό του ξενοδοχείου. (Από το «Marius»)

— Με συγχωρείτε, κύριε πόλιςμαν. Είνε ήσυχη αυτή ή γειτονία; (Από το «ici Paris»)

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Ο Έντγκαρ Ουάτσον κατάλαβε πως δεν έπρεπε να περιμένει οίκτο από τα μαχαράγια. Μόνον ένα θαύμα θα μπορούσε να τον σώσει από τη δύσκολη θέση του...

Θα δής πώς τιμωρούμε όποιους προσπαθούν να μας κλέψουν τις γυναίκες μας! πρόσφερε ο μαχαράγιας, εξοργισμένος από το περιφρονητικό ύψος του Άγγλου. Και πώς τιμωρούμε τις άπιστες συζύγους...

Όσο ο Ουάτσον δεν έφταγε καθόλου για το «βαρύ έγκλημα» που του καταλογίσε ο Ίνδός. Ήταν ένας πλούσιος έμπορος της Δελχί.

Ένα απόγεμα, που είχε βρή τη μαύρη σκιά — της μη νύχτας, την Κυνθία, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα θαυμαστό κήπο. Μπήκαν μέσα, ανύποπτοι, και ξαφνικά συνάντησαν μια ώριωτη Ίνδη, που περπατούσε στις δεινροστομίες, με ξεσκεπαστο πρόσωπο. Εκείνη κύταζε τον Άγγλο χαμογελώντας. Μά, την ίδια στιγμή, φάνηκαν δυο ευνούχοι.

Η Ίνδη έκρυψε άμεσα το πρόσωπό της μ' ένα πέπλο και χάθηκε πίσω από τα δέντρα. Η Κυνθία, φοβισμένη, κρύφτηκε κι' αυτή στους θαμνούς.

Οι δυο ευνούχοι είδαν μόνο τον Ουάτσον, που είχε μείνει σαν απολιθωμένος. Τον έπιασαν και τον έπληξαν στο μαχαράγια — γιατί ο κήπος ήταν δικός του. Κι' εκείνος, νομίζοντας τον φίλο τους, ήταν δικός του. Κι' εκείνος, νομίζοντας τον φίλο τους, ήταν δικός του. Κι' εκείνος, νομίζοντας τον φίλο τους, ήταν δικός του.

Θα σάς ρίξω αύριο στα θηρία! φώναξε στον Ουάτσον, που τόν κρατούσαν ακίνητο οι δυο ευνούχοι.

Ο Άγγλος προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, να φανεί άντρας. Μόλις οι ευνούχοι απομακρύνθηκαν, παίρνοντας τον μαζί τους, μιά σκιά πλησίασε τη Κυνθία, πούμενε ακόμη κρυμμένη στους θαμνούς, περπιτρομή. Ήταν η Ρανί, η σύζυγος του μαχαράγια.

Μη φοβάσαι! της είπε. Έγινε αιτία της δυστυχίας σας, δίχως να το θέλω. Μα θα σε σώσω, εμένα τουλάχιστον. Θα σε κρύψω...

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Αν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ. Αι προσκομίζουσας το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

στο δωμάτιό μου, όσο ψάχνουν τον κήπο οι άνθρωποι του μαχαράγια... κι' έπειτα θα δούμε τι θα γίνει.

Έτσι κι' έγινε πραγματικά.

Κι' ο Έντγκαρ... ρώτησε μ' αγωνία η Κυνθία.

Θα δούμε, θα δούμε... μουρμούρισε η Ίνδη, και την άφησε απότομα μόνη. Άλλοιμονο! Δεν της έμενε καμιά αμφιβολία για την τύχη του Άγγλου και τη δική της! Όταν ένας λευκός αντίκρυζε γυμνό το πρόσωπο μιας Ίνδης, δεν έπρεπε να ζήσει κανείς από τους δυο!

Πράγματι, σε δυο ώρες, η παραμύθια της — μιά πιστή μαύρη σκιά — της ανάγγειλε κλαίγοντας την αμείλικτη απόφαση του μαχαράγια. Η Ρανί την άκουσε, ανύποπτη, και ξαφνικά προσευχόταν στη θεά Λακμί, ενώ η μαύρη είχε γονατίσει κι' έκλαιγε πικρά...

Όταν η Ρανί τελείωσε την προσευχή της, η σκιά της πλησίασε και, δίχως να πη λείψι, της έδωσε ένα στίλβον. Εκείνη την ευχαρίστησε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο και τόκρυψε στη ζώνη της.

Κοντά στον κήπο του παλατιού, σε μιά περιφραγμένη έκταση, βρίσκονταν τα κλουβιά με τα θηρία του μαχαράγια, που τ' αγαπούσε περισσότερο απ' τους ανθρώπους.

Εκεί ωδήγησαν, την άλλη μέρα, τη Ρανί και τον Ουάτσον. Η Ίνδη ήταν σκεπασμένη ολόκληρη με τον πέπλο της κι' ο Άγγλος κατάκλιμος, άλλ' άταραχος.

Ο μαχαράγιας κάθισε με την ακολουθία του σε μιά ψηλή εξέδρα. Διέταξε να κλείσουν τη Ρανί σ' ένα άδειο κλουβί κι' είπε έπειτα στον Ουάτσον:

Σύμφωνα με τα έθιμά μας, σου μένει μιά ελπίδα να σώσεις τη ζωή και των δυο σας. Θα παλέψης με μια τίγρι. Αν τη σκοτώσης, θα σάς χαρίσω τη ζωή. Αν όμως σε κατασπαράξει, θα βγάλουν τη Ρανί απ' το κλουβί και θα τη ρίξουν κι' αυτή στο θηρίο... Τα όπλα σου θάβαναι μιά άσπια από λυγαριά κι' ένα κοντό μυτερό καλάμι, πιο γερό κι' από ασπίδα.

Ένας σκλάβος έδωσε στον Άγγλο την άσπια και το καλάμι, απ' όπου πεταίνα ένα κλουβί, απ' όπου γυρμωσε έξω μιά τίγρις εξαοργισμένη και νηστική από ημέρες.

Ο Ουάτσον πήρε θάρρος, με τη σκέψη ότι, αν σκότωνε το θηρίο, θα γλύτωνε και θα μπορούσε να τινε και να κυτάρωνε στην Κυνθία. Δεν είχε άκουσει τίποτα γι' αυτήν και συνεπέραι-

νε πως είχε κατορθώσει να δραπέτευση.

Άρχισε έτσι μιά πάλη άγρια, τρομακτική... Τα νύχια του θηρίου συναντούσαν την άσπια του Ουάτσον, χωρίς να μπορούν να την καταστρέψουν.

Σίγα — σίγα, ο παροξυσμός των δυο αντιπάλων έφτασε στο κατώφλιο...

Σε μιά στιγμή, ο Ουάτσον κατάρθωσε να χάσει το καλάμι στην κοιλιά της τίγρης. Εκείνη ούρλιασε απ' τον πόνο και χύθηκε πάνω του πιο μανιασμένα. Τον καταπλάκωσε με το βάρος της. Το πρόσωπό του γέμιζε απ' τα αίματα της πληγής της.

Η επιτυχία του αυτή άναπτέρωσε το ήθιλό του... Μα έπρεπε να παλέψει πολύ ακόμη, ως που να καταφέρει να σκοτώσει την τίγρι με το καλάμι...

Ξαφνικά, έγινε κάτι που έκαμε το μαχαράγια να σηκωθεί, δρόμος, χειρονομώντας θυμωμένα: Η Ρανί έδγαλε απ' τη ζώνη της ένα μαχαίρι και το πέταξε στον Ουάτσον. Μ' αυτό, ο Άγγλος μπόρεσε ν' αποτελειώσει την τίγρι, κλονώντας την καρδιά. Τότε η γυναίκα ξεσκέπασε το πρόσωπό της και φώναξε:

Σώθηκες, αγαπημένο μου!

Ο μαχαράγιας έμεινε αλάλος απ' την κατάπληξη. Η γυναίκα εκείνη δεν ήταν η Ρανί, αλλά μιά ξένη, μιά άγνωστη!

Τον πλησίασε τότε η μαύρη σκιά, γονάτισε μπροστά του και του είπε:

Τιμήρησε με, αφέντη μου! Έγώ φταίω!... Αυτή τη γυναίκα είδαν οι ευνούχοι σου στον κήπο, από μακριά, και νόμισαν πως ήταν η Ρανί... Ήταν μιά ξένη, που την άσπια να πη στα ανάκτορα για να τα θαυμάσει. Κι' ο νέος είναι ο άρραβωνιστικός της, που ήρθε να την πάρη... Όσο για τη Ρανί, είναι από δυο μέρες άρρωστη στο δωμάτιό της. Δεν κατάλαβε τίποτα απ' όλα έγιναν...

Ο μαχαράγιας σεβόταν την καλή παραμύθια και πίστεψε στα λόγια της.

Αυτό μ' ευχαρίστη πολύ, της είπε, γιατί δεν έπαθα ν' αγαπήω τη Ρανί. Μα οι νόμοι της θρησκείας μας μου επέβαλλαν να την καταδικάσω σ' αυτό το σκληρό θάνατο... Τρέχω αμέσως κοντά της... Ας αποζημιώσω τους ξένους με πολύτιμα δώρα για την αγωνία που δοκίμασαν!...

Κι' έτσι, με το έξυπνο τέχνασμα της Ρανί και της μαύρης, το δράμα πήρε ένα εύτυχισμένο τέλος.

Σ. ΓΚΟΣ

Έβγαλε δόντια στα 90 χρόνια

Ο Ρίτσαρντ Τόμσον, ηλικίας 90 χρόνων, κάτοικος της Ίονα στην πολιτεία της Φλωρίδας, αναγκάστηκε να πετάξει τις μασέλες που είχε από σαράντα χρόνια, για να επιτηρέσει την κανονική ανάπτυξη τεσσάρων τραπέζιων, που φύτεψαν στα ούλα του πριν από λίγο καιρό.

Ανατολίτικο Χιονόμοα

ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΣΙΣ

Όταν κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας πήγε στην Πόλη, τον κάλεσε ένα βράδυ, στο σπίτι του να ξακουσθεί λιγάκι, ο φίλος του, ο Όσμάν μπέης.

Στο άρχοντικό του μπήε αυτό το βράδυ ήταν συγκεντρωμένοι διαλεκτός κόσμος. Μόλις παρουσιάστηκε ο Χότζας, τον τριγύρισαν ένα πλήθος κυρίες και δεσποινίδες, ζητώντας του να τους διηγηθή μερικές από τις έξυπνες και πικάντικες ιστορίες του.

Ο Χότζας κολακεύτηκε πολύ κι' άρχισε να λέη τη μιά ιστορία πάνω στην άλλη, όταν σε κάποια ώρα αισθάνθηκε την ανάγκη... να πάη κάπου. Πώς να ξεφύγη όμως από τα θηλυκά που τον περιτριγυρίζαν; Κόντευε να κρηπάρη ο δύστυχος, όταν σε μιά στιγμή ξέφυγε επί τέλους και βγήκε στο διάδρομο. Συνάντησε εκεί ένα φίλο του, το Μεχμέτ άγα και τον ρώτησε:

— Άμάν, τζάνουμ, πού είναι τό... — Θέλεις να πλύνω τα χέρια σου; τον ρώτησε ο Μεχμέτ.

— Όχι, άδερφε, θέλω... — Ναί, ναί, ακριβώς, θέλεις να πλύνω τα χέρια σου. Προχώρησε έμπρός, στρίψε άριστερά, έπειτα δεξιά και θα βρης ό,τι ζητάς.

Ο Ναστραδίν έτρεξε σαν τρελλός κι'... σήραχσε.

Όταν ξαναγύρισε στο μουσαφίρ — όντά, ο Μεχμέτ άγας τον πλησίασε και του εξήγησε πως όταν βρίσκεται κανείς σε κανένα άρχοντικό, ανάμεσα σε καλό κόσμο, δεν ρωτάει πού είναι το «μέρος», αλλά λέει εύγενικά: «Πού μπορώ, σας παρακαλώ, να πλύνω τα χέρια μου;»

— Ευχαριστώ, άγα μου, σ' ευχαριστώ! του είπε ο Χότζας, που μού άνοιξε τα μάτια. Έμεις βλέπεις στην πατρίδα μου λέμε τα σούκα — σούκα και τη σκάφη — σκάφη.

Λίγες μέρες άργότερα ο Χότζας πήγε να επισκεφθή έναν παλιό του φίλο, τον Όμερ μπέη σ' ένα από τα πρόσστεια της Πόλης.

Μόλις έφτασε εκεί καταιδρωμένος και κατασκονισμένος, η γυναίκα του μπήε τον υποδέχτηκε με πολλή ευγένεια και τον ρώτησε:

— Είσαι κουρασμένος, Χότζα μου; Μήπως θέλεις να πλύνω τα χέρια σου; — Όχι, όχι, τζάνουμ, άποκρίθηκε ο Ναστραδίν, γουρλώνοντας τα μάτια του από την κατάπληξή του.

Η εύγενική όμως κυρία έπέμενε: — Έλα δά, μην διστάτετε... σαν στο σπίτι σας... Θέλετε να πλύνετε τα νέρια σας;

Ο Χότζας δεν κρατήθηκε πιά. Παρεξηγώντας τα λόγια της καλόκαρης κυρίας, της άπάντησε όρθα — κοφτά: — Όχι τζάνουμ, ευχαρίστη. Τα έπλυνα τα χέρια μου εδώ και λίγη ώρα στο δρόμο... πάνω σ' ένα ντουβάρη!...

Απαγορεύεται η άναδημοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρo 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοτήτης Διευθύνσεως: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογράφου: Φραγκίσκος Μαλτέσιος, Μενέλαου 9, Αθήναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ: Έτησία... Δρχ. 150.000
Εξάμηνος... 75.000
Τρίμηνος... 40.000

Εμβόσματα: Εσωτερικόν διά ταχυδρομική επίταγην και Εξωτερικόν διά τραπεζική επίταγην, προς τόν κ. Ιωάν. Ι. Παπαγεωργίου.

ΜΠΡΟΣΤΑ στο απόσπασμα

Πρωτότυπο διήγημα

Ήταν η μαύρη εποχή της γερμανικής κατοχής. Ο γαλλικός λαός στέναζε κάτω απ' την τυραννία. Μα ένας λαός δεν υπόκυπτε εύκολα και μάλιστα ένας λαός περήφανος σαν το γαλλικό.

Η νεότης είχε ξεσηκωθεί έναντιον του επιδρομέως. Και οι διάφορες ομάδες αντίστασεως «δούλευαν» γερά, αψηφώντας τους κινδύνους.

Σε μιά ομάδα σαμπότερ άνήκε κι' ο Πάλλ Καράνς, ο αγαπημένος άρραβωνιαστικός της Μαρίας. Η λατρεία του για την όμορφη μνηστή του δεν τον εμπόδιζε να ρίχνεται ασυλλόγιστα στον κίνδυνο. Συγχρόνως όμως δεν έδρασε την ώρα να την παντρευτεί. Δεν μπορούσε να ζήσει πια μακριά της. Κι' η Μαρία το ποθούσε αυτό μ' όλη της την ψυχή.

Μα οι γονείς της είχαν αντιρρήσεις. Δεν εύρισκαν καθόλου λογικό να γίνη ο γάμος πριν απ' την απελευθέρωση και μάλιστα τώρα που ο Πάλλ διέτρεχε τον κίνδυνο να πέση καμιά φορά στα νύχια των Γερμανών και να τουφεκιωθεί ή σαμπότερ. Και οι γονείς του Πάλλ συμφωνούσαν σ' αυτό και την ίδια γνώμη είχαν κι' όλοι οι γνωστοί τους.

Κι' οι φόβοι τους δεν ήταν άδικαιολόγητοι. Γιατί μιά μέρα συνέθε το μοιραίο. Οι Γερμανοί έπιασαν τον Πάλλ κι' έπειτα από μιά πρόχειρη άνάκριση, μη βρίσκοντας, ευτυχώς, έπιβαρυντικά στοιχεία έναντιον του, άποφάσισαν να τον στείλουν μαζί μ' άλλους υπόπτους Γάλλους πολιτες σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Μόλις η Μαρία το πληροφορήθηκε αυτό ένοιωσε το θάνατο στην ψυχή της. Άρχισε να κλαίει άπελπισμένα κι' επί ημέρες δεν άγγιζε τροφή, δεν έκλεισε μάτι. Σαν τρελή γυρίζε έξω απ' το κτίριο που στα άνήλια υπόγεια του κρατούσαν οι Γερμανοί τους ύποπτους Γάλλους, θρημώντας βουβά και ψιθυρίζοντας:

— Πάλλ, αγαπημένο μου, πού είσαι; Τι πρόκειται να σου κάνουν οι κακούργοι;

Λίγες μέρες άργότερα, ένα πρωί η θλιβερή φάλαγγα των κρατουμένων ξεκίνησε για κάποιο μακρινό στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Ένοπλοι Γερμανοί άποτελούσαν τη συνοδεία.

Η Μαρία δεν δίστασε στιγμή. Άκολούθησε τη φάλαγγα κρατώντας ένα κανίστρο με τροφή στο χέρι. Και, σε κάθε στάση πλήρωνε τους Γερμανούς φρουρούς, έτρεχε κοντά στον Πάλλ και του έδινε να φάη κάτι από τον Πάλλ και της πείνας. Τα δάκρυα τρέχανε ποτάμι απ' τα ώραια της μάτια. Ο Πάλλ ήταν σκοτεινός και συλλογισμένος. Τα βράδια, η νέα κοιμόταν στο σπίτι καμιάς χωρικής, κοντά στο μέρος όπου σταθμεύε η φάλαγγα.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, ο Πάλλ έπτε στη Μαρία:

— Είναι καιρός να γυρίσης πίσω, αγάπη μου. Δεν μπορείς να τρέχης διαρκώς πίσω μου... — Η νέα ξέσπασε σε λυγμούς. Άλλά καταλάβαινε κι' αυτή πως ο Πάλλ είχε δίκιο. Άποχαίρετσε, λοιπόν, είχε δίκιο. Άποχαίρετσε, λοιπόν, είχε δίκιο. Άποχαίρετσε, λοιπόν, είχε δίκιο.

Η θλιβερή φάλαγγα συνέχισε το δρόμο της. Οι δυστυχισμένοι αϊχμάλωτοι ήσαν κατάκοποι, εξαντλημένοι.

Ο Πάλλ δεν είχε πιά το ίδιο κουράγιο. Η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει.

Ο Πάλλ δεν είχε πιά το ίδιο κουράγιο. Η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει.

Ο Πάλλ δεν είχε πιά το ίδιο κουράγιο. Η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει, η παρουσία της Μαρίας του άράγει.

από την αγαπημένη του. Κι' ένοιώθε τα πόδια του βαριά σαν μολύβενια. Έξακολούθησεν, ώστόσο, να βαδίξη μαζί με τη φάλαγγα άλλες τρεις μέρες. Άλλά, το βράδυ της τρίτης ημέρας, δεν άνδεξε περισσότερο. Και, σε μιά στιγμή, γλύστρησεν άδύρβα ανάμεσα στους φρουρούς, σύρθηκε με την κοιλιά ως την άκρη του μικρού στρατοπέδου κι' εξακολούθησε να προχωρή με τον ίδιο τρόπο μέσα στη νύχτα...

Όστερα από καμιά διακοσαριά μέτρα, άνασηκώθηκε τέλος και κύταξε προς τα πίσω. Στο στρατόπεδο, έπικρατούσε απόλυτη ήσυχια. Αυτό έσημαινε πως δεν είχαν προσέξει τη φυγή του.

Ο Πάλλ άρχισε τότε να προχωρή με γοργά βήματα πάνω στο μεγάλο δρόμο που είχε διατρέξει κατά τις προηγούμενες μέρες προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κάθε βήμα του τον έφερνε τώρα μακριά από τα κατοικημένα μέρη. Γιατί, στο μέλλον, μόνον με τις ένοπλες ομάδες της αντίστασεως πάνω στα βουνά θα μπορούσε να ζήσει. Και ποιος ξέρει; Ίσως να κατόρθωνε να βλέπη την αγαπημένη του Μαρία...

Μα ο δύστυχος Πάλλ δεν πρόφτασε να δράση. Έπειτα από μερικές μέρες τον έπιασαν, καθώς πλησίαζε στο χωριό της αγαπημένης του.

Η δική του έγινε άμεσα και το στρατοδικείο τον καταδίκασε σε θάνατο.

Η έκτέλεσίς του είχαν άποφασισθή να γίνη για παραδειγματισμό, στο χωριό του, στη μέση της μεγάλης πλατείας.

Μόλις μπήκε στο χωριό το έκτελεστικό απόσπασμα με τον άμοιρο τον Πάλλ δέσμιο δεν έμεινε κανείς που να ή μάκρυσή, βλέποντας το δυστυχισμένο νεό να βαδίξη περήφανα προς το θάνατο.

Πραγματικά ο Πάλλ ήταν ήρεμος. Είχε άποφασίσει να πεθάνη σαν άντρας.

Δεν έχασε την ψυχραιμία του ούτε όταν τον ώδηγησαν μπροστά στο έκτελεστικό απόσπασμα κι' αντίκρισε το λάκκο που είχαν σκάψει στο μέρος αυτό για να ρίξουν το πτώμα του.

Ο γενναίος Πάλλ έσκυψε και φίλησε το σταυρό που κρατούσε στα χέρια του ο παπάς του χωριού και κατόπιν με βήμα σταθερό πήγε και στάθηκε μπρός στο απόσπασμα.

Ο επί κεφαλής Γερμανός αξιωματικός έδωσε τα σχετικά παραγγέλματα.

Πύρ!... άντήχησε τέλος η φωνή του.

Τη στιγμή αυτή συνέθε κάτι τρομερό, κάτι άπρόοπτο που κανένας δεν το περίμενε. Άνάμεσα απ' το πλήθος των χωρικών ώρμησε η Μαρία έξαλλη, με ζέπλεκα τα μαλλιά.

Ετρεξε προς το μέρος του αγαπημένου της, τον άγκάλιασε σφιχτά και μοιράσθηκε μαζί του τις σφαίρες του άποσπάσματος. Άγκάλιασμένοι σφιχτά σωριάστηκαν στο έδαφος...

Ο Πάλλ κι' η Μαρία ένταρσίσθηκαν μαζί. Κι' οι νέες του χωριού πηγαινουν και σήμερα όκμοα στον τάφο τους και τον στολίζουν με λουλούδια...

ΑΝΤΡΙΕΝ ΡΟΜΠΕΡ

Μίσος μιά φορά!

Πριν από μερικές μέρες άνοήχτηκε στο δικαστήριο της Νέας Υόρκης η διαθήκη του δημάρχου της Νέπτιουν Σίτυ, Τζών Χόππερ. Ο άποθανών άναφέρει σ' αυτή, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Τα παιδιά μου μπορούν να κρατάνε ψηλά το κεφάλι τους, γιατί ούτε ο πατέρας τους, ούτε οι πάπποι τους ψήφισαν ποτέ την άνοδο ή τη διατήρησι στην άρχή της δυναστείας Ρούζβελτ».

Η εξέταση της έπιδερμίδος

Τα άγνα και έπιστημονικά παρασκευαζόμενα καλλυντικά, δεν είνε πιά σήμερα προϊόντα έμπειρικά και δίχως ένεργητικότητα, αλλά βιολογικά παρασκευάσματα, άνάλογα με τις άνάγκες και την ποιότητα του δέρματος, που περιέχουν όλα τα άπαραίτητα θεραπευτικά συστατικά, δηλ. βιολογικά έκχυλίσματα και βιταμίνες.

Μόνον όμως μετά μιά προσεκτική έπιστημονική εξέταση του δέρματος του προσώπου που πρέπει να γίνεται συγχρόνως και με την εξέταση της γενικής καταστάσεως του ίδιου άτόμου (άναιμία, λοιμώδεις παθήσεις, παθήσεις των έντερων κ.τ.λ.) μπορεί να χορηγηθή το άνάλογο για το δέρμα αυτό καλλυντικό, για ν' άποδώσει καλά αποτελέσματα. Η εξέταση του δέρματος γίνεται κατά τον καθορισμό της ποιότητας της έπιδερμίδος (λίπαρη, ξηρά ή μετρία) και για τις παθήσεις που έχουν παρουσιάσει ή άλλα έλαττώματα (άκμεις, στίγματα, δακκίδια, χυνοδι ή υπερτρίχωση, διεσταλμένοι πόροι κ.τ.λ.). Το καλλυντικό που πρόκειται τότε να χορηγηθή, θα είνε άνάλογο με τα πορίσματα της εξέτασεως. Άλλωθι σε μιά ξηρά λ.χ. έπιδερμίδα θα δοθί ένα λιπαρό καλλυντικό, κρέμα ή γάλα άνάλογο με το βαθμό της ξυρότητας. Αν όμως το γάλα ή ξηρά αυτή έπιδερμίδα παρουσιάζει άκμεις, δακκίδια ή άλλη πάθηση, τότε άπογορεύεται άπόλυτα η χρήση καλλυντικών. Έφορμώζεται στην περίπτωση αυτή μια γλυκοδερμική δίαιτα με κομπρέσες χαμομηλιού ή αλάτης ή με άντισπτικά άτμόλουτρα και γίνεται ακόμη χρήση και μίας ελαφράς άντισπτικής λοσιόν. Άλλά πρό πάντος πρέπει να γίνη η ειδική θεραπευτική άγωγή έναντιον της παθήσεως (ένεσεις, δίαιτα). Και μόνον όταν εξαφανισθούν οι δερματικές εκδηλώσεις χορηγείται τότε το κατάλληλο καλλυντικό. Ποτέ όμως δεν χρησιμοποιούνται καλλυντικά σε άρρωστες, έστω και άφραδα εξανθήματα έπιδερμίδος. Τα καλλυντικά χρησιμοποιούνται μόνον σε τελείως ύγιεις έπιδερμίδες.

Νά λοιπόν, γιατί είνε έπιβεβλημένη η εξέταση της έπιδερμίδος του προσώπου για την χορήγησι του κατάλληλου καλλυντικού. Η εξέταση καθώς μιλώσαμε παραπάνω και της γενικής καταστάσεως ακόμα του άτόμου είνε άπαραίτητη, γιατί άν συνυπάρχη μιά έσωτερική ασθένεια, όπως άναιμία, δυσκοιλότητα, παθήσεις του ήπατος και των γεννητικών όργάνων κ.τ.λ. καταστρέφεται η άνθεότητα, το σφρόγισμα και η έν γένει ζωτικότητα της έπιδερμίδος. Λ.χ. άν μιά κυρία ύποφερε από ήπιακή πάθηση ή έκδηλη άναιμία, το πρόσωπό της θα παρουσιάζη γλώσσα ή λεκέδες ή η έπιδερμίδα του θα παρουσιάζη μιά γαιώδη, θαμνηκή ή άρρωστική έν γένει όψη. Χρειάζεται συνεπώς και συμπωματική έσωτερική θεραπεία πλην του καλλυντικού, άλλως τουτό δεν θ' άποδώσει, όσο άγνό κι' αποτελεσματικό κι' άν είνε.

Κατά την εξέταση της έπιδερμίδος του προσώπου με το δερματοσκόπιο ή με ειδικό μεγεθυντικό φακό, πρό και μετά την χρήση βιταμινούχων καλλυντικών, παρατηρούνται τα εξής: Η μη περιποιημένη έπιάνεια της έπιδερμίδος φαίνεται σαν γάνε σκεπασμένη από μικρά διαφανή ή ύπόλευκα λείψα μ' άνοσηκόμενες άκρες, τα μεταξύ τους δέ διαστήματα είνε σκαμμένα σαν βαθεία αυλάκια. Έπίσης πληθώρα από μικρά σμαδάκια άσφαρισθ από το δέρμα την λεία και στίλβη όψη του. Μετά δλιγνύμερη όμως άνάλογο και τακτική περιποίησι της έπιδερμίδος του προσώπου και την χρήση του κατάλληλου στην κάθε περίπτωση καλλυντικού, κατά την νέα εξέταση άσχημ άλλαζει τελείως η πρώτη κατάσταση. Τα άσκαμμένα κύτταρα έχουν εξαλειφθή, τα βαθεία αυλάκια είνε ελάχιστα, η άλευρώδης και θαμνη όψη έχει έκλείψει και η έπιδερμίδα έχει γίνει πιά ολότεια διαφανής.

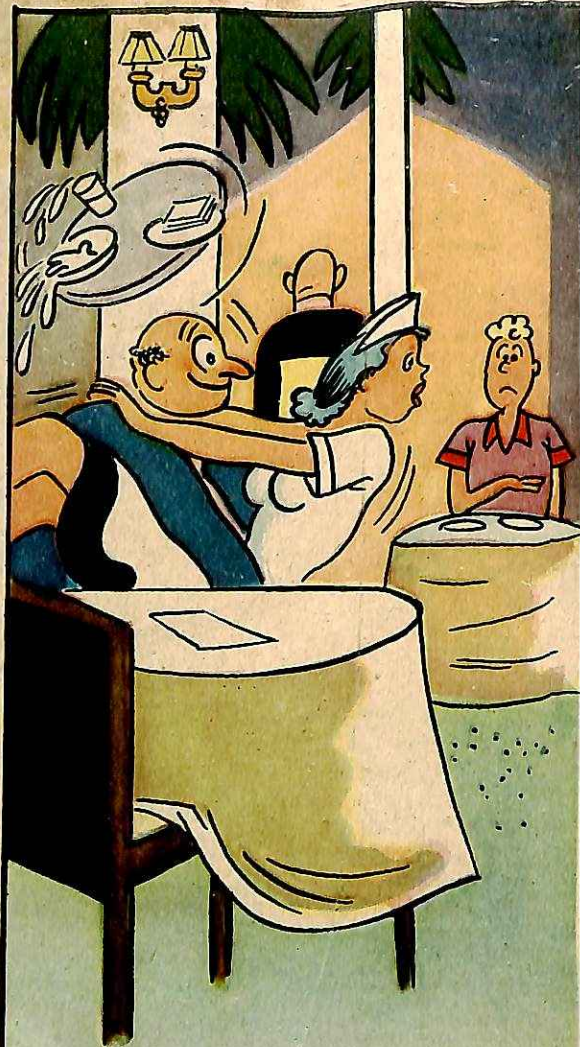
Τα καλλυντικά αυτά έχουν μεγάλη έπιδρασι στην τόνωση των υποκειμένων ιστών. Η πλαστικότητα των μυών του προσώπου, η άσφραξη των τριχοειδών άγγείων και έν γένει το γήρασμα — ένοείται το πόσωρο — του προσώπου βελτιούνται σημαντικά με την χρήση τοιούτων βιταμινούχων καλλυντικών. Η έλαστικότητα της έπιδερμίδος και η εύλυγισία της, δια των όποιων βελτιούται ή προλαμβάνεται ή πρόωρος ρυτίδωση της έπιδερμίδος, έπιτυγχάνεται άπόλυτα με τα γλυκοδερματικά συστατικά που περιέχουν.

Αι πρόσδοι της δερματολογίας και της βιολογικής χημείας είνε μεγάλες, τα τελευταία χρόνια στο σπουδαίο για κάθε γυναίκα αυτό κεφάλαιο της παρασκευής των καλλυντικών. Η χημεία χρησιμοποιεί σήμερα τις έκκρίσεις διαφόρων άδέων, μικρότερες σπουδαίοτητας ως τών ιδωτοποιών, δερματικών κ.τ.λ. που παρουσιάζουν κι' αυτές μίαν όριονική ιδιότητα. Τα έκχυλίσματα των άδέων αυτών χρησιμοποιούνται έν συνδυασμώ με βιταμίνες σημαντικά στα έπιστημονικά έργαστήρια παρασκευής καλλυντικών.

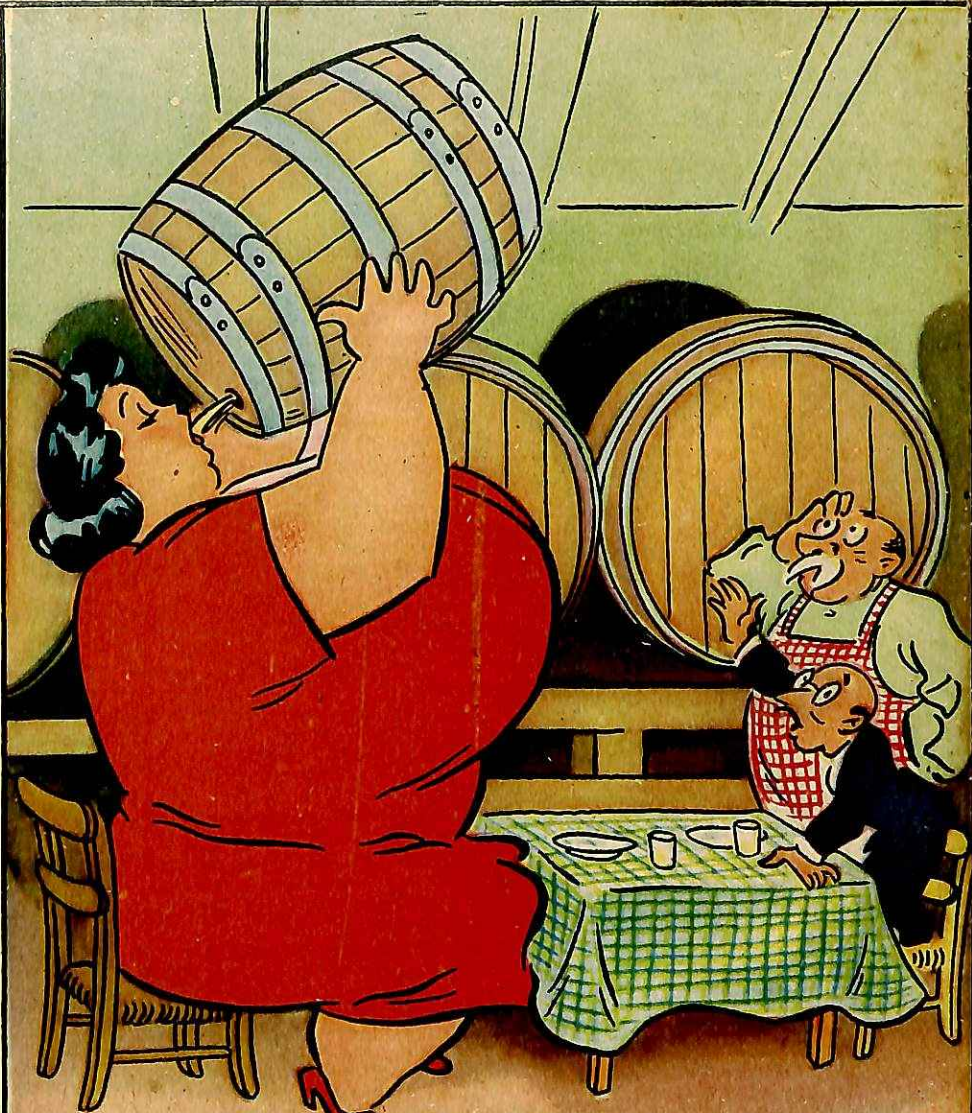
Τα κυριότερα απ' αυτά είνε η χολοστερίνη, η λεκιθίνη, η βιταμίνη F και άλλα, τα όποια άνακατεμένα με διάφορες άλλες έναπορρόφητες από την έπιδερμίδα ειδικές ουσίες (έκδοχα) άποδίδουν προϊόντα νόμουα σε αποτελέσματα.

Η έπιδερμίδα του προσώπου είνε η βιτρίνα, η όποια δίνει το μέτρον της άνθηρότητας, της ύγιεινής ζωής, της ψυχικής διαθέσεως του άτόμου. Η περιποίησι της είνε πρώτιστο καθήκον της γυναίκας που δεν θέλει να γεράσει πρόωρα, γιατί το ρυτιδωμένο πρόσωπό δείχνει κατά πολύ μεγαλύτερη η γυναίκα απ' ό,τι πραγματικά είνε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

Ἡ σερβιτόρα: Κύριε προϊστάμενε, μήπως ἔχει καὶ τώρα δίκη ὁ πελάτης;

Ζαχαρίας: Ἀγάπη μου, μὴν πίνης τόσο κρασί γιατί θὰ μεθύσης καὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ σὲ κουβαλήσω σηκωτή!...

—Ἐχετε ταυτότητα ὅτι εἶσθε φωτορεπόρτερ;

—Δὲν ξαναπαίνομε, ἀγάπη μου, στὸ σινεμὰ γιὰ νὰ δούμε τὸ ἔργο αὐτὴ τὴ φορά;...